

**NUMAR
SPECIAL**
de
CRACIUN
44 PAGINI
15 LEI

REALITATEA
ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Jocul avioanelor

Reguli pentru calea No. 1
(Avionul 1)

La suire:

9. Avionul se frânge, aviatorul pornește din nou.

16. Motorul lucrează perfect, treci deodată la 20.

36. Motorul e în flăcări, se prăbușește la pământ, aviatorul se poate totuși salva, cu ajutorul parașutei, în cazul că la aruncarea următoare (când îi vine rândul să scoată un număr) nimerește un 3. În acest caz are dreptul să înceapă din nou. Altminteri e exclus din joc.

La coborâre:

38. Dacă un alt aviator se găsește și el la numărul 38, cele două avioane se ciocnesc și amândouă ies din joc. Ciocnirea se întâmplă numai în cazul că amândoi au aterizat pe numărul 38 și nu atunci când vreunul dintre ei, găsindu-se la 38, celălalt zboară pe deasupra.

32. Aviatorul vesel face un salt la 27.

22. Sborul prea grabnic face că aviatorul își pierde stăpânirea și aparatul cade. Excluz din joc.

10. O aterizare accidentată produce rupea unei aripi. Excluz din joc.

Reguli pentru calea No. 2.
(Avionul 2)

La suire:

11. Aparatul se ridică repede și trece înainte la numărul 15.

20. Motorul se oprește; îndărăt la No. 15.

33. Avionul se rostogolește, se prăbușește la pământ și explodează. Salvarea cu parașuta se poate întâmpla numai atunci dacă la aruncarea următoare cu zarul (sau la scoaterea numărului) jucătorul obține un 2, în urma cărui fapt are dreptul să înceapă din nou. Dacă n'a dat doi este exclus.

38. Ciocnire de avioane, în cazul că un alt aviator se găsește în același loc. Amândoi sunt excluși.

La coborâre:

35. Noroc în nenorocire. Avionul intră într'un gol de aer, și cade până la 25, unde aviatorul redevine stăpân pe aparat.

21. Foarte curajos, aviatorul face un salt mortal, dar prin aceasta el nu participă la 2 aruncări de zar (sau la două scoateri de numere).

9. Deși e atât de aproape de țintă, nenorocirea face că rezervorul de benzină explodează. Jucătorul e exclus.

Reguli pentru calea No. 3.
(Avionul 3)

La suire:

8. Motorul se oprește. Trebuie să pornească din nou dela început.

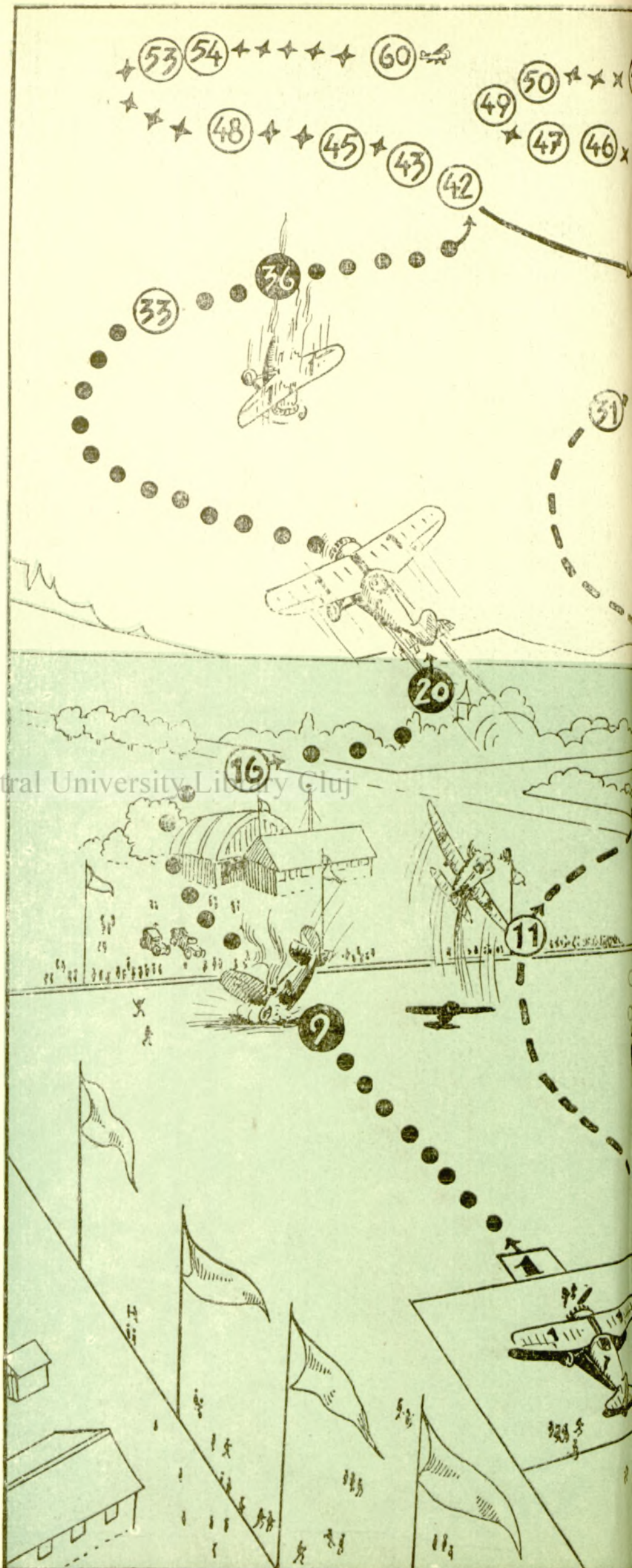
15. Un curent de aer favorabil ridică aparatul până la numărul 20.

35. Avionul explodează. Dacă jucătorul la data următoare aruncă cu zarul un patru (sau scoate un patru) înseamnă că reușește să se salveze cu parașuta și i se îngăduie o nouă pornire. Altminteri este exclus.

La coborâre:

23. Aviatorul pierde stăpânirea pe comanda aparatului și avionul se prăbușește. Este exclus din joc.

6. Sborul aproape terminat este întrerupt prin faptul că o roată se pierde. Avionul la aterizare se sfărâmă. Este exclus.

Povestea CRĂCIUNULUI

EXISTA legende în care stăruim a crede, orice ar spune severii pozitivisti, cei cărora nu le sunt pe plac decât lucruri dovedite riguros exacte. Astfel au fost miturile ce s'au brodat în jurul oamenilor mari și numărul mare de vechi povești, ce formează mitologia sau folklorul. Oamenii au crezut în aceste mituri, nu din motive științifice sau istorice, ci pur și simplu, pentru că au vrut să le creadă. Și au vrut să le creadă deoarece găseau în ele expresia gândurilor lor — o încercare de înțelegere a vieții, a lumii a imensei și complexe naturi umane.

Există prea puține șanse să aflăm vreodată de unde au pornit marile povești ale folclorurilor, dar putem spune pentru ce au luat ființă, și putem arăta care au fost nevoile spiritului uman, pe care le-au satisfăcut, sute de generații la rând. Știți spre exemplu, ce anume le place copiilor în povestea cenușăresei? Asigurarea că oricât de mici, de slabi și de neputincioși ar fi ei, vor ajunge totuși într-o zi, să-și realizeze idealurile și să înfrângă obstacolele... Și, fără îndoială, în acest sens, povestea e adevărată.

Departă de noi, gândul de-a înșinua, prin această paralelă, că Isus Christos ar fi un simbol sau o alegorie. Am făcut-o numai spre a arăta pentru povestea de Crăciun ne pare poate cea mai frumoasă, din câte s'au scris vreodată, și pentru ce, cel puțin odată pe an, e ascultată, nu

numai de milioanele de copii ai lumii, dar chiar de noi, cei adulți, în ale căror inimi trezește atunci ecoul unei copilării uitate.

Acest inepuizabil farmec nu constă numai în frumusețea imaginilor suprapuse ani de-a rândul în mintea noastră, de către această tradiție, ci mai ales în faptul că povestea de Crăciun ne spune ceva, în care avem nevoie să credem întreaga viață — e o credință fără de care nu prea știu zău cum am putea trăi.

Această nevoie e atât de imperioasă, încât găsim legende similare, — deși nici una din ele nu ne pare atât de frumoasă, ca povestea Crăciunului — în literatura celor mai mari religii ale lumii. Dacă facem abstracție de numeroasele deosebiri de interpretare, vedem că toate au aceeași esență: coborîrea lui Dumnezeu, sau a unui oarecare zeu aci, printre oameni, spre a le ușura suferințele și a le ridica nivelul fericirii.

Vrem cu toții să credem; simțim precis nevoia acestei credințe, fie că ceea ce ne place să numim rațiune ne-o permite sau nu, deoarece această poveste ne asigură că undeva în Univers, există o Putere mult mai mare decât noi, un Dumnezeu care se îngrijește de soarta noastră; și că în noi, sau în natura umană există o potențialitate cu mult mai mare decât ceea ce poate deduce din aparențe.

Omul care se pomenește la maturitate, fără credință în Dumnezeu, în sine și în semenii săi.

(Sfârșitul în pag. 3-a)

Cel mai mare diseur

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Gion

pe cele mai bune plăci

Odeon

1933

NOUILE INREGISTRARI EXECUTATE DE CEL MAI BUN DISEUR GION PE PLACI „ODEON”

1933

199607 **Vecina mea de vis-à-vis** (I. Mirea) Editura Eșanu
Înima-i nu telefon (I. Vasilescu) „ Armonia
199608 **Mă dă-mi ce alina n'ai dat** (Jurmanna) Text I. Pribanaru
Iartă-mi (Jurmanna) Text I. Fernic
199609 **Măra** (Albahary)
Cine (Albahary) Editura Armonia
199610 **Naștea** (Corologos) Editura Eșanu
Taci inimă (I. Mirea) „
199611 **Dă-mi iardă** jura te (H. Max) Editura Armonia
Tu eşti totul pentru mine (I. Mirea) Editura Armonia
199612 **Kana** (I. Fernic) Editura Armonia
O Mănu (Ted Wems) Text Al. Bebe
199613 **De-ai ști tu** (Ed. Stein) Editura Armonia
Nașii de argint (Canaro) Text I. Fernic

199614 **De ce mă iubești** (Jean Lenoir) Text I. Fernic
Lola (Elly Roman) Editura Eșanu
199615 **Mata** (W. Marks)
Tu nu mai eşti a mea (Elly Roman)
199616 **Vezi minți și tu** (M. Iancu) Editura Armonia
Gândește-te la mine (Elly Roman) Editura Eșanu
199617 **Ultima romanță** (Canaro-Carusu) Text I. Fernic
Dă-mi o clipă de iubire (Carlos Gardel) Text I. Fernic
199618 **Sanda** (I. Mirea) Editura Eșanu
Un scab de ramuri (Telaria) Text Lobodici
199619 **Hametole** (Apollonia) Text N. Manzoni
Păcat (I. Fernic) Edit. Eșanu
199620 **Tu ai fi a mea** (Serafim) Edit. Armonia
Blăna (I. Mirea) Edit. Armonia

(Urmare din pag. 1-a)

se va simți plâpând și vulnerabil în viață, oricât de ascuțită i-ar fi inteligența.

Cunoașteți dvs. un om care să nu *prefere* a crede în existența unui Dumnezeu iubitor?

Universul e mare și haotic și dacă nu putem găsi în el o putere binevoitoare nouă, o putere careia să ne putem încredința destinele, viața devine aproape îngrozitoare. Și totuși, această asigurare atât de necesară, devine foarte greu de realizat, când viața are întunecatul aspect pe care-l poartă pentru cei mai mulți dintre noi, de vre-o doi sau trei ani încoace.

Dacă timpurile n'ar fi fost atât de grele, dacă n'ar fi existat atâtea cruzimi și suferințe și dacă oamenii n'ar fi fost lipsiți — cu atât de puține motive aparente — de tot ceea ce face viața demnă de trăit, credința în Dumnezeu ar fi devenit o atitudine facilă, comodă ba chiar foarte de bon-ton. Dar pentru a vedea pe Dumnezeu și bunătațea lui în lumea în care trăim dela un timp încoace, se impune o siluire a optimismului.

Și iată, vine Crăciunul, cu tradițiile-i de-o simplitate și de un farmec, ce ne mișcă adânc. Ascultăm iar cu emoție mesajul mai mult sau mai puțin ironic: „Pace pe pământ și dragoste între oameni”. Revedem cu ochii și inima copilăriei grupul de păstori ingenușiați cu adorație, în jurul copilului mântuitor. Auzim o muzică dulce, al cărui ritm ne deslănțuie în suflet o caldă simfonie...

Cum am mai vrea să credem! Dar cinstit vorbind: putem crede?

Ce putem face cu această poveste a unui Dumnezeu milos și iubitor, când vedem în juru-ne o lume ce suferă crunt și sângeros neconținut dela marea răboi mondial încoace? Ce putem răspunde acestui minunat mesaj când, atât ca indivizi, cât și ca stat, ne aflăm într-o stare atât de deplorabilă?

Nu e oare turburător de logic să presupunem, că dac'o fi existând Dumnezeu, El e perfect indiferent față de tot ce se întâmplă și că se ocupă cu altceva, sau că dintr'un motiv oarecare, necunoscut nouă, ne e ostil și se bucură că ne vede suferind?

Unii din noi se simt pedepșiți pentru păcatele lor; dar în majoritatea cazurilor această idee lovește penibil sentimentul nostru de conștiință, sau pretenția de pseudo-cultură, cunoscută sub numele de sofisticare și atunci, scăpăm repudiându-l pe Dumnezeu cu totul și cu un ieftin gest de apărare adoptăm „științifică” idee — acum banalizată — că universul n'ar fi decât un mecanism lipsit de suflet, suspendat în vid, printr'o succesiune de gigantice accidente.

Dar putem fi oare fericiți cu vre-una din aceste concluzii?

Nici ideea unui Dumnezeu răsbunător și nici cea a unui Cosmos fără suflet, nu vine să umezească gâtul însetat și să potolească lăuntrica foame. Putem distinge în viață ceva în care să punem o rezonabilă bază acestei *mult dorite credințe*?

Răspunsul ne apare cu o măreață simplitate în *fapta* lui Isus.

Apărarea ideii unui Univers,

dominat de un Creeator bun, își găsește centrul de gravitate și se desvoltă în viața și caracterul lui Isus din Nazareth, pe care oamenii l-au numit Christ.

E frumoasă concepția că un proces început, în ce privește viața, cu amoeba, după ce a experimentat gigantica formă a Dinozaurului, spre a o abandona mai apoi, după câteva milioane de ani, a produs un Isus — suprema realizare a Naturei; e reconfortant să crezi că un asemenea proces, oricare i-ar fi imperfecțiile și oricare i-ar fi salutarele efecte asupra noastră,

ceptată ca factor principal în menținerea depresiunii, dar nu vedem că tot teama a fost cea care a determinat din capul locului depresiunea. Oamenii au încercat să se îmbogățească cu aceeași frenezie cu care se cramponează astăzi de tristețele rămășițe ale averilor lor. În ambele cazuri, cauza e mai mult decât evidentă: n'au avut încredere nici în ei și nici în semenii lor. Ei n'au știut să vadă că viața ar fi putut fi trăită mult mai comod, fie individual, fie în grup fie ca națiuni, opunând buna stare generală oricărui alt interes.

Nașterea Domnului, reprezentată într-o pictură japoneză.

este opera cuiva, care se numește Dumnezeu.

Setea de dragoste a copilului și credința care se ridică din această sete, nu ca o datorie, ci ca o pornire naturală, reflectă o realitate. Această foame spirituală a noastră e inexorabilul și sublimul postulat al unui adevăr.

Mulți spun astăzi că învățăturile religiei nu sunt decât reprezentarea unor „dorințe” — că ar fi adică, niște povești, pe care ni le spunem, pentru că ne ajută să credem ceea ce voim să credem. Ei bine, s'o admitem, pentru că nu există năzuință universală careia viața să nu-i găsească cel puțin în principii o satisfacție. Militanta bunătațe a figurei lui Isus, admirabil turnată în tiparele societății umane, e cea care însuflește credința că această universală sete de Dumnezeu prevestește o zi când *El* vom afla.

Actualele dificultăți economice au fost atribuite unor nenumărate cauze, determinate din tot atâtea puncte de vedere și concepții. Ar fi stupid să presupunem însă că vreuna din ele ar putea da o completă explicație crizei ce ne domină.

Puțini au fost însă cei care și-au dat seama că buna noastră stare e în mod inextricabil legată de cea a semenilor noștri. Și acest fapt se clasează înaintea tuturor celorlalte.

Teama este în unanimitate ac-

Așa cum Marconi ne-a arătat, că un om poate vorbi cu un altul dela mari distanțe, așa cum Edison a perfecționat lumina, pentru ca oamenii să vadă și să poată lucra și după dispariția soarelui, Isus a descoperit că cineva își poate iubi semenii într'un mod ne mai imaginat de nimeni altul înaintea sa. El a descoperit în spiritul uman o regiune neexploată — regiunea iubirii conștiente și a altruismului, el ne-a învățat să vedem identitatea și strânsa legătură dintre interesele noastre și ale semenilor noștri.

Și dat fiind că „Dumnezeu a iubit oamenii până la a se cobori între ei”, putem și noi la rândul nostru să ne aventurăm pe aripile unei complete, înălțătoare și avântate iubiri, să ne lăsăm pătrunși de sentimentul că trăim într'o lume unde iubirea joacă un rol primordial.

Esența secretului său stă în aceea că e cu mult mai bine să-ți iubești semenul și să-i câștigi prietenia, decât să încerci a lua în dauna sa din viață, ceea ce ți se pare bun și astăzi avem nevoie mai mult decât oricând, de pătrunderea acestei taine. S'a spus de nenumărate ori, în ultima vreme, că viața ar fi o luptă, în care cel puternic strivește pe cel slab și acest fel de-a vorbi ne-a intensificat temerile. Am devenit hrăpăreți și egoiști, de teamă să nu fim căcați în picioare.

Și apoi, odată pe an, la Crăciun, încercăm timid, cel puțin o zi, să trăim așa cum ne-a învățat Isus, să ne tratăm semenii, așa cum am dorit-o întotdeauna în fundul sufletelor noastre să îndrăsnim a-i trata. Emoția cu care salutăm povestea Crăciunului — pentru noi, de o nesfârșită frăgezime — nu face decât să ne arate cât de clară, de profundă și de naturală e inconștienta noastră năzuință, de-a fi așa cum Christ ne-a dovedit că am putea fi. Dintre toate poveștile plămuite de imaginația omenească, aceasta e cea mai frumoasă.

Și amin zic vouă, că așa cum există milioane de oameni cari iau această poveste în serios, va veni și ziua când suferințele noastre vor lua sfârșit.

R. I.

Ceaiul pentru slăbit
Dr. ERNST RICHTER
contra obsesității, îngrijeste reînprospătarea sângelui; purgativ ideal
Pachetul . . . lei 90
Extracconcentrat . . . Lei 110
La farmaciile și droguerii
Dr. Ernst Richter
(Frankfurt am Main)

MONOPOL

ARTA-MODA

CADOURI

SUPERBE

PODOABE

SPLENDIDE

NEINTRECUTI

CIORAPI DE MĂTASE

FROU-FROU
SOIR

MIDI
LUX

BUCUREȘTI

Str. Șelari 26.—Telef. 378-71

REI CRAI DE-LA CAPRA-SA-RIT

NU ți-am mai povestit de mull nici un basm de Crăciun. Dece? Oare pentru că ntre noi basmele trebuie să fie adânci, și răzătoare, și să aibă un aer de... Pentru că ai implinit unsprezece, doi-sprezece și peste câteva zile vei avea treisprezece ani, pârsla la care sufletul omului își deschide înșăși și el, ca un cățeluș, ochii emândoi și nu mai crede în nîci o minune?...

Mi se pare că azi tot îți voi spune o poveste, de-a vei crede sau nu, cu trei copii, trei magi mici — basm pentru oameni (cu tine) în mîntrea vîrstei.

Era o primăvară dulce și moale, deși oamenii cari adăstau zăpada cu crivă și îngheț, o numiau toamnă. Anotimp ciudat oricum, căci soarele trecea pe cer fără să se vadă, adăpostit ca o lampă și văzduhul curat părea de chihlimbar străveziu. Înșelați ca de venirea Paștilor, deși era Crăciun, salcâmii pe alocuri legaseră floare, iar un băetan, negustor de fructe, dusesse la oraș cășune proaspete, din câteva răzoare păstrate sub sticlă.

Între dealurile de sub munte, nu departe de Olt, se află pitit un cătun, Iezi, care nu e scris în nici o carte și nu e însemnat în nici o hartă. Cătunul ține de satul Capra, cam la trei kilometri departe și-o vâlcea înegurală de o luncă. Cum trag puii la mama lor, așa Iezii la Capra și ca să fie pururi la olaltă, oamenii cătunului nu și-au zidit nici primărie nici biserică a lor, ducându-se cu toți pentru bolezuri, cununii și slujbele sfinte în satul Caprei.

Și ca în toți anii, copiii din Iezi s'au legat între ei, frățește, câte patru-cinci, să plece cu colinda la Capra, peste vâlcea.

În anii cu zăpadă mare drumul era ușor. Toți copiii din Iezi încăpeau numai bine în sînii trase de două mărfoage bătrâne. Dar dacă n'a nins nicidecum?... Pămîntul e umed și drum bătut oamenii din Iezi nu s'au învrednicit să facă. Cărutele s'ar înno-moli în câmp sau în vâlcea luncii, de nu le-ar mai scoate de-acolo decât cu opt boi, înjugăți înaintași. Copiii au pornit pe jos, îninuți de rău de părinți, cari strigau pe urma lor:

— O să vă mănânce lupii, haimanalelor!

Copiii știu că'n lunca Iezilor nu sunt lupi; abia vre-o doi iepuri ca de păslă albă, o veveriță ca o dansatoare de circ și o cerboaică isteasă, care cunoaște o potecă nevăzută, pe unde scoboară de la munte.

Ion, Gheorghe și Vasile nu sunt frați, dar se bat ca frații și în unul la altul mai mult ca frații.

Și-au dat întâlnire în capul văii, unde pusc vara oile și fetele mici adăstă pe trecătorii din automobile să le arunce 'n treacăt pentru un ban, un braț încercat cu mîrgăritarul verde și clopoșei lui albi de parfum.

Când s'a ivit Gheorghe, Ion s'a ridicat de la rădăcina unui pom:

— Ce, ai luat traista?...

— Lual, a răspuns Gheorghe. Am în ea mîlăiaș dulce. Să nu flămînzim. Dar tu ce-ai în traistă?...

— Nuci, zise Ion fără să se ferească, sunându-le. Nu vreau să ne mai întoarcem ca anțăr, de la colind în Capra, cu mîna goală, să ne mai facem de răs. Dar Vasile n'a venit?...

Vasile venea în fuga mare, plescăind cu opincile late ale lui taică-său în zădărnica luncii. Sărise pârleazul de-acasă și venise de-adreptul, pe din dos.

Mă, am luat din pod o pulpă de purcel ațumut. O să ne a-jungă?... întrebă și gîfăind scoase din traista lui și cîntări 'ntr'o mîna carnea gustoasă, grea.

Când au pornit de vale spre Capra erau abăluși. Copiii din Iezi n'au fost niciodată primiți cu dulciuri și belșug în satul vecin, pentru că nu primeau astfel pe nimeni. Pămîntul zgărcit, orașul departe — cine cuteza să lase din mîna bucătura, după care ar fi dus, a doua zi, dorul?... Dar, oricum, colinde mai jalnice ca în anii

din urmă copiii n'au pomenit, ei cari n'au avut parte niciodată de belșug. Anul trecut răbdaseră de foame. Și acum erau siliți să plece în colindă cu darurile luate de-acasă... Aflaseră din cartea de citire că'n Moldova copiii umblă în ajunul Crăciunului cu buhaiul, cu harapnicile și cu toba, iar în urma vicieiului scărțăie un car mare cu boi albi, împodobiți în panglici și de-abea trag, opintindu-se, merindele și darurile de îmbrăcăminte, adunate de la casele oamenilor, bucuroși de cîntec.

Când au ieșit din luncă și-au colit, copiii s'au oprit de-asupra râpei, de unde se vedea satul. Dar au întors capul, ca și cum le era lehamite să vadă mușuroiul de case de lut și paie, opaișele slabe pâlbind departe, răzleț, în Capra. Sus, în cerul de primăvară neașteptată scăpărau bijuteriile stelelor.

— A scăpat una, mă!... strigă Vasile speriat, cașicum ar fi intrat o vită'n pîrumbi.

Un diamant topit urca pe linia boltită a cerului și se lăsa apoi încet spre sat, dincolo de sat, care rămânea în îmbrățișarea luminiilor lui scurte.

Hai! zise Vasile sălînd pe umăr traista lui grea. Hai!...

Și cu capul între grumajii îndărjiți începu să coboare. Tăcând, îl urmau ceilalți doi. Gheorghe scoase mîlăiașul și voi să'mbuce, dar se răzgîndi. În scoborirea hîrducată a cărării nucile sunau în traista lui Ion.

Mă, nu vi se pare că noi suntem cei trei magi?... răsă Ion și își infundă cu necaz căciula peste sprîncene. Duceam carne, mîlai și nuci pruncului lui Dumnezeu, după semnul stelei care ni s'a ivit în cer, de-asupra nasului. Ion, Vasile, Gheorghe, cum ai zice Melchior, Gaspar, Melchisedec...

Când au intrat în Capra, i-a lătrat cu turbare un câine ciobănesc, scăpat din dosul bordeiului dintăi. Copiii s'au oprit speriați și s'au plecat să pue mîna pe pietre. Dar au dat numai cu degetele în noroi. În tăcerea satului fără colindători lătratul câinelui plîngea a pustiu.

Din colibă se ivi baba Rada, moașa satului, care alungă repede câinele, cu un lemn închipuit rupt numai cu gestul din gard.

Maica Domnului v'a adus mă baeși. Din Iezi sunteți?... Veniți încoace de cîntați colinda la dada Irina, că a născut un fecior. N'are ce să vă dea, sărăcuța, că rumînul ei de doi ani tot la oaste e. Cîntați și voi de dragul copilului...

Cei trei magi mici se apropiară de fereastra luminată de opaiș și lătrați de câinele furios și ne'mpăcat, cîntară'n răcoarea iernii dulci.

Steaua luminează

Și adeverează...

Apoi intrară 'n colibă, se'nchinară și puseră lângă albia noului născut azima de mîlai auriu, carnea frumos mirositoare, nucile vesele...

Ce fel de basm e acesta, fără nici o minune? ai să mă'ntrebi. Și eu am să-ți răspund, Marcel: Tot copilul care se iveau pe lume e o minune, ca și steaua care-l vestește, și nimeni nu știe care din copii e menit, prin durerea lui, să mîntue lumea din întunec și dureri.

F. ADERCA

Romanul de senzație al sezonului literar

FEMEEA CU DOUĂ SEXE

de marele scriitor suedez KNOT HAMBORSUN

Viața romanțată a Reginei Cristina de Suedia

De vânzare la toți librării. — De pozit: «Cugetarea», București

mioara se tocmeste cu Mos *Crăciun pentru o răpusă* **cadouri**

SEFUL tribului își mărită fata. Ea poartă în nas un inel și pe obraji tatuaje albastre. Un om a venit de departe, cu cinci sclavi, purtând povara darurilor. Și ginerele descarcă în fața șefului de trib: o piele de iepure, un pumn de pietre scumpe, zece piei de fiară, una de crocodil, câte o bucată de piele de antilopă, capră și bou, câteva kilograme de sare, ștofe colorate de mătase, plus un pachet de tutun.

Acesta e prețul miresei. În schimbul darurilor, va primi de soție pe fata șefului de trib. Iată cât costă o nevastă la sălbateci.

La noi, civilizații, nevestele nu se cumpără. Și totuși, ne costă foarte scump. Deosebirea este numai că noi nu dăm daruri socrului, ci soției, direct.

Să facem socoteala cât te costă nevasta. Ea poartă o tocă din piele de iepure, mantou de mătase, garnisit la guler, manșete și pe poale cu blană de oposum, poșeta de piele de crocodil, are un colier de pietre scumpe, mănuși de antilopă și pantofi din piele de capră și bou, — și fumează ca un șarpe.

Dar acestea sunt chiar darurile cu care sălbatecul își cumpără o soție: piei de iepure, de crocodil, antilopă, capră și pietre scumpe.

Așadar, nevasta d-tale poartă, pe ea, bruț, obiecte de zeci de mii de lei.

N'am pus la socoteală ceasul, brățara, umbrele, șoșonii-cismulițe, țigărele de chihlimbar...

Dar dac'am mai adăoga croitoreasa, coaforul, maniculeza, institutul de frumusețe, parfumeria, fardul, bomboanele, florile, teatrul?... Atunci, am ieși la covrigi!

Ba uneori îți cere și automobil!

Dumnezeule! Nevasta te costă o avere!...

A, nu! Mai bine lipsă!... Nu mă mai înșor...

Dar nici metresa nu te costă mai puțin...

„Micile daruri întrețin prietenia”, — spune inteligența poporului francez, care adăoga astfel cadoului o valoare sentimentală, fără de care un dar, oricât de scump, nu este un adevărat cadou. Aceiaș plăcere pe care o face copilului jucăria ce i-o dăruiești, trebuie s'o simtă și persoana, mai mult sau mai puțin matură, căreia îi dai un cadou. Altfel, — degeaba oferi...

Din premiza de mai sus, reese greutatea de-a alege un cadou: — rare sunt persoanele care pot deosebi, printre atâtea rafturi și obiecte, darul potrivit, darul a cărui valoare sentimentală să-i întrecă cu mult valoarea materială. A dărui, — este o artă.

Pentru a ști cum să alegi un cadou, se cere o multime de rare însușiri intelectuale, de sensibilitate, de pătrundere a spiritului altora, de gust și finețe... A alege un cadou, este o chestiune foarte complexă, — cel puțin pentru raționaliști... Căci darul trebuie să fie și un simbol.

Poate că obiceiul de-a dărui de Crăciun, vine dela darurile aduse de Magi lui Isus.

Un poet a imaginat pe Ioan Botezătorul fă-

când un dar Mântuitorului. Ioan, cu haina făcută din piele de cămilă, sărman și aproape gol, singur pe malul apei, în pustiu, nu avea nici o bogăție, — nici aur, nici smirnă, pe care să le dăruiască lui Isus. A văzut numai un răsur, un trandafir sălbatec, crescut în nisip. Și l-a rupt și l-a întins Mântuitorului. Era singura bogăție, singura lui bucurie, din clipe de singurătate.

Roza aceea mistică, vorbea desigur mai mult despre sentimentele pustnicului, decât tot aurul tuturor magilor. Și desigur că Mântuitorul a iubit mai mult trandafirul sălbatic al Botezătorului, decât tot aurul din lume.

Tot astfel, adevărata valoare, nu stă în bancnotele cu care plătiți un dar.

Căci, într'adevăr, printr'o transpoziție în cadru modern, iată „garsoniera” simplă, în care, îngrijind locul din sobă, adolescentul așteaptă prima lui dragoste. Afară ninge rar și fulgii au întins un vast covor de hermină, pentru ca pașii ei mici, să se afunde ca în puf. Ușa s'a deschis, și, din grădina înghețată, a intrat, odată cu ea, în odă, o răcoare parfumată vag. Femeea a venit sgrăbită, albă, — iar el a în-genunchiat ca magii în fața stelei-călăuze, și i-a întins în dar o floare, — flacăra iubirii lui. Și, așezând-o lângă foc, îi strânge la piept picioarele mici și i-le sărută ca să i-le încălzească...

Din nefericire însă pentru bărbați, nu toate femeile se mulțumesc cu o floare...

În general, după cum am spus, alegerea unui cadou, care să facă plăcere, este o problemă foarte grea, care cere mult gust, tact și finețe. Cu atât mai grea este însă soluționarea acestei probleme, când este vorba să oferi un dar „flirtului” dumitale. Sunt persoane cărora le dăruim din datorie, câte un obiect, care ne este indiferent dacă le-a făcut o plăcere mai mare sau mai mică. Ne-am achitat de-o datorie de politețe și atâta tot.

Cadoul pentru flirt trebuie să facă însă plăcere, nu numai celui care-l primește, dar și celui care-l dă. O primă condiție deci ar fi ca obiectul dăruit să fie în raport cu punga celui care dăruiește și în gustul celui care primește darul. Căci un dar prea scump, întotdeauna ne strică plăcerea de-a dărui...

În consecință, să lăsăm pe îmbogățiți să dăruiască doamnelor care le sunt dragi, câte un mic automobil de două locuri, așa cum e la modă acum să conducă cucoanele. În ce privește obiectele scumpe de artă, alegerea lor presupune o educație artistică de cunoscător. Picturi, statuete, bronzuri, — acestea prezintă o varietate infinită, în care ne-am pierde, dac'am încerca să dăm o îndrumare celui care vrea să dăruiască astfel de obiecte.

La statuete, e inutil să spunem că subiecte arhibanale ca „Munca”, (Un fierar ce bate ferul), „Semănătorul”, „Cele trei grații”, etc... trebuie să fie de-o execuție superioară, ca să

mai producă efect. Deaceia, e preferabil să se aleagă, în special pentru o conia tânără, o statueta fragilă, grațioasă, reprezentând o atitudine sveltă de dansatoare, — un bibelou aproape. Să lăsăm bronzurile masive, cu subiecte de mare anvergură, cu inscripții latinești pe soclu, pentru aniversarea cutărui politician sau industriaș...

Pentru conia tânără e preferabil un vas de efect, decât bustul lui Napoleon, sau alte statui. Și la vase, alegerea se poate face din sute de modele și de aceea nu vom insista. Deasemeni, la „veilleuse”-e, care dețin recordul cu daruri: toată lumea oferă aceste mici lămpivase, din care un bec luminează pereții pictați, în portocaliu și mov.

O doamnă care primește multe cadouri, ne arată, într-o odăiță cu mobile stricate, o vastă colecție de „veilleuse”, primite cadou în ultimul an. „Veilleuse”-ele erau în adevăr frumoase, dar au început să se banalizeze ca daruri, iar dela un timp au început să apară pe piață,

chiar un fel de ciuperce luminoase, lipsite de orice farmec.

Ca și obiectele de mare artă, bijuteriile nu pot fi dăruite decât de cei bogați, căci e mai bine să nu oferi bijuterii deloc, decât să le oferi false. O bijuterie falsă și eștină, și totuș de efect, se găsește prea rar.

Sunt însă obiecte necesare, care pot fi și un fel de semibijuterii. De pildă o lorgnetă nu are absoluta inutilitate a unui colier de perle. Dacă grațioasa mioapă, care e flirtul d-tale, are o lorgnetă obișnuită de nichel, va fi oricând bucurioasă să o schimbe cu una mai fină, pe care i-o dăruiești.

În general sfătuim imbinarea de util și frumos, în alegerea unui dar. Însăși scumpetea traiului și greutatea cu care uneori ne procurăm chiar obiectele de primă necesitate, cer ca darul postbelic să nu mai aibă stricta inutilitate de odinioară: frumosul trebuie să cedeze utilului.

Firește, nu preconizăm dăruirea unei tingiri, frumoasei domnișoare cu care flirtați. Să ne înțelegem: util nu înseamnă ne-

apărat prozaic. Dar cadoul, care odinioară ar fi cerut un prea mare grad de intimitate, azi se face și când există mai puțină familiaritate între cel care oferă și cel care primește! De pildă: cazurile când o femeie nu se mai simte jignită primind dela un bărbat ciorapi de mătase, s'au înmulțit.

De altfel, articolele de îmbrăcăminte, și în special acele mărunțșuri ce desăvârșesc farmecul modei feminine, se dăruiesc din ce în ce mai mult. În adevăr, o poșetă e un cadou destul de apreciat. Cu nițică osteneală, se găsesc de gust, și destul de eștine.

Vă rămâne să alegeți din sute de modele de pudriere, de servicii de manicură, de vaporizatoare... Chiar o trusă de voiaj, când doamna iubește călătoria sau este în preajma unui drum mai lung, e o atenție distinsă.

Care e gradul de intimitate, care îngăduie unui bărbat să ofere mici obiecte de împodobit, — de pildă mănuși? Așa cum se fac acum cu savante încrustații și broderii artistice, mănușile

sunt mici obiecte de artă, ce constituiesc daruri foarte drăguțe.

Dar și jartierele au devenit adevărate bijuterii!

Cum însă nu cunoaștem gradul de intimitate dintre d-ta și flirtul dumitale, ne abținem de la orice îndemn, în ce privește dăruirea unor astfel de obiecte oculte...

Nu tot astfel ar putea să procedeze o dudue cu flirtul său masculin: ar fi oribil să-i ofere gulere sau bretele. În schimb, doamnele ne oferă cravate și butoni. O regretabilă fatalitate ne condamnă să nu putem primi dela femeile pe care le iubim, pălării, ghețe și alte obiecte indispensabile, fără ca cei din jurul nostru să ne gratifice cu epitețe supărătoare.

Și când te gândești că sunt atâți bărbați cari oferă iubitelor lor o casă, un automobil, garderobă și trusou complet!.. Și că noi n'avem voe să primim nimic dela ele, decât reproșuri, că nu le dăm destul...

BRAX

PENTRU TEATRU ȘI SERATE

s'au creat, anu-
acesta modele su-
perbe; cliențele
noastre găsesc în
magazinele noastre
toate informațiu-
nile necesare.

MĂTĂSURILE

din care sunt con-
fecționate, toate
creațiuni ale casei
noastre

A. DUBOIS & FILS PARIS

sunt de vânzare

la prețurile originale
în magazinele
noastre.

Salonul de vânzare în detail

Str. Bărățlei 2, Et. I
Intrare prin gang

SUCURSALE :

Str. Lipscani 36

TRIANON

Strada Bărățlei No. 1

Calea Grivițel 80

PROVINCIE :

GALLIA

Ploiești — Iași — Cernăuți —
Galați — Brăila — Chișinău
Focșani — Bacău — Roman
Craiova — Cluj — Sibiu —
Timișoara.

Ce înseamnă pentru ei Crăciunul

O DATA cu sosirea celei mai mari sărbători a Creștinătății am socotit interesant să cunoaștem simțământul legat de acest eveniment. Oamenii ne-au răspuns desvăluindu-ne gândurile.

Spre biuroul intelectualului am pornit primul drum și l-am găsit între vrafurile de hârtii săvârșind o muncă migăloasă și anostă, străină anilor de studii. L'am întrebat ce înseamnă are Crăciunul pentru el. S'a oprit din lucrul, și-a aprins o țigare și prin zarea fumului a început să vorbească.

datorită și decorului, format din nămeți de zăpadă, din taina bradului împodobit cu daruri, din păcurile de copii cu urări și a lumânărelelor ce face să joace umbre de fantastic pe pereți.

De aici am pornit spre un înalt funcționar, om blagoslovit de soartă, pentru care cuvântul criză reprezintă ceva neprecis, cu totul străin existenței lui. Aștepta și el sosirea Crăciunului.

— Pot însăfârșit părăsi fără nici o grijă douăzeci și patru de ore Capitala, în care timp sunt

Înainte de Crăciun în America.

— Crăciunul e în primul rând o reculegere în tine, care-ți dă răgazul reîmpletirii legăturilor familiare. Eșind din făgașul preocupărilor cotidiene ai timpul să regăsești duiosia care te leagă de semenii. Vine apoi reînvierea sentimentului cultivat în copilărie — al unei așteptări de surprize frumoase și de aici senzația și la cei mari a acelui „ceva” care trebuie să survină în această zi. Crăciunul este o evadare din prozaic, o redeșteptare a sensibilității

scutit de coșmarul telefonului.

— Numai atât?

— E tot ce doresc mai mult.

Întrebarea i-am pus-o apoi unui inginer tânăr, om cu o cultură aleasă și sufletul generos. Cu o grimasă în colțul gurii s'a căznit după o pauză să dea un răspuns oarecare.

— Ce reprezintă Crăciunul pentru mine? Poate mai multe vizite ca de obicei.

Un polițist mi-a țesut în cale,

CITIȚI „MAGAZINUL”

om pătruns de meseria lui. Totuș sunt zile când se simte parcă prea împovărat. Sunt Sărbătorile.

— Ele îți dau muncă multă, pentru că chefurile și scandalurile se țin lanț. Nu poți avea o clipă de odihnă. Numai când se vor prohibi și la noi băuturile, poliștistul va putea trăi și el Crăciunul în liniște.

Și omul a zâmbit flegmatic în fața utopiei care-i trăznise prin creier.

Găsesc pe o *dudue funcționară* la masa ei de lucru. E palidă, cu privirile obosite.

Ce este Crăciunul pentru ea?

— O zi în care te poți odihni mai mult. Rămân târziu în așternut și citesc un roman frumos, pe care intenționat mi l-am oprit pentru acest prilej. Simt cum nici o grijă nu mă mai presează și mulțumirea că mă aflu în mijlocul familiei capătă un farmec deosebit.

Nici pe o *tânăra doamnă din societate* n'am lăsat-o datoare cu un răspuns. O cunoșteam bine și'n vizitele mele în zilele de lucru o găsiam adesea cocoșată în vârful patului. Nu se cobora să ia masa alături de soțul ei, pentru că-i plăceau mult bomboanele și mânca atât de multe în-

mine? Zile în care afacerile merg... Pe vremurile acestea de criză, dacă n'or mai fi Crăciunul și Paștele, nu știu ce ne-am face!...

Am luat la rând cu întrebarea pe clienți. *Un artist* mi-a răspuns:

— În viață suntem toți actori. Noi trebuie să jucăm și pe scenă. Și Sărbătorile sunt tocmai acelea în care meseria noastră n'are odihnă.

Un muncitor și-a dat și el tributul lui.

— O zi mare la un an odată, dăruită de D-zeu ca să ne odihnim și noi oamenii nevoiași mai mult.

Omul care strânge gunoiul de prin curți și-a expus și el părerea.

— Pentru noi Crăciunul e o zi ca celelalte...

Muncim până la prânz. Cât despre petrecere dacă nu sunt bani n'are de unde să fie nici mulțumire. Acasă în sat e altceva...

Coșarul a stat și el o clipă pe gânduri și a răspuns.

— Omul așteaptă Crăciunul din inimă. Știe că trebuie să-și cumpere un costum de haine, o pălărie, ghetă și pe lângă astea petrece mai mult ca de obicei...

Iar un copil *ștengar* a spus:

— Eu am să stau toată noaptea treaz ca să văd când Moș Crăciun îmi pune darurile la capătăi...

Și-a izbucnit într'un răs subțirel plin de înțelegere, prin care mă vestește că nu mai e la vârstă să creadă în povești...

* * *

Deci simbolică sărbătorire a Nașterii Domnului și-a pierdut pentru mare parte din mulțime rostul ei inițial. Ziua de rugă și de înălțare sufletească a rămas

doar o umbră a trecutului, pe care amintirea n'c poate șterge de teama sacrilegiului. Fiorul sublim al emoției e trăit doar de cei desbrăcați profund de plăcerile lumești. Bătrâna pe prag de mormânt murmură cu buzele tremurânde cuvinte de înălțare, pruncului născut în staul. E atât de splendidă povestea încât cei cu aplecare spre misticism încearcă clipe de extaz.

Câtă vreme nu vine desamăgirea troenelor de griji, care mișcă apele curate ale sufletului, misterul plutește în toată țaria. Se vede dar că numai în cordarea nervoasă, dusă pentru susținerea existenței a îndepărtat suflul credinței. Azi idealurile toate conțin cam același sămbure: Nevoia de odihnă și belșug. Flacăra fierbinte care animă această zi mare își pălpăie slăbită lumina. E o descreștere morală dureroasă. I. B.

Ultima distracție a lui Moș Crăciun: yo-yo.

cât pofta de mâncare dispărea.

— Crăciunul reprezintă pentru mine — mărturisi ea cu un zâmbet șiret — dovada de dragoste pe care mi-o arată bărbatul meu dăruindu-mi o rochie sau o bijuterie frumoasă.

Tranziția am făcut-o brusc trecând dela femeiușca cu căpșorul de pasăre la o bătrână octogenară, care deși are trupul gârbovit abia târându-și pașii, totuș decâte ori porțile bisericii se deschid pentru rugă ea și apare ingenunchind pioasă pe dalele de piatră.

— Credința din copilărie a renăscut în mine cu toată puterea — vorbește ea. Sfântul eveniment al Nașterii Domnului îmi umple sufletul de lumină și bucurie. Altceva la ce mai pot gândi când nici cadourile, nici mesele copioase, nici petrecerile nu mai pot avea nici o însemnătate pentru mine. Am datoria să-mi prepar calea către mormântul care se apropie.

Ne-am abătut și în magazinul unui *negustor* care zâmbia mulțumit privind clienții numeroși.

— Ce sunt sărbătorile pentru

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Farmec...

Nimic nu e mai decisiv pentru aprecierea frumuseții feminine ca dinții albi și sănătoși.

Nici un farmec fără dinți frumoși.

Dinți albi și frumoși numai prin

Perlodont

PASTA DE DINȚI IDEALĂ

Reprezentanța Generală ptr. România „Parfumeria Beryllon”
București, Str. Caragiale No. 39. Tel. 206/52

Lacrimile de crocodil

Curiozitate zoologică - medicală

EXISTĂ o boală prea puțin cunoscută, ale cărei simptome sunt desemnate în lumea medicală sub denumirea ciudată: „lacrimi de crocodil”. Numirea aceasta derivă de la un străvechiu basm egiptean.

Povestea aceasta, a cărei obârșie se pierde în negura vremurilor sună astfel:

Crocodilul Nolulin are o metodă perfectă de a-și ademeni prada. Această reptilă șireată scoate niște sunete plângătoare, asemănătoare plânsului omului sau scâncetului de copil, așa că cei cuprinși de milă, cari aleargă spre ascunzătoarea crocodilului, spre a da o mână de ajutor presupusei victime omenești, intră deadreptul în gura morții. Iar crocodilul, — așa ne spune acest basm, — își joacă cu atâta meșteșug rolul de jelanie, încât în durerea-i aparentă, plânge chiar cu lacrimi — ipocritele lacrimi de crocodil.

O curioasă asociație de idei a făcut să se transplanteze expresia „lacrimi de crocodil” în domeniul terminologiei medicale.

Doctorul Bogorad a constatat că crocodilul e într-adevăr în stare să verse lacrimi, lacrimi adevărate. E însă demn de reamărit și momentul pe care și-l alege să plângă. Plânge în timp ce își devorează prada, când o mestecă și o înghite. Lacrimile de crocodil nu sunt deci un simplu basm, ci există în realitate, în repertoriul fiziologic al crocodilului, secreția lacrimală fiind un fenomen ce se produce concomitent cu actul de devorare. Meditativii au deci ocazia să cerceteze dacă lacrimile ce le închină crocodilul victimelor sale, sunt lacrimi de dureroasă compătimire sau de plăcere gurmând.

Ce minunate sunt câteodată asociațiile de idei!

Un medic observă că persoanele ce capătă o paralizie facială, plâng fără să vrea în timpul mesei; deaceia el denumește acest simptom: „lacrimi de crocodil”, gândindu-se la plânsul crocodilului, când acesta mănâncă.

Și denumirea aceasta s'a înecat în terminologia medicală. Așa că oridecâteori medicii vorbesc de „lacrimi de crocodil” ei desemnează sub această denumire faptul că persoanele cari suferă de paralizie unilaterală a musculaturei faciale, isbucnesc fără voie în lacrimi, de îndată ce încep să mănânce.

Termenul „lacrimi de crocodil” ne dovedește încă odată că vocabularul medical recurge adesea la termeni bizari, burlești.

Renumitul doctor R. Altschil, ocupându-se recent și el de fenomenul lacrimilor de crocodil, face următoarea comunicare cu totul originală:

„Lacrimile de crocodil”, adică secreția lacrimală supra-normală, în urma paraliziei cerebrale parțiale, se produce numai când pacientul respectiv consumă alimente acre sau dulci. Alimentele care au alt gust decât cel dulce sau acru, nu sunt în stare să stoarcă o singură lacrimă de crocodil. Paralizia facială unila-

terală, care are drept urmare o producție lacrimală abundentă pe partea paralizată, se naște în urma unei defectări de funcționare a nervului facial, al celui

de al 7-lea nerv cerebral, care are în subordnile sale musculatura facială și dirijează mișcările ei. Ochiul de pe partea paralizată a feței e pururi mai

mult sau mai puțin deschis, pacientul neputând închide pleoapele.

Drept tratament se utilizează între altele, compresele calde, diatermia și medicamentele (interne). Paralizia facială se vindecă după caz, în câteva zile sau în câteva luni, după cum e, mai ușoară sau mai grea.

Odată cu dispariția paraliziei faciale unilaterale, dispar și „lacrimile de crocodil”.

i. st. sh.

A apărut

ALMANAHUL

ziarelor

„Adeverul” și „Dimineața”

pe anul 1333

CU UN BOGAT SUMAR

300 pagini — Prețul 30 lei

Eu doresc numai

Adesgo 57

Adesgo

ciorapul de mătase al doamnei elegante

Cadoul ideal de Crăciun!

Cluj / Central University Library

W. R.

KNOCK-OUT

SCENA I-a
Rică e sigur de victorie

La casa cercului Sidoli, în seara unui senzațional match de box. Un public elegant, năvăleşte înăuntru, săcâit în trecere de vânzătorii de programe și reviste sportive.

UN ÎNTĂRZIAT (către o doamnă elegantă). — Nu mai există nici un fotoliu, nici o lojă. S'au vândut toate. Au mai rămas doar două locuri de ring, de câte cinci sute de lei locul.

D-NA ELEGANTĂ. — Ei bine, atunci ce mai aștepti? Dă fuga și ia-le! S'au aștepti poate să le ia altul? Hai, du-te odată...

ÎNTĂRZIATUL. — Cinci sute de lei un loc; nu găsești capriciul tău cam piperat?

D-NA ELEGANTĂ. — Dar ca să pierzi la club cinci mii de lei în trei minute?! Ce avariție tâmpită! De altfel, n'am ce să discut. Vreau să asist în seara asta la matchul de box. Vreau să-l văd pe faimosul Rică. Când boxează el, sunt sigură că curge sânge. Asta o să mă distreze. Am migrenă...

SCENA II-a
În loja lui Rică. — Apar succesiv Rică, managerul lui, și sora boxerului.

RICĂ, (către managerul care intră). — Cum stăm? E public? MANAGERUL. — Plin de troznește! Sus, jos, lojile, ringul — totul e ocupat.

Rică, frecându-și mâinile. — E o luptă care îmi va aduce bani frumoși... Douăzeci la sută din rețetă, și o bursă de patruzeci de mii de lei; ia fără socoteala...

MANAGERUL. — O bursă de patruzeci de mii de lei dacă învingi.

RICĂ. — Cum? Te 'ndoiești că-l înving pe Titi?... Vai de căpătâia lui!... N'ajunge să ducă la bun sfârșit două rounduri. După primul minut, l-am trimis în lumea viselor... Titi Grozăvescu?... Un nătăfleaș, auzi ce-ți spun eu? După primul minut am și pus laba pe patruzeci de albăstrele.

MANAGERUL. — Desigur că ești mai tare decât el...

RICĂ. — Serios?... Știi cum îl dau gata... (Luând poziția de luptă). Il atac întâi cu stânga... pac!... Apoi îl aplic un crochet cu dreapta... trosc! Ești lămurit?

MANAGERUL. — Da, da... Admirabil!

RICĂ. — Cine vine?

MANAGERUL. — E soră-ta.

RICĂ. — Bună ziua, surioară!

SORA. — Te pregătești?

RICĂ. — După cum vezi. Ha, ha. Dar de fapt ar trebui să se pregătească Grozăvescu... Jennico, ia te uită cum îl dau gata. Il atac cu stânga... pac! Și-i aplic un crochet cu dreapta... trosc! Sânge! Il fac numai sânge! Și pe urmă pun mâna pe patruzeci de mișoare, înțelegi?

SORA, foarte îngrijorată. — Da, dar ași vrea să-ți spun o vorbă.

MANAGERUL. — Mă duc să vorbesc ceva cu antrenorul. (Plecă).

SORA. — Va-să-zică așa, ași vrea să-ți spun o vorbă... Ascultă, Rică? Trebuie să-ți vorbesc neapărat... E foarte urgent!

RICĂ. — O secundă... Să-mi pun chiloșii...

(O mică pauză, în care timp își îmbracă chiloșii).

SORA. — Acum pot să vorbesc?

RICĂ. — Da. Vorbește.

SORA, implorându-l. — Nu-l lovi prea tare!

RICĂ. — Pe cine?

SORA. — Pe Titi Grozăvescu.

RICĂ. — Pentru ce?

SORĂ-SA, cu simplitate. — Il iubesc.

RICĂ. — Ce face?... Ce-ai spus? Il iubești pe Titi Grozăvescu? Un nătăfleaș? Hai, hai! Mai mare rușinea! Auzi colea!...

SORA, lăsând ochii în jos. — Da... Mi-am spus și eu toate astea... Și am luptat împotriva sentimentelor mele cât am putut... Mi-am repetat zile și nopți de-arândul: nu e cu puțință!

Nu-l iubești! Totul nu-i decât o aparență înșelătoare, nimic mai mult...

Da, da! Tu nu-l poți iubi pe acest om, care-i un nimic față de fratele tău... Ah! Degeaba! Toate sugestiile mele au rămas fără nici un efect... Dimpotrivă; au contribuit să-mi dovedească poate și mai mult, că iubirea mea pentru Titi Grozăvescu e un trist adevăr; un adevăr care m'a neliniștit mai mult decât orice pe lume, și care a trebuit să iasă la iveală.

RICĂ, copleșit. — Vai, ce nenorocire!

SORA. — Ești măhnit, Rică?

RICĂ. — Cred și eu!

SORA, luându-l de gât. — Dragul meu... Iartă-mă... Te rog iartă-mă.

RICĂ. — N'am ce să te iert. Nenorociri ca astea se întâmplă în cele mai bune familii.

SORA. — De altfel, se lasă de box.

RICĂ, ridicând din umeri. — Așa spune acum! Fii fără grijă că nu se lasă...

SORA. — Zău că da. Ambiția lui e acum bicicleta. Vrea să se lase păgubaș de box. Nu-i de el. Și după cinci-șase ani, ne vom face un mic magazin cu piese de schimb, undeva, afară din oraș, ori unde o fi, numai să treacă pe-acolo biciclete și automobile multe. Cu ce-om câștiga, ne-om duce și noi zilele.

RICĂ, îmbunându-se. — Draga mea surioară! Dar cel puțin e băiat de treabă?

SORA. — Eu cred că e foarte de treabă! El spune că trebuie să muncești dacă vrei să trăiești.

RICĂ. — Principiile sunt sănătoase, bine'nțeles... Și... crezi că te iubește cu adevărat?

SORA. — Mai încapă 'ndoială?... Uite, citește cartea asta poștală, pe care mi-a scris-o de ziua mea.

RICĂ, citind. — „Azi te iubesc mai mult decât eri și mai puțin decât mâine... Titi Grozăvescu.

SORA, triumfătoare. — Aici nu-l mai face pe grozavul, vezi? Il țin la picioarele mele...

RICĂ, visător. — L-ai prins în laț... L-ai zăpăcit de tot...

SORA. — Atunci?

RICĂ. — Atunci trebuie să vă căsătoriți...

SORA. — Adevărat? Vrei? Primești să-ți fie cumnat? Ah, vino să te pup!

RICĂ. — În definitiv, e un băiat bun.

SORA. — Bine'nțeles. Și te admiră! Dacă ai ști cât te admiră!

RICĂ. — Adevărat?

SORA. — Mai stai la 'ndoială? Atunci? Nu-l lovești prea tare... acum când știi cum stau lucrurile?

RICĂ. — Nu... N'ai teamă... Dacă-i vorba pe-așa, atunci lovește ușurel...

SORA. — Îți mulțumesc, Rică. Unde facem nunta? Hai, spune!

RICĂ. — La Oppler. Acolo e loc mult!

SORA. — O să petrecem de minune.

RICĂ. — Ce mai vorbă!

SORA. — Și o să fie lume multă?

RICA. — Și încă ce mai lume!... Toți amatorii de box. Și un discurs, ținut de Traneu-Iași...

SORA. — Ce zi frumoasă! Și pe urmă, o să trăim împreună. Nu-i așa?

RICA. — Da... în familie... Toți trei laolaltă, o să fie o fericire.

SORA. — Bravo! (Își sărută fratele).

MANAGERUL, intrând. — Ei, hai odată, Rică... Lumea așteaptă... Titi Grozăvescu e deja pe ring!...

RICA, foarte fericit. — Vin! Vin îndată! Bunul meu Titi! Dragul meu prieten, care va deveni în curând cumnatul meu... (Își ia mânușile, teribilele lui mânuși). Sunt nespuse de vesel că mă duc să-l întâlnesc!

SCENA III-a

Ringul își are surprizele lui.

Ringul. — Cei doi adversari stau față în față. — Titi Grozăvescu aplică imediat o directă în nutra lui Rică. — Rică o primește docil, fără să riposteze. Atunci, Titi Grozăvescu prinde curaj și, smulând o lovitură de stânga, îi trage un crochet cu dreapta. Rică sângerează, totuși nu ripostează.

MANAGERUL, îngrijorat. — Ei, una ca asta, dar... Ei, una ca asta, dar... Ce are de nu răspunde la lovituri?... (Strigă lui Rică). Dar atinge-l! atinge-l odată!...

RICA, disperat. — Nu pot... Nu pot... Mă gândesc la soră-mea!... Soră-mea care se mărită cu... Sunt om de inimă... Nu mă incumet să-l lovesc...

MANAGERUL. — Ce tot bolborosește acolo?... A înnebunit?... Nu mai rezist... Mă curăț!

RICA, primind lovituri noi. — Ah! Doamne, ce lovitură!... Nu mai pot...

MANAGERUL, roș de mânie. — Dar lovește odată!...

RICA, disperat, spânzurat de coarde. — Nu pot... Nu pot... (Către Titi Grozăvescu care-l lovește fără milă!) Nu mai da! N'auzi? nu mai da! Soră-mea mi-a spus tot... Atunci, înțelege!... Ah, mărtoaga!... Dă mereu... Pentru numele lui Dumnezeu!... nu mai lovi!... Titi! N'auzi? E în joc soră-mea!... Degeaba!... Gândește-te că o să fim neamuri, cumnați... Titi Dragă Titi!...

Se întâmplă o nenorocire!... Nu înțelege... Vrea cu tot dinadinsul să mă culce la pământ!... Mărtoaga!... E lipsit de bun simț!... Ah! nu mai pot!... E vina sorei mele... a sorei!...

Rică se prăbușește. Titi Grozăvescu e proclamat învingător. Publicul bate din picioare.

Managerul îl ridică pe Rică aproape leșinat. Sora lui Rică se urcă pe Ring și-l îmbrățișează pe Titi Grozăvescu. Apoi se duce la Rică și-i spune cu afețiune:

SORA. — Nu face nimic, Rică... Nu face nimic... Titi a învins... O să ia bursa de patruzeci de mii de lei... O să ne prindă bine în menaj... E un fel de zestre pe care ne-o oferi tu... Bucură-te, Rică!... Hai, bucură-te!...

Localizare după GLAFFER!

MAMA ȘI FICA
lucrează cu plăcere
întrebuințând bum-
băcel de brodat
„Meridian”, material
ideal pentru brodat
absolut garantat la
snălat și la soare.

MEZ

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ •
BUCUREȘTI • STR. DOAMNEI No.14

FANTOMA

de Knut Hamsun

Mulți ani ai copilăriei mele i-am petrecut la parohia unchiului meu din Nordland. Au fost ani grei pentru mine, pentru că munceam mult, mâncam bătaie multă și foarte arareori dacă apucam o oră de joacă și de distracție. Deoarece unchiul meu mă lăsa din scurt, singura mea plăcere era să stau ascuns și să fiu singur. Dacă totuși reușeam să am un ceas liber, atunci porneam prin pădure sau mă duceam în cimitirul bisericii unde rătăceam printre cruci și pietre funerare, visând, cugetând și vorbind tare cu mine însumi. Cunoșteam fiecare mormânt și fiecare inscripție.

Când groparul avea de lucru, stăteam de lucru cu el. Acesta era un om serios, zămbia rar, dar se purta foarte prietenos cu mine.

Adezea mi se n'ntâmpla să găsesc în drum tot felul de oseminte pe care le îngropam din nou în pământ, așa după cum mă sfătuisse groparul. În cele din urmă, mă obișnuisem atât de mult cu ele încât nu mai simteam nici un fel emoție când le găseam.

Sub unul din ungherele bisericicii se afla o pivniță mortuară. În pivnița asta mă refugiam ori de câte ori îmi dădea prin gând să mă joc cu osemintele risipite pe podea.

Dar într-o zi, am găsit în cimitir un dinte.

Era un dinte din față, strălucitor de alb și tare. Fără să stau pe gânduri, am luat dintele și l-am vârat în buzunar, ca să-l piliesc și să-l încrustez apoi într-unul din obiectele sculptate de mine.

Era toamnă și întunericul se lăsase devreme. În odaia servitorilor nu era lumină. Eram singur, și nu mă incumetam să aprind lampa până la sosirea oamenilor. În schimb, m'am dus să iau un braț de lemn din sopron. Para focului îmi putea lumina camera atât cât îmi trebuia.

În sopron era întuneric beznă. Când să ridic prima bucată de lemn, simții o ușoară lovitură peste cap, ca și când mi-ar fi fost aplicată cu un singur deget.

M'am întors repede, dar n'am zărit pe nimeni.

Am întrebat dacă e cineva; dar n'am primit nici un răspuns. Dar atunci cine m'a lovit? Mi-am încălecat brațul cu lemn și am pornit-o repede în casă. După ce am aprins focul, am scos dintele și-o pilă.

În clipa următoare însă, cineva bătu la fereastră.

Mi-am ridicat privirea. Înaintea ferestrei stătea un om cu fața strâns lipită de geam. Era un străin, un necunoscut. I-am văzut fața cu o claritate înspăimântătoare: era palid, aproape alb, și ochii lui mă priveau fix. Trecuse un minut.

Necunoscutul începu să rădă la mine.

Dar nu era un râs care să poată fi auzit, un râs sguđuitor. Gura lui se deschidea larg, ochii priveau holbați și necunoscutul râdea...

M'a străbătut un fior din creștet până în tălpi.

În deschișătura imensă a gurii lui, am descoperit de-odată, în șirul dinților o gaură neagră — lipsea un dinte.

Priveam drept înainte, incremenit. Mai trecuse încă un minut. Fața necunoscutului începuse să prindă culoare; deveni verde, apoi roșie; dar continuă să rădă. Nu mi-am pierdut o clipă conștiința. Observam tot ce se petrece în jurul meu. Focul arunca o lumină până pe celalt perete, unde se afla o scară. Auziam și tic-tacul unui ceasornic din camera vecină. Vedeam toate atât de clar încât am observat că tichia necunoscutului era de culoare neagră, uzată, și avea pe margine un firet verde.

Dar necunoscutul începu să-și lase capul tot mai jos de fereastră ca și când s'ar fi vârit în pământ. Însfârșit dispăru.

Spaima mea era groaznică. Îmi tremura tot trupul. Am început să caut dintele scăpat din mână pe podea; dar nu mă incumetam să-mi îndepărtez privirea dela fereastră, de teamă să nu revină chipul necunoscutului.

După ce am găsit dintele, m'am gândit să-l duc înapoi la cimitir; îmi lipsea însă curajul. Mă aflam încă singur și nu mă puteam mișca. Auzii pași, apropiindu-se, apoi depărtându-se din nou; dar nu mă incumetam să strig. Trecu o veșnicie. Focul începea să se stingă și nu zăream nici o scăpare.

Atunci mi-am luat inima în dinți și m'am ridicat. Am deschis ușa și, cu ochii ațintiți spre fereastră unde stătuse necunoscutul, am dat buzna spre odaia servitorilor, pentru a ruga pe unul dintre ei să mă întovărească până la cimitir.

Dar în grajd n'am găsit pe nimeni.

Sub cerul liber, am început să prind mai mult curaj. M'am hotărât să mă duc singur la cimitir.

Dintele îl purtam în buzunar. Ajuns la poarta cimitirului, curajul începu din nou să mă părăsească.

La un moment dat am căzut în genunchi.

Puțin mai departe de poartă, printre morminte, găsi pe necunoscutul cu tichie. Avea din nou fața albă. Mă privi câțva timp, apoi făcu un gest cu mâna.

Socotii acest gest drept o poruncă; dar nu îndrăznii să mă urnesc din loc. Am stat astfel câțva timp, implorându-i milă. Dar necunoscutul stătea liniștit și nemișcat.

Deodată auzii în dreptul grajdului fluierăturile unui servitor. Acest semn de viață îmi reîmprospăta puterile. M'am ridicat. În aceeași clipă însă necunoscutul porni mai departe peste morminte. Făcui câțiva pași, apoi mă oprii. Necunoscutul continua să mă îndemne. Puterile începură să mă părăsească din nou. Cu mâna tremurătoare am scos dintele înfășurat în balistă și l-am aruncat cu toată puterea în lăuntru cimitirului. Apoi m'am năpustit spre poartă, ajungând într'un suflet acasă. Când am intrat în bucătărie, mi se spuse că am fața albă ca varul...

Au trecut mulți ani de atunci și totuși îmi amintesc fiecare amănunt.

Seri și nopți de-arândul, omul cu barba roșie continua să apară. Se arăta, râdea cu gura larg căscată, din care lipsea un dinte, apoi dispărea. Căzuse zăpadă și nu mă mai puteam duce la cimitir să înfig dintele în pământ. Și necunoscutul m'a vizitat toată iarna, la intervale din ce în ce mai lungi.

Spaima mea se micșorase cu timpul; dar mă simțeam extrem de nenorocit. Uneori mă bătea gândul să mă sinucid.

Apoi a venit primăvara. Necunoscutul dispăruse complet.

Complet? Nu. Numai pe timpul verii. Iarna următoare el mai reveni o dată și dispăru din nou pentru mult timp. Trei ani după prima mea întâlnire cu el, am părăsit casa unchiului meu, revenind abia după un an.

Intr'o seară de toamnă, pe când mă pregăteam să mă culc simții pe fruntea mea o mână rece. Am deschis ochii și am zărit pe necunoscut. Ședea pe patul meu și se uita la mine. Nu eram singur în odaie, mai erau și două surori ale mele; totuși n'am vrut să strig pe nici una din ele. Când am simțit apăsarea aceia rece, am început să lovesc cu mâna în jurul meu: „Pleacă!” — i-am strigat. Surorile mele mă întrebă din pat cu cine vorbesc.

Dupăce necunoscutul rămase câteva clipe liniștit, începu să-și legene partea superioară a trupului, încoia și încolo, făcându-se tot mai lung până ajunse la tavan. Neputând înainta, probabil, se ridică din patul meu și se îndepărtă cu pași ușori spre sobă, unde dispăru.

Câteva luni mai târziu, mă aflam în serviciul unui negustor. Aci l-am văzut pe necunoscut pentru ultima dată.

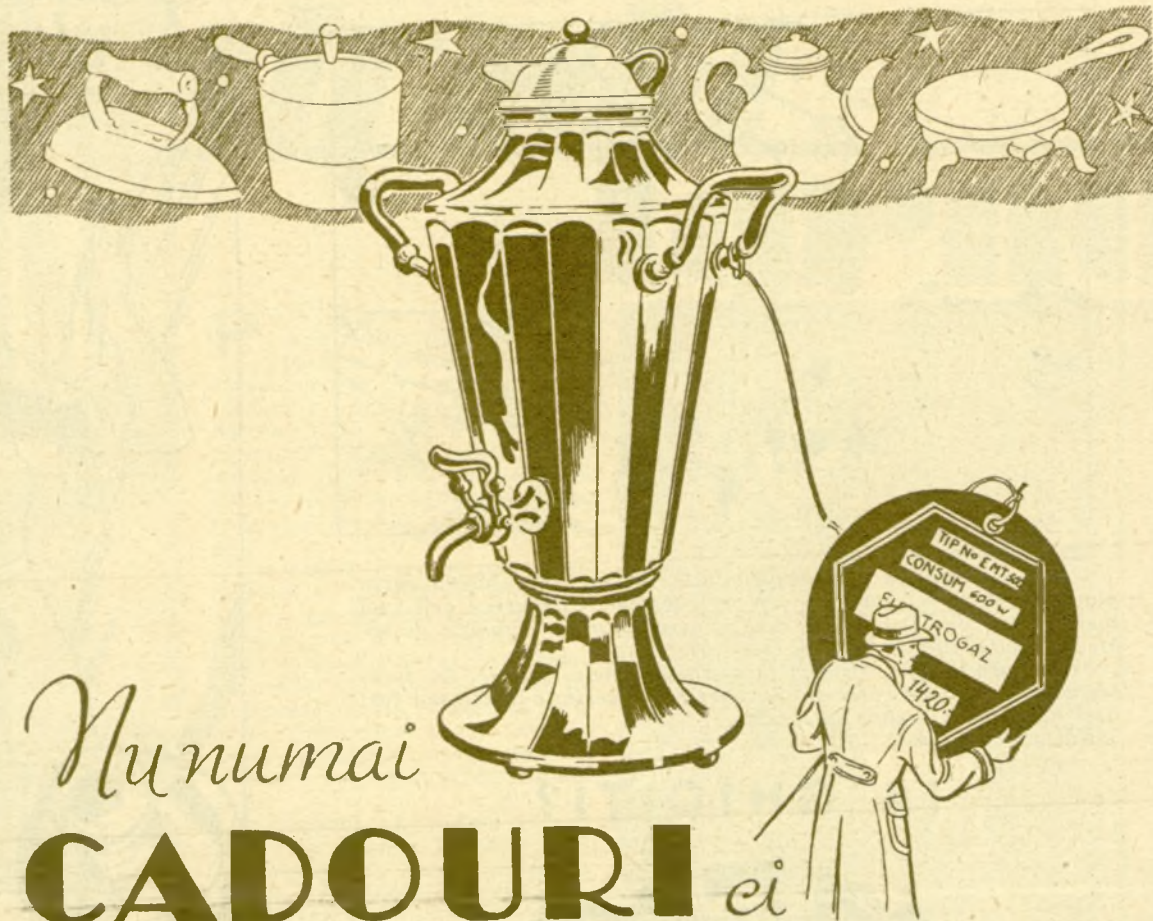
Intr'o seară, am intrat în odaia mea, am aprins lampa și am început să mă desbrac. Ca de obicei, am luat ghețele ca să le pun înaintea ușii, ca să mi le curețe servitoarea.

De-odată, îmi apare, nu departe de mine, omul cu barba roșie.

Știam că în camera alăturată se află oameni; din pricina asta nu mi-a fost teamă. Am murmurat: „Iar ai venit?” Necunoscutul deschise atunci gura și începu să râdă. De data aceasta, observai însă ceva ciudat: dințele care lipsia de obicei era din nou la locul lui!

Necunoscutul închise apoi gura, se întoarse spre ușă și coborî treptele scărilor dispărând tot mai adânc în pământ.

De-atunci, nu l-am mai întâlnit niciodată.

Nu numai CADOURI și PRETURI ce tentează.

NU NUMAI FRUMOASE CI ȘI UTILE!
ELECTROGAZ S. A.

CAL. VICTORIEI, 50 și PASAGIUL IMOBILIARA
expune o serie de obiecte cari încântă ochiul și sunt folosite
toate oricui, indiferent de sex.

Crăciunul se apropie. Darurile trebuie cumpărate din vreme pentru că în ultimele zile magazinele sunt prea aglomerate. Fără îndoială că ați preparat o listă cu numele prietenilor și cunoștințelor cărora intenționați să le trimiteți cadouri de Crăciun. Ceeace trimiteți unuia, nu puteți trimite celui alt. La ELECTROGAZ S. A. găsiți o varietate atât de mare de cadouri, încât veți completa lista Dv. fără bătaie de cap.

Pentru o tânără pereche, vă recomandăm o lampă de masă sau de boudoir. Avem lămpi superbe, adevărate piese de artă.

Ce e mai nimerit pentru soția Dv. decât un splendid serviciu electric de cafea sau de ceai? Gândiți-vă cât de util e un astfel de serviciu în gospodărie. Prietenului Dv. celibatar, dăruiti-i un încălzitor de apă pentru ras. Pentru toaleta de dimineață e cum nu se poate mai folositor. Celor mai vârstnici din familie, un încălzitor electric pentru picioare și pat sau un termofor.

Mai avem o sumedenie de alte articole, toate frumoase și, ce e mai important, toate extrem de convenabile și plătibile până în 12 rate lunare.

12 RATE LUNARE

Sunteți perspicace?

Câte persoane sunt aci?

Acesta este un joc de perspicacitate, în care sunt câteva curse pentru cititori, — curse de fel periculoase — deoarece cele mai multe pot fi descoperite. Se cere să se afle care e numărul de oameni rezultat din desenul de mai sus.

Nu e suficient să socotim numai persoanele vizibile. La socoteală intră și acei a căror prezență este o necesitate logică sau cari și neapărenti, trebuie să existe.

Răspunsul îl găsiți la pag. 32.

IA GHICIȚI?

Un om s'a dus la fierar cu șase bucăți dintr'un lanț de ancoră.

— „Cât m'ar costa să unesc într'un singur lanț bucățile acestea?”

— „O să-mi plătești zece lei pentru fiecare inel pe care-l desfac și douăzeci de lei pentru fiecare lipitură. Sunt șase bucăți, înseamnă că voi tăia cinci inele și voi face cinci lipituri; în total 150 lei”.

— „Să mă ierți stimabile, nu face decât 120 lei, dacă știi să lucrezi cum trebuie”.

Cititorii să ne spue cum poate să se facă lucrul pentru 120 lei, păstrându-se prețul cerut de fierar.

Știți ori nu?

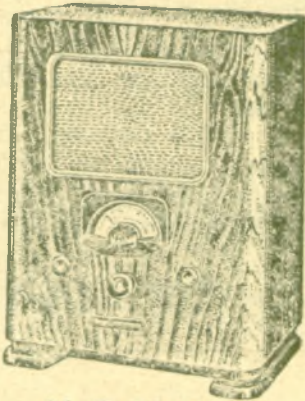
Nenea Vasile Beșivescu și-a pregătit pentru onomastica lui mai multe sticle de vin, și le-a așezat în pivniță, pe raft. Fiindcă pe-acolo mai umbla și vecinul său, Matache Șterpelescu, Nenea Vasile i le-a arătat și i-a spus:

— „Să nu avem ceartă: eu mi-am făcut semn. De fiecare dată a raftului eu am câte 12 sticle. Dacă lipsește pe vreo latură vreuna din cele 12, o să însemne c'ai luat-o tu”.

A doua zi domnul Matache Șterpelescu a luat patru sticle, dar așa încât Nenea Vasile să

nu observe nimic și pe oricare latură ar fi numărat sticlele, să găsească tot 12.

Cum a făcut aranjamentul?

„HENRY”

Onotă personală de distincție...

Se vinde numai în flacoane originale a 100, 250, 500 gr. și 1 kg.

...obțineți prin întrebuintarea apei de colonia „FLORELLIA” de NORTIER. Această colonie este parfumată cu esențe rare, al cărei miros este unic în felul său. Apa de colonia FLORELLIA este cea mai reușită și modernă creație a măștrilor parfumeuri ai casei NORTIER.

Nortier
EAU DE COLOGNE
FLORELLIA

Depozitul general al Parfumeriei Nortier
Calea Călărași 45. București 1

MARCA CUNOSCATORULUI!

REDAREA IDEALA A TONULUI

SELECTIVITATE

EXECUȚIE SOLIDA

CUTIE ELEGANTA

LE INTRUNEȘTE APARATUL DE RECEPȚIE

„K Ö R T I N G”

KARL BROSIG. BUCUREȘTI STR. COLȚEI No. 1

Strada iarnă

PRIVIȚI ilustrația noastră, care reprezintă câteva aspecte ale străzii, iarna. În stânga vedem pe una din necunoscutele noastre cunoștințe, bătrâna vânzătoare de „castane fierbinți”, fructe sudice, cari aburind și frumos mirositoare ne strecoară în suflet nostalgia coastelor însorite ale Mediteranei.

Contrastul îl vedem mai jos: „turcul” — de obicei un albanez — ne răcoria astăvară cu cornetele lui de înghețată.

Iar în josul paginii, în stânga, un aspect obicinuit al străzii, la începutul iernii: camionul cu mere, zarzavaturi și cu... ceapă, „hala ambulantă” care aprovizionează gospodăriile la domiciliu.

În dreapta, sus, vedem un om sărac, un șomeur, pe care nu-l mai încălzește decât un fel de turban de lână, — rest din buna stare de altă dată, — și luleaua credincioasă, umplută doar din când în când, cu tutunul mucurilor de țigări adunate de pe străzi.

Tăetorii de lemne au în schimb mult de lucru. Ei însă, cari despică atâtea tone de „cer și fag”, nu se încălzesc decât muncind, agitănd fierestrele și topoarele, de dimineața până seara.

Iar când frigul de afară te pătrunde până 'n măduva oaselor, te gândești cu dor la ceașca de ceai fierbinte, care te așteaptă acasă.

Fotografii Hedi Löffler-Timișoara.

Orasul CU NEBUNI

NE-ADUCEM aminte de senstimentul de nedumerire și jenă pe care, dimpreună cu alții, l-am avut când, acum vreo doi

ani, într-o sală de teatru, un domn a izbucnit într'un hohot homeric. E drept că se juca o comedie la care este firesc să dai drumul cascadei din piept, dar de multă vreme grijile noastre nenumărate au ucis râsul.

Numai domnul acela își clătina abdomenul și își scutura gusa, în gâlgăiri născute dintr'o voioșie necenzurată. Nedumerirea sălii s'a transformat, o clipă, într'o avalanșă de hohotiri, contagioase ca strănutul sau mănărica, apoi a încremenit, răstignită de un simțământ straniu.

Poate că zgomotosul spectator fusese cuprins de-un acces de demență.

Cred astăzi, după atâta trecere de timp, că într'adevăr omul era nebun. Fiindcă, nici până atunci și nici de atunci încoace, nu mi-a mai fost dat să întâlnesc un alt exemplar care să se lase, ca el, purtat pe toboganul punctat de hohotiri, al veseliei.

Altădată, da, râsul era o manifestare obișnuită. Atributul acesta, — unul dintre puținele ce-l disting pe om de dobitoc și fiară, — înflorea în tot locul și în orice moment. O glumă naivă, o ciocnire nas în nas între doi indivizi, o scenă oarecare la colț de stradă, o clipă

medioară fără pretenții, stârniau râsul, destindeau mușchii feței, iluminau ochii și dădeau drum băierilor inimii.

Specimen rar nu era omul vesel, ci, dimpotrivă, insul încrunțat care devenia, din cauza aceasta, suspectat sau compătimit. Era un om „al dracului”, sau un om foarte nefericit.

Astăzi împrejurările au asasinat voioșia și exuberanța. Cel mult, zâmbim, — și zâmbetul e o schimonosire, de parc'am lua o lingură cu ricină. La priveghiuri de morți nu se simte nimeni îndemnat să dea drumul unui hohot de râs, — și nici n'ar fi decent.

Ce este oare viața, acum, cu frământările și lipsurile ei, cu nesiguranța de astăzi și de mâine, cu loviturile pe care le primește și le dă, decât un priveghiu funebru, în preajma căruia stăm și păzim și regretăm ceea ce răboiul cu urmările-i de ordin economic ne-a răpit: bunăstarea, multă- puțină câtă era, certitudinea și fericirea izvorită dintr'insele.

Omul care, din ansamblul deprimant, evadează o clipă în lagărele veseliei fără constrângere, este în același timp și un evadat din lagărele judecății pe care convenim cu toții să o numim normală.

— E un nebun.

Ați constatat că ei, nebunii, s'au înmulțit și că, într'un fel sau într'altul, manifestările desuchiate sporesc?

Nici când Capitala n'a intrunit în cuprinsul ei mai multe exemplare de balamuc, cari îi dau un pitoresc ce tulbură.

Pe calea Victoriei întâlnim în fiecare zi și'n fiecare moment trei făpturi ciudate: un poet, un fost profesor de liceu și încă unul,

groaznic de jerpelit, dar cu o barbă de rege asirian, cu ochi de căprioară și cu mâni albe, mici, de femei frumoase. Pentru ei lumea dimprejur e absentă, iar lumea s'a deprins cu ei, încât pentru ea nici nebunii nu mai există.

Poetul se plimbă, agale,

tele sunt excesiv de largi și, dacă nu le-ar lega cu sfoara în jurul piciorului, desigur că le-ar pierde; pe el nu-l interesează, pare-se, și nu-l amuză decât ceilalți doi nebuni cu cari se încrucișează din cinci în cinci minute, și în urma cărora privește cu mirare, ba chiar cu discretă malițiozitate.

Sunt vreo doi, tot în centru cari declară că întreprind ocolul lumii, unul pe jos, altul pe bicicletă. Nu sunt escroci, căci

superb în pantalonii cari seamănă burlanelor, mișcând buzele care probabil numără silabele unui vers. Profesorul este foarte grăbit deși nu are nicio țintă și, în trei minute a ajuns de la Capșa la Athénée Palace, pentru că în alte trei minute, strecurându-se cu dexteritate de iepure prin mulțime, să ajungă din nou în fața cafenelei; nu-l stăjenește în mersu-i grăbit decât poate haina prea largă, cu mâneci prea lungi, pe cari le suflecă mereu ca o gospodină când face treabă, și pălăria care seamănă cu-o găină ale cărei aripi sunt închipuite de borurile blegi. Celălalt, al treilea și cel mai proaspăt, cu barbă ciușată, cu mâni fine și cu ochi de catifea înrouată, a avut parte și de pantalonii prea scurți și de haină prea strâmtă și de pălărie care îi stă luguț; doar ghe-

îți lasă cartă postală pe masă și trec mai departe, refuzând obolul, dar mulțumiți dacă li se pare că te-au convins de cutezanța proiectului lor.

E unul, îmbrăcat militărește într-o uniformă surprinzător de curată și de bine croită, cu capul gol, cu pieptul plin de decorații, care merge în pas de defilare și ia poziția oridecâteori trece un ofițer. A fost rănit la cap în timpul războiului, fără a avea și norocul să moară atunci. Din când în când duce mâna pâlnie la gură, — și e gornist. Alteori se postează peste drum de ministerul armatei, își îndreaptă vestonul, scoate din buzunar o bască de vânător de munte și o pune pe cap, iar o nuia devine pentru el pușcă. Face de santinelă și dă *onorul*.

Altul reglementează circulația mașinilor, tramvaielor, trăsurilor, producând deseori încurcături formidabile.

Un domn cu înfățișarea destul de corectă a socotit cu cale acum vreo două săptămâni să arboreze o pălărie de pai.

Mai e unul care vinde bilete pentru nu știm care loterie, convingându-și clientela că achită „*argent coté*” și că el e singura bancă în măsură să mai plătească. Dacă, întâmplător, un bilet iese câștigător, — câștigul se ridică la suma de doi poli, — e fericit și vrea să-l ducă pe norocos la fotograf.

Iar localurile de petreceri cunosc un consumator asiduu care, când devine dispus, scoate limba, imită animalele și, repede, în spațiul îngust dintre două mese, face un salt mortal.

Să nu-l uităm nici pe bătrânul cu geanta doldora, spânzurață într-un toiag pe umăr. E omul cu cele mai multe procese de pe glob, procese pe cari le-a intentat el, pentru diverse pricini. A dat în judecată Patriarhia, pe d. Argetoianu, pe primar, pe toți bancherii din București, pe un rabin, pe guvernatorul Băncii Naționale. În realitate este cunoscut la Tribunal ca un cal breaz, iar citațiile și termenele cari i se dau sunt fictive. Cu aceste hârtii își îndoaie geanta pe care o poartă ca pe-o traistă, în băș.

Orașul cu nebuni...

Căci exemplarele sunt numeroase, fiecare cu zămbeala sa.

Orașul cu nebuni...

Căci surprinzi în fiecare zi, la tot mai mulți înși, o ciudățenie sau alta. Ni s'a întâmplat, într'un singur ceas, pe stradă, să întâlnim vreo patru domni cari dădeau din mâni și vorbeau singuri. Unul însemna, într-o seară, pe-o bucată de hârtie, toate numerele caselor de pe-o stradă. Altul se simțea obligat să ciocnească cu degetul fiecare burlan și să-i încerce rezonanța, lipind urechea și ascultând atent.

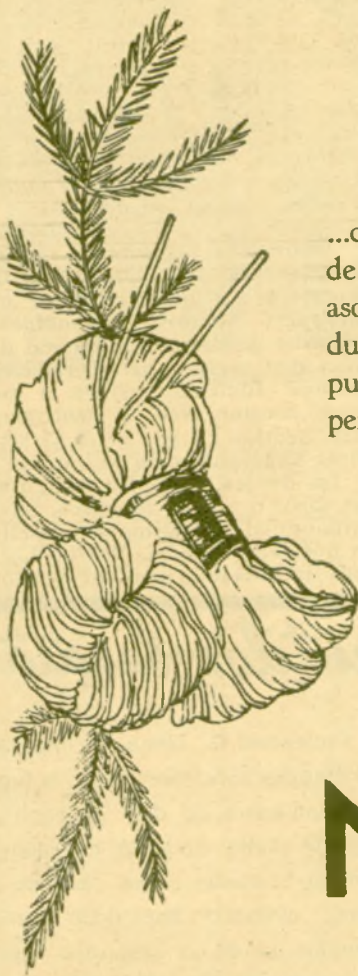
Orașul cu nebuni...

Ne amintim de impresia puternică pe care am simțit acum câțiva ani când am vizitat un ospiciu. Imaginea bolnavilor ne-a urmărit săptămâni de-a rândul. Și eram zguduiți deoarece observasem cât de relativă este linia de hotar dintre nebuni și noi, și cât de ușor o poți trece.

Orașul în care exemplarele fanteziste se înmulțesc de la o zi la alta devine infinit mai turburător decât balamucul cercetat altădată.

ION PAS

De sărbători
toaleta Dv.
doamnă
va place..

...dacă materialul ales pentru rochia Dv. va fi de calitate bună și de o culoare modernă. • Magazinul „*MATASA*” care este asortat cu un bogat și variat stoc de mățasuri frumoase, garantează durabilitatea și nedecolorarea țesăturilor sale. • Deasemenea la purtat ele nu se scâmoșează. • Procurați-vă din timp mătasea pentru noua Dv. toaletă de sărbători la magazinul de specialitate

»*M A T A S A*«

Pentru Pull-Overe, Eșarfe, Jerseuri și Jachete găsiți la „*M A T A S A*” cele mai frumoase fire de **LANA DE TRICOTAT ȘI CROȘETAT** în toate culorile și pestrițe. • Cereți mărcile Orobleu, Silk, Stella Alpina Queen's Wool.

M A T A S A

Str. Lipscani 82

Întreaga noastră viață

COBORIND grăbit scara de marmură în spirală, Richard văzu în ascensorul deschis, ce se lăsa deasemeni către parter, pe drăgălașa americană ce-i reținuse privirea cu o seară înainte, în sala de mâncare a hotelului. Cu părul de un blond bogat, ce se reliefa ca o accentuare pe galbenul palid al costumului de lână, părea un canar închis într-o colivie aurită și răspândia par'că în juru-i o lumină tainică nespus de dulce. Când ascensorul ajunse jos, fata ieși în hall evoluând cu admirabila armonie a seninătății și muștrând par'că cu modestia sa, aroganța provincialei săli — o palidă și stângace imitație a opulentei Esplanade din Berlin.

Dar apariția aceasta demnă și discretă nu făcu decât să sporească în sufletul lui Richard, intensitatea sentimentului de singurătate ce-l chinuia, în acest dezolat ajun de sărbătoare. Căci Richard Payne Pomeroy era un tânăr foarte sociabil și foarte vesel, cu nenumărați prieteni, dela Southampton la Monte Carlo și această împotmolire, tocmai acum, într'un hotel de provincie, unde nu se mai aflau decât un număr restrâns de pasageri, în mare parte americani ca și el, îi dădea senzația unui exil.

Fără a avea aerul că-l observase pe eroul nostru, fata se îndreptă calmă spre portar unde se interesă de poșta cu o voce plină și argintie de contraltă.

„Curierul american n'a sosit încă, domnișoară, răspunse posomorît angajatul, de obicei amabil, plictisit par'că de faptul că nu putea petrece un timp ca acesta, în sânul familiei sale.

Fata se întoarse cam intristată — cel puțin așa-i păru tânărului privind-o în timp ce trecea pe lângă el.

„Good morning” zise el zâmbind într-o impulsivă dorință de a-i mai auzi odată vocea.

„Good morning” răspunse fata, și roși până 'n albul ochilor, găsind cam deplasat salutul acestui străin.

Urmărind-o amuzat cu privirile, Richard își luă voluminosul teanc de scrisori și telegrame și se îndreptă spre sala de mâncare.

„Trebue să stea într'una din acele camere ieftine, cocoțate sub medievalele turnuri”, gândi el obsedat, „pentru că nimeni sub patruzeci de ani și sub etajul al patrulea, n'ar prefera acest incomod ascensor, cătorva rânduri de trepte. Mijloacele trebue să-i fie cam restrânse, dar” reluă el nedumerit „părea aproape elegantă în tailleurul acela de jersey, cu reflexe de aur vechiu”.

Apatia sălei aproape goale îl impresiona în dimineața aceea, mai mult decât în seara precedentă, când stolurile de amorași, ținând în mâini ghirlande de becuri electrice, se siliau să-i risipească indispoziția. Un chelner, unul singur, se plimba dela o masă la alta și părea că ar fi otrăvit bucuroș pe cei câțiva pasageri înprăstiați în sală — două fete bătrâne, după cât se părea, surori, deși una era voinică și roșie la față, iar cealaltă slabă și palidă; omul călărind cu fața extrem de mobilă, care în seara precedentă la intrarea lui își ridicase repede privirea pe deasupra jurnalului și solida, simpatica pereche de americani, ambii în tweed maron, pe care Richard îi văzuse vorbind cu o seară înainte în coridor, fetei germane cu părul aproape alb și blond — aceștia erau ticăloșii de pasageri cari rețineau pe chelner la post.

Richard trecu printre ei, către masa sa, blestemând afacerea care-l plantase într-o localitate atât de izolată, tocmai în ajunul sărbătorilor. Nu i se mai întâmplase nicicând dela moartea părinților săi, să se întrebe unde avea să-și petreacă seara de Crăciun. Pentru el, aceasta nu era decât o altă mare petrecere, o ocazie de a face o „galla Abend” indiferent unde s'ar fi aflat, la Paris, la New-York sau pe un transatlantic.

Ei, ce să-i faci? ridică el din umeri, ca încheiere, nu-i mai rămânea decât să accelereze tratativele, să plece cât mai curând

din văgăuna asta și să compenseze pierderea Crăciunului, cu un Revelion îndrăcit.

Prinse să-și frunzărească febril poșta și scoase un plic ce purta entetul companiei aviatice cu al cărei director urma să aibă o întrevedere. Poate că injectând puțin viteză americană, avea norocul să-și termine în chiar ziua aceea negocierile cu d. Lessing.

„Stimate domn, (spunea misi-va trimeasă de secretarul acestui Lessing),

„Dacă ați fi sosit ieri dimineață, cum fusese vorba, d. Lessing ar fi fost foarte fericit să stea de vorbă cu dv. Acum însă, întrevederea nu mai poate avea loc decât după sărbători, intrucât d-sa a plecat cu familia la țară, conform unui proiect de mult stabilit. Regretă mult faptul că n'a putut călca tradiția, pentru o afacere atât de importantă, dar speră să vă vadă la întoarcerea sa, pe ziua de 28 Decembrie”.

Încremenise. Simțea par'că în jurul capului strânsoarea unui cerc de fier. Ce specimen de animal sentimental și stupid! Nu-i venia să creadă că cineva ar fi putut pune o sărbătoare înaintea unei tranșeei atât de importante. Ce Dumnezeu?! Afacerea asta putea însemna două mii de dolari pentru Lessing! Și iată-l acum flutuit pentru cinci zile în acest oraș mort.

Iritat, își cercetă mai departe corespondența și deschise o telegramă dela St. Moritz.

Hopla hopla, chef monstru Crăciun! Mai mult răs mai multă veselie, vino la noi drag

Lois Amuzantă fată Lois, veselă, îndrăgneață, scânteitoare de tinerețe și de spirit, iubitoare de distracții nocturne, sgomotoase și pline de nerv — și tocmai de una din aceste petreceri avea nevoie Richard, pentru a dovedi acestor greoi și sentimentali nemțoi, că știa și el să serbeze Crăciunul cum se cuvine.

Își devoră cu poftă mușchiul și sorbi o ceașcă de cafea, imaginându-și amețitoarea veselie a unei serate la St. Moritz. Lois era întotdeauna sufletul acestor

petreceri și-și amintea ce încântătoare apariție făcuse ultima dată, când o văzuse la Paris, în rochia aceea de catifea albă, garnisită cu pene lucioase de cocoș.

Ca trezit dintr'un somn adânc, Richard ridică ochii și privind înainte-i buimac, văzu fetea cu părul blond ca de cânepă pe care o mai întâlnise în coridor. Cu gesturi pătrunse de o adorabilă solemnitate, copilul instala pe un scaun o păpușe, aproape tot atât de mare cât el, apoi cu aceeași gravitate, se cățăără pe alt scaun și timp de câteva secunde rămase cu capul plecat pe mânuțele împreunate, de parc'ar fi spus o rugăciune. Nu putea avea mai mult de patru ani, Chemând chelnerul pentru plată, Richard îl întrebă unde era mama copilului.

„Doarme” răspunse acesta acru. „Doarme în fiecare zi până la amiază”.

„Un copil ca ăsta ar mai avea încă nevoie de o dădăcă”, remarcă Richard.

„O, e foarte cuminte”, recușecă chelnerul. „Dimineața, madama o spală și-i împletește părul. Pe urmă, până seara nici nu se mai simte”.

Perechea în tweed maron se opri la masa fetei. Femecea mângâie părul negru al păpușei și spuse într-o germană frântă, câteva cuvinte la auzul cărora solemnul copil își dădu capul pe spate într'un hohot de râs.

Richard se ridică dela masă și luându-și paltonul, porni să facă o plimbare prin oraș. Piațeta înzăpezită era tivită cu băraci mai mari și mai mici, toate pline cu noutățile Crăciunului: brazi, vâsc, iederă, imortele, stelele argintii și ingerași de bețea, drăgălașe nimicuri ce făceau să răsune timid ca un glas de copil, undeva într'un colț al sufletului, senzația greu de definit a unor clipe de mult uitate, cam rușinat de subita-i slăbiciune, nu putu rezista impulsului de a se opri să cumpere o ramură de vâsc, dela o femeie veselă, care râdea din inimă și mai înainte de a-și da seama de ce făcea, se pomeni cu brațele pline de ramuri de

Îngrijirea dinților bazată pe știință:

Neintrecutul medic și savant, Profesorul Dr. Unna, recunoaște că numai peria de dinți și apa, nu sunt singure suficiente pentru o îngrijire obiectivă. Din inițiativa lui s'a fabricat pasta de dinți „Pebeco”, care intru-neșle toate condițiunile, ce prelinde știința modernă, ca mijloc de îngrijire al dinților. „Pebeco” curăță dinții în moduri exact, făcându-i astfel albi, fără a le ataca smalțul prețios. „Pebeco” împiedecă formarea pietrei, întărește gingiile și dă o respirație curată. Gustul acestei paste dovedește, că „Pebeco” este ceva deosebit.

BEIERSDORF & CO. S. A. R., BRAȘOV

ilice, încărcate de bobite roșii, cu vâsc și iederă. Nu-i mai rămânea decât să le ducă cu sine la hotel și să-și împodobească cu ele camera singuratecă.

Când reintră în hall, jenat puțin de încărcătura sa, Richard se întâlnește iar cu tânăra americană, care se îndrepta alene spre ascensor. De data aceasta ochii ei îl priveau cu prietenie și un zâmbet sfios îi alunecă repede pe față. Își regreta poate rigiditatea sau, mai știi? — o amuza înfățișarea lui de Moș Crăciun — fără barbă.

Ar fi vrut grozav — în timp ce urca scările, — ca domnișoara aceasta să fi făcut parte din acea categorie de femei, pe care le poți invita la supeu. Dar își da prea bine seama că n'ar fi primit. Abia după ce deschise ușa camerei sale și împrăștiase pe mobile podoaba verde, îi veni ideea de a da o petrecere, la care să invite pe toți americanii din hotel. În felul acesta, cu siguranță, că ar fi venit și ea.

***

Consultând registrul pasagerilor și luând informații dela portar, Richard își compuse cu grijă scrisorile de invitație, variând textul după adresant. În scrisoarea fetei, — care se numea Faith Appleby, — după ce rupse vreo două coli, Richard accentuă că petrecerea includea pe toți americanii — perechea căsătorită, cele două domnișoare bătrâne și pe domnul cel cărunt — astfel că acceptând invitația, nu se angaja întru nimic. Avu grija să-i trimită ei întâi scrisoarea, recomandând boy-ului să aștepte răspunsul. Pentru că, dacă Faith Appleby nu putea veni, nu vedea la ce s'ar mai fi încurcat cu ceata aceea de bătrâni incolori. În caz că-l refuza, avea să se repeadă la St. Moritz, chiar de-ar fi trebuit să vegheze o noapte întregă pe drum.

Răspunsul ei veni dragălaș, într'un scris extrem de feminin: „Miss Appleby acceptă cu plăcere invitația d-lui Pomeroy pentru serbarea de Crăciun, după amiază la orele 5, în sala A.”

Palpitând de bucurie, Richard îi trimise imediat următoarele rânduri:

„D-l Pomeroy ar fi fericit dacă d-ra Appleby i-ar acorda o întâlnire în hall, imediat după masă, pentru a discuta asupra programului acestei petreceri.”

Fericit și încălzit de o explozivă bucurie, ca un băiețuș, în așteptarea serei de Crăciun, cobori iar în stradă și sfârși prin a cumpăra întreaga baracă a negustoresei. Când reintră în hall, observă că surorile Springer se interesau de curier. De obicei Lucy, cea mai voinică, cobora întotdeauna după poștă și când portarul îi prezenta plicul umflat, ce venea tocmai din Massachusetts dela Elisha Carney, fostul său logodnic, Lucy avea grija să-l strecoare în corsaj, prindând restul surorii sale. Mai târziu, când Emma își făcea somnul de după amiază, Lucy pleca să facă o plimbare și citia cu un potop de zâmbete înduioșate, suspine, ba uneori chiar cu lacrimi, scrisoarea care începea cu „dragă mea Lucy” și se încheia cu „al tău prieten care nu te poate uita, Elisha”.

Plicul acesta, bine îndopat, era apoi strecurat în caseta de

batiste a Lucy-ei, unde căpăta un parfum dulce și demodat, pentru a fi redeschis oridecâte ori inima o cerea și pentru ca la sfârșitul anului, să fie ars cu regret.

Erau cincisprezece ani de când Lucy Springer îngrija de sora sa Emma și se împliniau acum nouă ani de când călătoria cu ea prin Europa, dintr'o localitate într'alta, în căutarea unei vindecări. La început Emma o rugase ca și Elisha de altfel, să nu se mai îngrijească de infirmitatea ei și să se întoarcă în America, pentru a se căsători cu cel pe care-l iubia, dar Lucy îi răspunse:

— „N'as putea să te las singură, surioară și apoi” adăugase ea repede „tu știi cât de mult mă pasionează pe mine călătoriile”.

Când văzu că Emma observa scrisorile ce-i veneau regulat

...se pomeni cumpărând toate obiectele din prăvălia negustoresei.

dela Elisha, Lucy prinse să le ascundă, pentru a-i da iluzia că bărbatul o uitase.

Astăzi însă, Lucy nu se mai deranjase până la portar, pentru că primise dis de dimineață scrisoarea lui Elisha — o scrisoare ceva mai dezolată decât de obicei — pe care o citise plângând în vechia și întunecata biserică a Pieței. Astfel se făcu că de data aceasta Emma fu cea care cercetă cutia cu scrisori.

— „Ei surioară” exclamă ea veselă, „uite o scrisoare pe care probabil că n'ai observat-o azi de dimineață”. O citiră după ce-și luaseră locurile la masă:

„D-l Richard Payne Pomeroy, silit de afaceri să petreacă singuratec Crăciunul, și mai ales departe de țara sa, s'ar socoti foarte onoral dacă d-rele Springer ar consimți să ia parte la petrecerea de mâine după amiază, în sala A, la orele cinci”.

— „O idee minunată!” zise Emma. „Trebuie să fie tânărul a-

cela distins, care a venit ieri seară. Am să îmbrac rochia de catifea gris; s'a cam demodat dar e încă foarte frumoasă”.

Se uită la masa d-lui și d-nei Hastings, simpatica pereche care venise doar cu două zile înainte și observară că și ei deschideau un plic la fel cu al lor.

***

— „Cineva dă mâine după amiază o petrecere pentru americanii din hotel și ne invită și pe noi”, zise d-na Hastings soțului său. „Se numește Richard Payne Pomeroy și presupun că e tânărul acela drăguț și vesel, care a sosit noaptea trecută... Zău, nu știu... Imi închipuiam colțisorul acesta atât de liniștit”.

Peter Hastings văzu apărând pa fața soției sale cunoscuta contractare dureroasă, căreia-i urmă un zâmbet amar. Mâine a-

par'că nu i-ar fi venit să creadă că era pentru el.

O invitație. Cine putea avea o astfel de atenție pentru el?!

Reciti scrisoare, pentru a se asigura:

„Mr. Richard Payne Pomeroy solicită plăcerea de a avea de d. John J. Gray la ora cinci...”

Asta trebuia să fie dela tânărul acela expansiv care umbla noaptea trecută prin hotel, de parc'ar fi fost al lui. Și acum îl invita la petrecerea sa. N'ar fi făcut-o desigur dacă ar fi știut cine era. Christ iertase hoții, dar creștinii îi urmau foarte rar pilda. Nu se știa încă nimic despre el. Trebuia să ia parte la această petrecere, altfel, — cine știe? — poate că ar fi părut suspect. Trebuia să meargă și să se poarte ca și cum ar fi fost într'adevăr John J. Gray, iar nu Nicholas Murdock.

***

— „Ce fel de petrecere ai de gând să dai d-le Pomeroy?” întrebă cu gravitate Miss Appleby așezându-se pe o sofa, când se întâlniră în hall.

— „Oh,” zise Richard vag și puțin deconcertat pe acest atac direct al chestiunii. „Vreau să fie o seară frumoasă, înțelegi, vreau ca toată lumea să se amuze” continuă el entuziast. „Vom începe prin cocktailuri pentru ca să încălzim puțin atmosfera, adică să rupem ghiața. Apoi voi angaja o sală numai pentru noi, unde va avea loc un dîne drăguț: plum pudding, friptură de gâscă cu tradiționalele-i garnituri, flori pentru doamne și țigări pentru domni și pe urmă, — ei bine” se opri o clipă observând crescândă lipsă de entuziasm a fetei, „o, pe urmă o să chem o bandă de lăutari din München”.

Se opri, pentru că atitudinea lui Appleby exprima consterment, ceea ce era mai deconcertant, părea amuzată și compătimitoare în același timp.

„O, Doamne!” exclamă ea. „O, doamne! Dar bine, d-le Pomeroy, asta nu-i Crăciun”.

— „Nu văd pentru ce n'ar fi încercă el să argumenteze.”

— „În cazul acesta n'ar trebui să mai dai nici o petrecere” replică ea hotărâtă.

— „Care e ideea d-tale?” întrebă el puțin înbufnat și fără a o privi în față. Richard nu era obicinuit să i se discute părerile. Se pricepea în asemenea chestiuni tot atât de bine ca oricare altul.

— „Ei bine”, zise ea cât mai blând cu putință, „acești oameni sunt toți străini. Singurul punct comun între ei e faptul că sunt americani și că simt cu toții nostalgia patriei. O știu”, vocea ei tremură puțin — „pentru că și eu sunt în situația aceea. Așa că” — ochii fetei înrepură să sclipească gândindu-se la petrecerea pe care ar fi dat-o ea — „cecece i-ar apropia și ar rupe ghiața, cum spui d-ta, ar fi un Crăciun simplu și tradițional, așa cum au apucat cu toții în copilărie. Îi vei face pe toți să vină cu câte un cadou, care să nu coste mai mult de o marcă și să convină oricărei vârste și oricărui sex și vei împodobi un brad, cu afine, globuri, beteață și lumânările — am să-ți ajut și eu. Pe urmă, am să-mi luș se va servi în hotel, pe la două și jumătate după amiază, banchetul nu mai are nici un rost.”

„Și apoi — ea ezită o clipă dar vrea să aibă atât de devreme preocupări de cochetărie. — „A nu, am să pun rochița roz” anunță fetița fermă, „și cred că ai să mă poți pieptăna d-ta?” întrebă apoi privindu-l încrezătoare.

Faith apărură în capătul coridorului. Purta o rochie lungă de catifea neagră, al cărei decolteu tăiat pe lângă gât îi evidenția albeața pielii, și ale cărei enorme mâneci bufante, dădeau majestate gâtului svelt și căpsorului delicat, de o surprinzător de caldă și rară frumusețe.

Văzând că Richard rămăsese cu ochii ațintiți asupra ei, Faith îl întrebă neliniștită:

le prefacă zâmbetele în sincere râsete.

Micuța Katha, a cărei inimioară fusese sedusă de câteva mici, improprii și cu atât mai gustate daruri, pe care Faith le alesese în grabă dintre lucrurile sale — un șir de mărgelile albastre, o bucată de săpun parfumat și o batistă de mătase colorată — sta pe un scăunel, la picioarele d-nei Hastings, privindu-și extaziată comorile.

Richard se ocupă de Mr. Gray, hotărât în dorința de a realiza o seară cât mai reușită, — să doboare barierele de care bătrânul părea a se fi înconjurat. Era însă foarte greu. Nu aveau

se ridicară intonând:

„Noapte liniștită, noapte sfântă....”

Emma Springer sta dreaptă în fotoliu său „empire”, cu spătar înalt. „Minunată seară” — reflecta ea zâmbind cu satisfacție — și mai cu seamă fericită inspirație avusese îmbrăcând rochia de catifea gri, care-i da aerul unei distinse bătrânele. Mr. Hastings, fusese direct galant, iar tânărul lor amfitrion o tratase ca pe o ducasă.

Colo lângă pian sta Lucy, cântând cu ochii pe jumătate închisi.

„Totul e calm și strălucește”.

Emma se simțea foarte obosită, dar în sufletul ei se lăsase o imensă pace. Lucy trebuia să se întoarcă la Burby, în Massachusetts și să se căsătorească cu Elisha al ei. Prostula! Cum se mai încerca s'o facă să creadă că bărbatul o uitase, ca și cum ea, Emma, nu i-ar fi citit în priviri și în gesturi oridecâteori îi venia scrisoarea de peste Ocean! Aveau să se înapoieze amândouă în patrie. De murit tot trebuie să mori odată și asta se poate face foarte bine și la Burby. Iși lăsă capul pe spate, rezemându-l de plușul roșu al fotoliului său, cuprinsă de un adânc sentiment de fericire.

Când începuse muzica, Mary Hastings se cutremurase, înclătându-și degetele în brațele fotoliului. Pentru că să evite asta, fugise tocmă din Ohio și iată că regăsea penihila clipă în acest înăbușitor și imposibil hotel german. Crăciunul cu brad, mere, și turtă dulce, cu înnuri vechi și simple de care încercase să fugă, pentru că-i amintea cu o insuportabilă tărie ultimul an, când doi copii răsăseră fericiti în casa ei, lângă pomul încărcat de podoabe; de-acum, niciunul din ei n'avea să-și mai ridice glasul într-o întâmpinare a acestei zile.

Deraparea unui autocamion pe strada devenită lunecoasă de noroi, acest stupid accident îi strivise pe amândoi deodată, singurii ei copii!

„În jurul tău, fecioară, mamă și copil...”

Vocea soțului său răsuna caldă și blândă, dar cu ezitări; fu-

„Vocile lor se ridicau limpezi...”

„Da”, zise Richard, ca trezit din somn, „la noi acasă se făcea întotdeauna muzică de Crăciun.

Asta ar fi tocmă ceea ce ne trebuie. Am un pian la mine în salon. Ai putea cânta d-ta?”

„Cred și eu”, răspunse ea amuzată, cu o ușoară nuanță de ironie, „e ceea ce fac pentru a mă întreține: predau lecții de pian”.

„Aveți o mulțime de făcut” zise Richard entuziasmat, sărind în picioare. „Mai întâi trebuie să le trimit iar câte o notă, pentru a le recomanda să-și aducă daruri. Și apoi va trebui să mergem și să cumpărăm cele necesare pentru pom...”

„Mă reped până sus să-mi iau pălăria și paltonul” strigă Faith serioasă și pornită ca un copil. „Și am să aduc un ac mare, pentru că nu facem agățatori podoabelor; nu cred să ai vreunul...”

Apoi, fără vreun motiv vizibil, fata se porni pe râs, iar el uitându-se la ea, fu cuprins de aceeași veselie...

***

Urcând în grabă scările, și sărind câte două trepte deodată. Richard fu cât pe aci să dea peste micuța Katha, care sta în capul scării, vorbind în șoaptă cu păpușa sa.

„Warum sitzen sie da?” întrebă el în germana-i frântă și stricată; apoi mai blând: „Unde e mama ta, copilașule?”

„A plecat”.

„Dar vine Crăciunul, nu ți-e urît?”

„A, nu”. Ea-i întinse păpușa. „Mă joc cu Henni”.

„La ascultă” zise el deodată. „Eu fac un pom și au să fie în el prăjituri, bomboane, ciocolată... Vino și tu”.

Pe figura copilului apărură o expresie de bucurie dar avu o ezitare.

„Să-mi pun rochița roz?”

„Dar pentru ce? Ești foarte drăguță și cu asta!” răspunse el zâmbind. Nu știuse că fetițele în-

„Nu-ți place? E singura mea extravaganță parisiiană”.

Pentru a-și disimula emoția, Richard o rugă să vadă de Katha în timp ce el avea să primească oaspeții.

Draperiile grele și roșii de brocat fuseseră desfăcute pentru a lăsa să se vadă marile candelabre ce ardeau în jurul camerei, pe lângă ferestre. Pomul era cam mic — pentru că-l cumpăraseră târziu — dar fixat pe o masă îmbrăcată în alb, roșu și argintiu, avea o strălucire sărbătorească. Ghirlande de imortele și iederă decorau pianul și mobilele. Pe masa din mijloc se afla o fructieră de proporții respectabile în care se ridicau o piramidă de mere roșii înconjurate de struguri negri și nuci poleite, iar dintr-un vas ce fumea pe cămin, vapori de vin fierț cu arome, se ridicau pentru a se amesteca cu mireasma pătrunzătoare a bradului, și a lumânărilor aprinse, într-un parfum specific, purtător de dulci nostalgii, ce lumina fața fiecăruia dintre oaspeți, de cum intrau pe ușă.

Se procedă la predarea darurilor și fiecare încerca să scuze modestia sau lipsa de inspirație a obiectului adus, dar când Mr. Gray deschise o delicată cutiuță lucrată în panglică roz și bleu de satin, cu compartimente de ace de diferite mărimi, spunând cu un ton de naivă seriozitate: — „Iată ceva ce nu trebuie să lipsească niciunui holtei”, râsul spontan ce urmă această remarcă, rupse brusc și definitiv ghița.

Peter Hastings se institui cavaler al celor două domnișoare Springer tratându-le cu o respectuoasă galanterie; ceea ce avu darul, împreună cu vinul aromatic, să le aprindă obraji și să

nici o coardă comună. Abia când i se întâmplă să atingă în treacăt subiectul vechilor hărți și a cartografiilor, descoperi că vorbira unui entuziașt fanatic, ca și el, în această materie.

***

Era opt și jumătate. Sandwichurile și prăjiturile se terminaseră, iar provizia de vin scăzuse simțitor. Katha se instalase într-un fotoliu și dormia cu capul în poala d-nei Hastings.

„Aș vrea să cânt”, zise Faith și se așeză la pian. Incepu un vechiu și cunoscut cântec de Crăciun, și treptat toate vocile dă și blândă, dar cu ezitări; fu-

CADOURI

UTILE
EFTINE

EN-GROS

EN-DETAIL

CIORAPI, TRICOTAJE
MĂNUȘI,
BASCURI, **MONIGA**
EȘARFE,
FLANELE,
CHILOȚI.

PALARIOARE,
CONFEȚIUNI
PENTRU COPII,
INCĂLȚĂMINTE,
ȘOȘONI ȘI GALOȘI,
COLIERE, BROȘE etc.

LA MAGAZINELE

SOLAVICI

SOCIETATE ANONIMĂ

BUCUREȘTI, STR. LIPSCANI 37
PLOEȘTI, PASAJUL COOPERATIVA

sese prins și el de atmosfera vechilor imnuri, dar îi era rușine de slăbiciunea sa. Părea grozav de obosit. Asta nu era nici pentru el un Crăciun — smuls dintr-o prietenie și tărit la alt capăt de lume, pentru a ușura durerea soției.

„Copil sfânt, atât de iubitor și blând...”

„A trebuit să vin până în Europa, spre a găsi ceea ce vream să uit odată pentru totdeauna”, încheie d-na Hastings resemnată și vocea ei se ridică alături de ale celorlalți.

John J. Gray nu se gândise o clipă atunci când lăsase în urmă-i — după părerea sa pentru totdeauna — America și pe Nicholas Murdock, că ceva atât de simplu ca această mică reuniune, avea să-l tragă înapoi, acolo de unde dezertase. Plănuise s-o rupă definitiv cu trecutul, să înceapă o viață nouă în Europa, bogat și liber.

Dar la auzul acestor cântece, ca sub atingerea unei baghete magice redevenise băiețușul Nicholas Murdock, al acelor mizerii Crăciunuri, când un căluț de turtă dulce și vocea mamei sale, marcau o zi aparte, revărsându-i în suflet căldura credinței:

„Dormi în pacea sfântă...”

Nu era în ea nici amărăciune și nici răsvrătire... doar o simplă acceptare a acelei crude societăți, care o condamnase să piară de lipsuri și oboseală, muncind ca un animal de povară. Moartea ei însă, îl lăsase sfidător și feroce ca o mică fiară, înaintea acestei omeniri. Furt? Rușine? Fetișuri de cari n'avea să se împiedice! Dar... acum că dobândise bogăția și libertatea, ce făcea cu ele? Trăia aci singur, ca o cârtiță.

„Dormi în pace sfântă...”

Se întreba dacă Pomeroy fusese serios, când îi spusese că avea nevoie de un secretar și-și făcu repede socoteala: nu cheltuise mult din banii furați. Dacă-i restituia, făgăduind să plătească treptat din salariul său ceea ce lipsia, n'aveau să-l mai aresteze — era sigur de asta.

Micul boy al hotelului bătu în ușă și înmână lui Hastings un bilet.

„Frau oder Herr Hastings” citi el, străduindu-se să descrie rândurile așternute pe grabă.

„Nu-mi mai pot întreține fetița. Nu sunt o femeie rea, dar n'am bani. Omul care mă ia cu el, nu vrea copilă. Poate că dv. care sunteți atât de bogați și de buni, veți avea milă de ea, îngrijind să nu i se întâmple vreo nenorocire. Gândiți-vă că astăzi e Crăciunul și nu-i vorbiți rău de mama ei”.

Trecând biletul soției sale, Hastings știu mai înainte ca femeia să-și fi ridicat privirile pline de zâmbet spre el, după felul cum mâna ei se lăsase ca o mângâiere pe capul copilei, că răspunsul era: „Da”.

Richard Pomeroy văzu cu mirare că-și amintea mai toate cuvintele tradiționalului cântec, cu toate că nu se mai gândise la ele de cel puțin 15 ani.

Cu siguranță că Lois s'ar fi strâmbat de răs, dacă ar fi văzut cum își petrecea el această seară. Probabil că în clipa aceea, ea pregătea cocktailuri... amuzantă față această Lois, dar ciudat... cât de îndepărtată îi părea acum...

Privirile i se opriră asupra capului blond și strălucitor al

tinerei fete, care-și trecea mâinile pe clapele pianului, într-o melodioasă mângâiere. Părul acesta împărțit în două bandouri egale, printr-o cărare ce se trasa din creștet spre frunte, strângându-se într'un coc pe ceafă, enormele mâneci bufante, ce-i idealizau mâinile și aerul ei de gravă și senină demnitate, îi amintiau de mama ea. Respira însă, atâta tinerețe și atâta spontaneitate, încât părea un copil ce se joacă „de-a oamenii mari”. Simțea că în fata aceasta era un etern Crăciun inmișmat și dulce, dar proaspăt, simplu și nespus de curat.

Ultimul vers al refrenului se ridica triumfător:

„Dormi în cereasca-ți pace”.

Toți ca unul, oaspeții se ridicară să plece, simțind fiecare nevoia de a fi singur, pentru a-și retrăi amintirile deșteptate de această reuniune. Faith sta lângă pian, iar Hastings ridică fetița adormită spunând:

— „Micuța asta trebuie culcată”.

Soția sa zâmbia, John Gray își luă rămas bun, pretextând confuz că avea de rezolvat scrisori și ceru lui Richard o întrevvedere pentru a doua zi de dimineață, la care tânărul răspunse dând

din cap.

— „A fost un adevărat Crăciun — cum îl petreceam acasă”, zise Miss Lucy Springer amfizionului. „Ne-a făcut mare plăcere, atât mie cât și surorii mele”.

Dar în confuzia plecării, nici ea și nici ceilalți nu observară că pe fața Emmei se fixase o expresie de profundă liniște și fericire. Această expresie scăpăchia și lui Richard, pentru că, în timp ce Faith se ridica dela pian, mâna ei căzuse într'a lui și rămăsese acolo ca o caldă făgăduială.

BEATRICE BLACKMAR

A apărut

CIOCOLATA

roman de

Tarasoff Rodionoff

Care ne redă așa cum este în realitate, Rusia de după Revoluție.

Cereți la toate librăriile din țara interesantul roman al marelui scriitor italian GUIDO DA VERONA

Femeea care nu trebuie iubită

Un volum de 270 pagini, Lei 50.

Podoaba cea mai frumoasă pentru
Pomul de Crăciun sunt lămpile
Philips

DORINȚA MEA
E NUMAI
Miniwatt

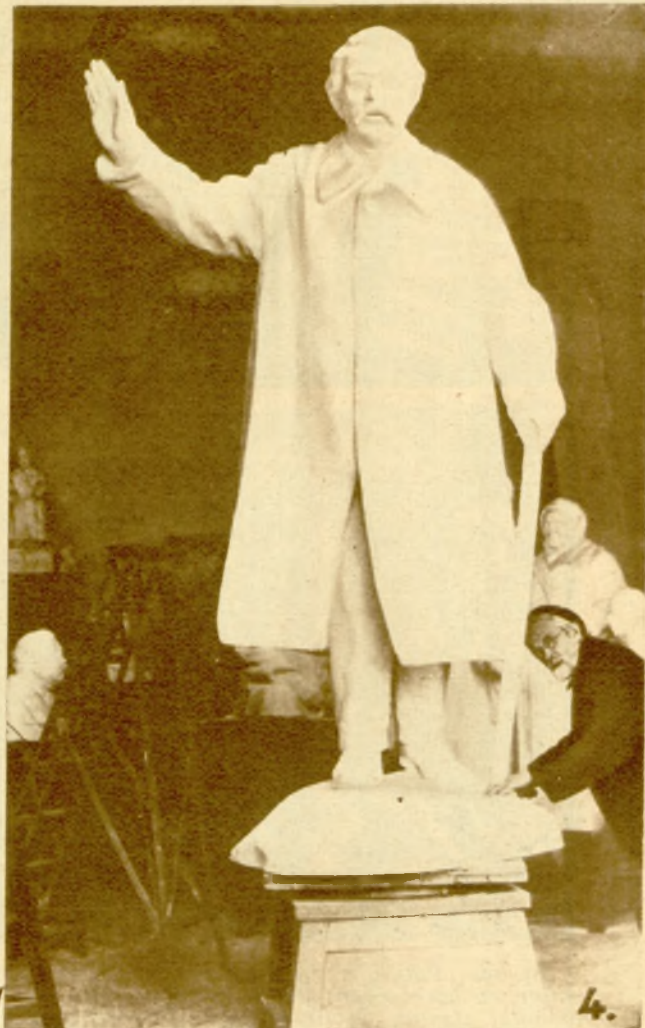
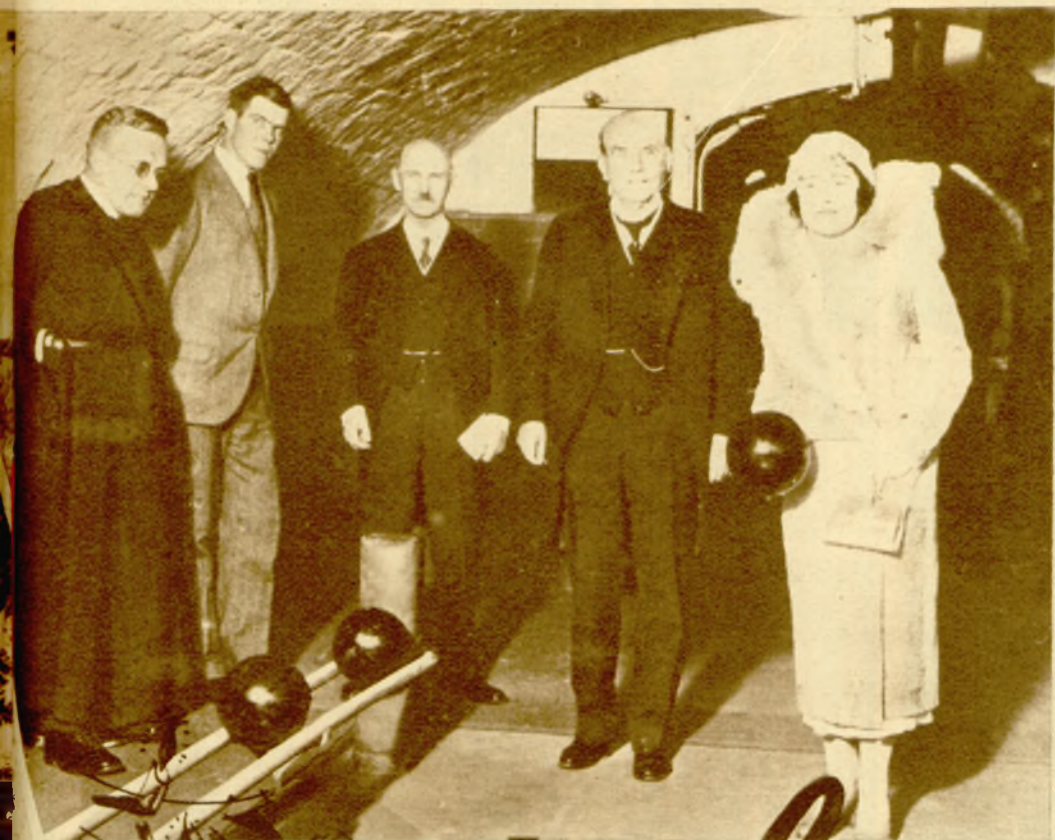
PHILIPS
MINIWATT

O lampă de radio, e ceva a
nonim...

O „Miniwatt” e o personali-
tate...

Din Toată lumea

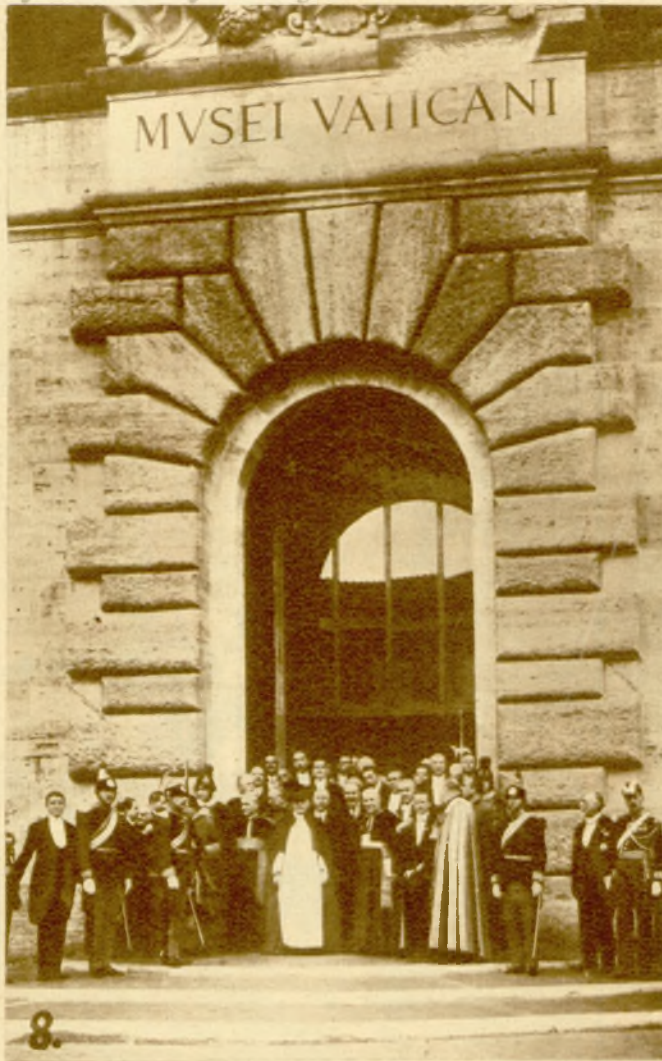
...se sfârșește o vânătoare
...s'a refugiat într'un
...Studente americane ale uni-
...Sud-Californiene, studiând
...proprietățile unui cactus,
...cu tulpină — după perforare,
...uspo perfect potabilă; 3) Du-
...York, soția celui de-al două-
...regelui Angliei, este o pa-
...cătoare de popice; 4) Cu-
...sculptor francez Guillaume
...statuia lui Aristide Briand,
...desvelită la aniversarea
...tărei bărbat de staf; 5) O
...inventat un aparat de antre-
...ntre fotbalisti, cu care
...pe jucătorii celebrului „Ar-
...4” din Londra; 6) Discuși-
...guvernul german și parti-
...socialist, au ajuns la ur-
...rultat: un guvern de cola-
...r frunte cu d. Göring, preșe-
...Reichstagului (în fotografia
...1) Un muzeu al groazei
...d-lui Ralph Glidden, care a

adunat pe insula Catalina de lângă Los Angeles, ose-
minte de ale vechilor neamuri de Piei-Roșii; 8) Papa
Pius XI a inaugurat noua intrare a Muzeului Vatica-
nului.

In fotografia noastră vedem pe Marele Pontif al bi-

sericii catolice, înconjurat de oficialitățile și de intelec-
tualii italieni, după oficierea slujbei religioase, în fața
novei intrări, care s'a inaugurat.

(Fotografii Keystone și „New-York Times”).

St. sus: Poliția a confiscat pancartele asociației automobiliștilor, cu care aceștia voiau să manifesteze pe străzi. Sus: Jurământul elevilor Școlii militare de infanterie din București. Jos: La 9 Noembrie împlinindu-se un an dela moartea căpitănului aviator Romeo Popescu, a avut loc o impresionantă ceremonie la cimitirul Bellu, unde se află mormântul eroului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Din tara

Dr. sus: Regele Carol, Marele Voevod Mihai și autoritățile civile și militare primind jurământul elevilor dela Școala militară de infanterie din București. Sus: Clerul de toate confesiunile, făcând rugăciunile înainte de depunerea jurământului noilor recruți. Jos: Tinereții recruți musulmani, depunând jurământul pe drapel, în prezența unui hoga.

SPORT

N ZIUA de 7 Decembrie 1932 a avut loc, la Stamford-Bridge-Stadion (Anglia), un mare match internațional de foot-ball între Anglia și Austria. Anul acesta victoria a fost de partea Angliei, matchul terminându-se cu scorul de 4:3. La acest match au asistat peste 60.000 de spectatori, iar casa Metro-Goldwyn l-a cinematografiat.

Arbitrul finalei dela Montevideo, Johnny Langenus, a arbitrat și de data aceasta. Campionata de foot-ball dela jocurile Olimpice-Uruguay a provocat echipa învingătoare la un nou match care va avea loc în luna Februarie 1933 în Anglia.

În fotografia noastră vedem primul goal câștigat de echipa engleză. Portarul austriac a căzut. Matchul Anglia-Austria va deveni o competiție anuală. În 1933 el se va disputa la Viena.

Știri Sportive

Campionatul de ciclo-cross se va alerga la 26 Martie 1933.

***
La Innsbruck (Austria) vor avea loc campionatele europene de sky. Nu se știe încă precis dacă România va participa.

***
Anuala întrunire de rugby dintre Oxford și Cambridge a

avut loc la Twickenham și s'a terminat cu victoria Oxfordului.

***
Specialistul la decathlon, Sievert, a atins la antrenament 16 m. 46 cm. la aruncarea greutății. Se anunță o întrunire sportivă la Hamburg pentru a decerna titlul de campion mondial.

Celebra înotătoare engleză Phillys Harding, a reușit să stabilească recordul mondial la 400 m. înot pe spate, 6' 16" 4/10. Înotătoarea se clasase a patra la jocurile olimpice dela Los Angeles; iar acum a dobândit recordul deținut de olandeza Marie Braun cu 6' 12" 8/10.

Înt-o în momentul plecării.

Rolul social al femeii

CONFERINȚA D-LUI Dr.
C. D. RADULESCU

D. dr. Const. D. Rădulescu a ținut la Radio o conferință intitulată „Rolul social al femeii”. D-sa a schițat documentat mișcarea feminină în decursul vremurilor, arătând rolul femeii în toate domeniile.

Conferențiarul a demonstrat deasemenea că deși religia creștină a propovăduit egalitatea sexelor, menține pe femei într-o stare de inferioritate, neadmițându-le să ocupe funcțiuni bisericești. Odată cu industrializarea țărilor din occidentul Europei, femeia a început să e-

xercite unele din profesiunile bărbaților. Încetul cu încetul femeia a ocupat locuri binemeritate în literatură și chiar în politică. În America multe state le-au acordat drepturi politice. În timpul războiului femeia a adus servicii imense națiunilor.

S'a putut constata astfel că femeia nu este inferioară bărbatului.

În finalul conferinței d. dr. Rădulescu face un apel la reprezentanții sexului masculin să protejească pe semenii lor, femeile, care, orice s'ar zice, sunt factorii precumpănitori în educarea cetățenilor de mâine.

Gratis

primiți CALĂUZA ȘTIINTELOR OCULTE, tratând despre Hipnotism, Spiritism, Telepatie, Fa-chirism, Magie, știința de a deveni iubit, stimat, fericit. Arta de a reuși în orice afacere, mărind puterea voastră de muncă, câștig, îmbogățire. Vindecarea viciilor, boalelor și ticurilor nervoase, frica, lenea, melancolia, timiditatea, etc. Știința de a cetti Trecutul, Prezentul și Viitorul oricui. Oricine poate câștiga 200—500 lei pe zi prin practicare, consultații, conferințe. Adresați-vă prin scrisoare la PROFESORUL C. NICOLAU, Str. Caraiman No. 8, București, Sectorul Postal 2.

Tăiați și păstrați acest anunț, nu se știe când vă poate fi de folos.

La vreme urâtă

și mai ales la un anotimp triguros, ungeți fața și mâinile Dv. zilnic, cu Crema Nivea nu numai seara, ci și ziua înainte de a eși la aer liber.

CREMA NIVEA

la vreme aspră, ferește pielea și în același timp o întreține catifelată și fină. Crema Nivea nu se poate înlocui, deoarece este singura Cremă, ce se bazează pe efectul Euceritei, pe care o conține, fiind cel mai bun întreținător al pielei. Fără a lăsa o urmă de lăcu, „Nivea” pătrunde imediat și cu desăvârșire în piele, așa că numai o cremă absorbita în piele, poate lucra dând un efect binefăcător.

Crema Nivea: Doze: Lei 16.—, 34.—, 72.—
Tuburi din cositor curat: Lei 30.—, 45.—

Adevărata „Cremă Nivea” se vinde numai în ambalagiu original; cutii și tuburi. „Cremă Nivea” varsată sau cu gramul nu este originală

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov

CE FEL DE INTELI GENTĂ

aveți?

de Prof. Donald A. Laird

CUM se face că printre desmoșteniții soartei întâlnim mulți indivizi dotați cu o inteligență excepțională și dând dovezi de vastă cultură? Și iarăși, cum se face că oameni cari, intelectualicește, ne par lipsiți de reliefare, ajung să ocupe locuri de frunte, în mari întreprinderi comerciale sau instituții publice?

E aici un mister de care, sub o formă sau alta ne-am lovit până acum cu toții, nu odată în viață. Chipurile oamenilor de cultură vastă în haine sdrențuite, ocupând posturi prost retribuite și ale indivizilor neciopliți cari nu pot vorbi decât despre rezultatele sportive, dar cari au isbutit să-și facă o viață princiăară, ne sunt extrem de familiare. Nu e mult de când am citit în ziare o notiță care raporta că un fenomen al Universității Harvard, licențiat la vârsta când alți tineri abia-și încep studiile universitare, nu fusese în stare, după un interval de 12 ani să ocupe altceva decât un post de 15 dolari săptămânal la o societate de asigurare. Dar ceea ce-i mai ciudat, soluția găsită în ultima vreme de către psihologii Fred. A. Moss dela Universitatea George Washington și Prof. Harry W. Hepner, e, ca orice soluție bună, aproape tot atât de simplă ca „bună ziua”. Iată ce spun acești domni: inteligența umană e de cel puțin două tipuri distincte: „socială” și „abstractă”. Aceste două tipuri se exclud reciproc și sunt în practică tot atât de diferite ca apa și untdelemnul.

Dacă vă interesează ceea ce se numește succesul în viață, inteligența socială e cu mult mai importantă decât cea abstractă. Deși prin ea un individ n'ar dobândi niciodată o reputație ca a lui Einstein, el ar putea totuși dac'ar poseda-o la un grad destul de ridicat, să ajungă a ocupa una din cele mai proeminente situații politice, cum ar fi de pildă prezidenția, într-o republică.

Există însă și oameni cari posedă ambele genuri de inteligență: socială și abstractă, în măsură egală și unul dintre aceștia a fost Theodore Roosevelt, răsfățatul președinte al Statelor Unite. În genere însă, proporțiile variază mult și la unii indivizi, un gen predomină într'atât, încât ajung să-l excludă cu totul pe celălalt.

„Un studiu amănunțit al calităților așa numitului om de succes” spune Doctorul Moss, „vă va arăta că în nouă din zece cazuri succesul unui individ nu depinde de cultura profundă pe care ar poseda-o și care ne-ar împinge să cădem în admirație față de el, ci de însușiri mai simple și mai puțin rare, dar care des-teaptă în inimile oamenilor un sentiment de simpatie. Când e vorba de realizări practice, inteligența socială învinge inteligența abstractă, cu zece la una, pentrucă inteligența abstractă știe ce trebuie să facă, pe când cea socială, știe cum trebuie să facă un lucru.

Să vedem acum cele două tipuri în acțiune. Presupuneți că pledați, încercând să câștigați aderenți pentru o cauză oarecare. Veniți și vă expuneți argumentele, unui om dotat cu o inteligență socială. El vă va studia repede dar bine înfățișarea generală ca un indiciu al tipului de om ce sunteți; expresia feței, ca un indiciu al stărei dvs. de spirit; felul dvs. de a vorbi, care-l va edifica asupra sensibilităților și emotivității dvs.; asupra onestității, sincerității și atitudinii dvs. față de el; îmbrăcămintea ca un exponent al situației dvs. financiare.

Mai târziu, expuneți, aceeași chestiune unui om a cărui inteligență cade în clasa abstractă. Spre deosebire de cel dintâi, acesta deabia catadixeste să vă dăruiască o privire: el nu se gândește decât la ceea ce spuneți, la propunerea dvs. și la aspectele ei financiare, legale, etice sau sociale, după cum e cazul.

Ce se întâmplă atunci? Hotărârea omului de inteligență socială

se bazează pe dv. Dacă aveți șansa să-i placeți, înclină să aprofundeze chestiunea, să dea curs acțiunii și o face, servindu-se de studiul pe care l-a făcut asupra dv., pentru a vă câștiga simpatia, încrederea și prietenia, așa cum l-ați câștigat și dv. pe el.

Omul de inteligență abstractă, pe de altă parte, e tot atât de rece și de străin cu dv., ca și la începutul întrevederii; el se decide pro sau contra, pe baza unor considerente pur logice. În majoritatea cazurilor părăsești pe primul dornic să-l revezi, să-l cunoști mai de aproape și să-l faci să câștige; pe când față de al doilea, nu-ți rămâne decât interesul de-a încheia afacerea și de a-i lua banii.

Care din aceștia, credeți dv. că are mai multe șanse de succes în viață?

Sunteți un om de lume?

Dintre următoarele idei, unele sunt juste iar altele false. Insemnați cu un cerc litera C. sau F., după cum găsiți că afirmația e falsă sau corectă, apoi cercetați soluțiile publicate în pag. 39.

1. C. F. La banchete și dineuri, domnii stau în stânga doamnelor.
2. C. F. Când mergi pe stradă cu o doamnă sau o persoană mai în vârstă, mergi pe dreapta.
3. C. F. La restaurant, mulțumești chelnerului, oridecâteori îți pune dinainte un fel de mâncare.
4. C. F. În societate ai întotdeauna grija de a monopoliza conversația, pentru că ceilalți se simt astfel mai bine.
5. C. F. După ce-ați isprăvit de mâncat, furculița trebuie pusă pe farfurie cu dinții în sus.
6. C. F. Când faci o prezentare, recomanzi persoana mai tânără, celei mai în vârstă.
7. C. F. Trebuie să aștepti pe gazdă pentru a începe să mănânci.
8. C. F. Când ți se face o prezentare, în timpul mesei, dai peste masă mâna cu noua cunoștință.
9. C. F. O doamnă poate lua brațul bărbatului care o însoțește, când umblă pe străzi, în cursul zilei.
10. C. F. Un oaspe distins trebuie să fie așezat la dreapta amfitrionului.
11. C. F. E corect să dai mâna cu mânușe, scuzându-te.
12. C. F. Femeea trebuie să intre înaintea bărbatului într'un local.

(Cel care dă soluții corecte micilor probleme de mai sus, e ceea ce se numește un om care știe să se comporte în societate).

Presupuneți acum că un om de o puternică inteligență socială și un altul dotat cu o excepțională inteligență abstractă, vin la dvs. solicitându-vă un post, un împrumut, sau un sprijin politic. Primul se împrieteneste cu dvs., vă studiază cu siguranță intuiție, și știe cum să vă speculeze, pentru a trage maximum de profit; cel de al doilea își bazează solicitarea pur și simplu pe logica argumentelor sale, și după ce-a plecat, aproape că nici nu vă mai gândiți la el. Mai e de mirare că inteligența socială înseamnă cu mult mai mult, decât inteligența abstractă, în dobândirea a ceea ce noi numim succes?

Această lege se manifestă în viețile a zeci de oameni proeminenți contemporani sau din trecut. Un exemplu cum nu se poate mai reprezentativ de inteligență abstractă este fostul președinte al Statelor Unite, Woodrow Wilson. Considerând omenirea în masă el făcea admirabile proiecte de îmbunătățire a condițiilor de trai, dar era mereu în neînțelegere cu indivizii, după cum au dovedit-o frecvențele-i certuri cu cabinetul. El a plănuit în mod magistral o nouă împărțire a Europei, dar s'a pomenit mai mult decât incapabil să trateze dela om la om și să se înțeleagă cu politicienii dela Versailles.

Și mai departe, e Warren C. Harding, un om de o inteligență abstractă relativ redusă, devenit președinte pur și simplu pentrucă poseda o excepțională inteligență socială, cu care și-a câștigat pretutindeni prietenii. Einstein, care posedă probabil cel mai înalt grad de inteligență abstractă, a fost pus într'una din cele mai penibile situațiuni, de către reporterii americani, pe când Grandi, ministrul italian de curând demisionat, incapabil să înțeleagă teoriile lui Einstein, a înțeles, a simpatizat și a câștigat admirația și prietenia aceluiași gazetari, precum și a tuturor celor cu cari a venit în contact, în răstimpul cât a stat în America. Emanuel Kant, filozoful german, a cărui inteligență abstractă n'a fost încă depășită, a trăit aproape în sărăcie, evitându-și semenii, și ridiculizat de către vecinii săi, numai pentrucă acest om a fost completamente lipsit de acea inteligență socială, prin care i-ar fi putut înțelege, făcându-se în același timp înțeles de ei.

Descoperirea doctorilor Moss și Hepner ne aduce deslegarea unui mister milenar!

În lumina acestei teroii individul care, după ce s'a dovedit un școlar submediocer, se ridică la un moment dat, devenind o marcantă figură financiară, nu ne mai poate surprinde. Spiritul său era impropriu unei culturi abstracte, dar avea în schimb acea dispoziție către o profundă simpatie și înțelegere a oamenilor, ceea ce i-a dat posibilitatea de a-i mânui în avantajul său.

Tot astfel, individul care în școală s'a dovedit un mic „înțelept”, ratează în viață, dacă întră într-o ramură de activitate unde trebuie să trateze cu lumea, fiindcă nu posedă acest gen de inteligență (Urmează în pagina alăturată, jos).

Strunga

IN cârciumă erau vreo șase oameni din sat și toți știau că la Strunga „a venit gaz”. Era mare lipsă de petrol în Modâlgă, de multă vreme; nici cârciumarul nu avea măcar pentru prăvălia lui. Satul întreg zăcea noaptea în adâncă întunecime, căci nici untdelemn nu se găsea, de când trenurile nu mai umblau după rostul lor. Făclia, opaițul strămoșesc, vâpaia din vatră, numai acestea mai aruncau o zare de lumină în colibeale oamenilor.

Dragomir Al Săvastei ceru o țuică și spuse că se duce numai de cât la Strunga, după gaz.

— Dacă te duci chiar acum, zise cârciumarul, ai putea să-mi cumperi și mie până la cinci kilograme. Am un bidon de tinichea anume, îl legăm frumos pe o târlie, tot a mea... Pe zăpada de afară, cum e drumul de neted, aduci gazul fluerând.

Al Săvastei se gândi, ascultând, cu țoiul la buze și grăi:

— E ușor, ce-i drept. Da, tinicheaua, dacă nu ia decât cinci kilograme, două din ea să fie ale mele și trei ale dămitale. Că le plătesc. Ca să nu mai car cu mine sticle și sticloaie și m'oiu mai duce odată la Strunga, dacă 'oiu vedea că e gaz destul. Până acolo să tot fie cinci kilometri... E drum frumos, altminteri!

— Știam că-ți place, răspunse cârciumarul. Tu ai tot umbla. Numai drumul bisericii nu-l bătătorești...

Dragomir Al Săvastei nu fusese văzut la biserică dela nunta lui. Nu ținea posturile; lua peste picior pe dascăl și vorbea adesea în pofida fețelor bisericesti și-a celor credincioși.

Cârciumarul îi dădu bani, scoase bidonul și sâniuța de pe unde le avea, și toți cei de față ieșiră în ograda albă de omăt, vorbind.

— Cam pe înserate pleci! zise unui, cojocarui Modâlgii, și-i răspunse altul, nu Dragomir.

— E senin, și'n noaptea asta e o lună cât o baniță.

Bidonul fu pus în mijlocul sânioarei și i se petrecu un laț de funie pe la mijloc: așa trebuia să facă Dragomir și la întoarcere. Capetele fringhioarei fură legate de sanie în două părți.

Omul plecă, trăgând după el târlia, în hazul nesupărător al celor cari îl petreceau cu ochii, urcați acum pe prispa crâșmei.

Ninsese mult, în două rânduri, câte trei zile încheiate. Nu vi-forise, așa că pretutindeni era alb, și acoperiți erau și munții, cu pădurile lor. Verdele brazilor abia își colo izbutia să se arate de sub omătul ce încărea ramurile și începuse acum să pară negru, căci se lăsa noaptea. Scânteerea întinderilor albe, a vârfurilor de munți, a costișelor, se potolise. Rotund, rece tipsie de aramă, soarele stase câțva în șeaua munților Balaurlui și se dase după ea. Sufierea vântului se simți de-odată călătoare prin lume, pe drumul șerpuit. Ca o tristețe pogori peste cuprinsul înghețat; neaua se făcu viorie. Culmile depărtate înălbăstria în zări, triste și mândre.

Dragomir mergea în pasul lui obișnuit, larg și ingenunchiat, de muntean, cu târlia după el. Luna, întreagă, începu a străluci pe cerul palid-albastru, drept înaintea călătorului.

Drumețul simți o bucurie lămurită; merse mult cu ochii către sora soarelui, zâmbindu-i. Când îi cobori pe drumul înzăpezit, îi veni în minte nevastă-sa, așa precum era ea logodnică.

Calea cotia după o stâncă din poala unui munte. Locul aci aduna parcă la olaltă, ca să se măsoare între ele, opt culmi, și toate erau albe, scrise deslușit pe coviltirul albastrui al cerului. Dragomir le număra întorcând în toate părțile capul, cu ochii pe sus.

Abia avu timp să le adune și auzi un pas pe drum. Nu mai întâlnise pe nimeni și umbla de un ceas. Șonticând, un fel de popă, avea să treacă pe lângă el. Al Săvastei se strâmbă de necaz.

Boaia dracului! zise el în gând, măsurându-l pe cel care se trudia cu pasul. Înțelese că e un călugăr, că e bătrân.

Trântorii ăștia! gândi el. Și-i vorbi:

— Da'ncotro, părinte?

— Cu Domnul, taică! îl binecuvântă moșneagul.

Și numaidecât, tot el:

— La schit, la Bărlogul!

„Nu vă mai astâmpărați!” mormăi batjocoritor săteanul. „Cum de nu vă mursică un hăitic de lupi, măcar așa de *prubă*”.

Neoprindu-se niciunul dintre ei, călugărul nu auzi. Lui Dragomir, căruia îi plăcuse până atunci plimbarea, dela vederea monahului i se risipi mulțumirea. Ura lui veche împotriva colivarilor, a bărbăților cu poale lungi, îl invenină. Nu le pricepea noima,

nici popilor, nici călugărilor. Se rugau adică pentru binele lumii? Dar știa el bine că, dacă munteanul nu pleacă la câmp vara, ca să muncească pe moșiile boeresti, n'are după ce bea apă. Va să zică, binele și-l face omul singur, cu vrednicia, cu palmele ori cu min-tea lui. Credința, rugăciunea, sunt bune pentru cei bătrâni și schilozii. Omul în putere nu se razimă decât pe destoinicia lui.

Se înnoptase. Luna, ca de aur, părea vie, părea că strălucește cu vrere. Omătul lumina și el, dând nopții o albeață ca de lapte, albăstruie. Singurătatea cânta, legănând un hamac albastru, din culme 'n culme, în care se da sufletul lui Dragomir, prins iarăș de frumusețea priveștiții.

Zâmbind, Al Săvastei întoarse capul și privi lung printre copacii împovărați de nea, rari, de pe coasta de munte, vecină cu drumul. Nu departe, cumpăna fântânii Boului se înălța arătătoare către stele. Printre arborii coastei prăvălitate, călcând adânc în omatul înalt, trei dulăi, câini mari, cu capetele înălțate în vânt, veniau întins devale.

Drumețul singuratic smuci târlia de funie, după ce făcu un pas mare înainte, se opri șovăelnic, o clipă, strâmb, cu ochii țintă la cele trei arătări.

Erau fiare, erau lupi. Omul își lăsă capul cu grumaz cu tot în jos, ca să vadă mai bine. Erau lupi! Erau fiare, și-l văzuseră și ele pe el!

Dragomir Al Săvastei gemu înfundat și într-o scurtă întoarcere de cap ochi fântâna, cu cumpăna ei. Alt adăpost, care și unde ar fi putut fi, dacă dihaniile îl văzuseră, dacă veniau spre el?

De când cu războiul, lumea nu mai avea arme. Ele fuseseră luate, și fiarele se înmulțiseră în voie.

Lupii săltau mereu, coborau în fugă, rășbiau lesne prin zăpada mare.

Dragomir lăsă târlia pe loc, o țină și, bălăbâinind din mâni, se duse pe fugă, către puț, mereu cu capul întors către lupi. Bătăile inimii îl innecau. Inghițind în sec un nod care i se urca la heregată, cu jumătate de trup înainte, scurtându-se, căci ar fi vrut să se facă atât de mic, încât să intre în pământ, alerga de zor. Picioarele i se rupeau din trup, svărlite năpraznic, ca de

(Urmare din pag. alăturată)

În ancheta pe care doctorul Moss a făcut-o în marea mul-time, cântărind cu ajutorul unor chestionare special întocmite, inteligența socială a câtorva sute de persoane, s'a constatat că meseriașii au mai multă inteligență socială, decât vânzătorii, vânzătorii mai multă decât biro-

crații, birocratii, mai multă decât lucrătorii de fabrică; femeile ceva mai multă decât bărbații și fumătorii mai multă decât nefumătorii. În fiecare din categoriile pomenite s'au găsit, natural, și excepții, la această mare regulă, de care ținând seamă, oameni vor ajunge să se claseze mai adecuat în scara economică.

Se poate forma o inteligență socială prin educație? Până la un anumit punct, da. Există însă o puternică evidență că adevărata simpatie pentru lume, care e caracteristica de bază a unui om sociabil, nu poate fi dezvoltată mai mult decât o adevărată înclinare pentru matematici. De unde urmează c'ar fi preferabil ca individul să caute

să-și determine tipul de inteligență, mai înainte de a-și alege o carieră, în care urmează să lucreze toată viața. În acest mod s'ar evita absurditatea încercă-rei de-a face un avocat, dintr'un matematician înnăscut și un om de cercetări științifice, dintr'un om cu aptitudini oratorice.

Prof. DONALD D. LAIRD

lemn, ca din incheeturi de piele. Suflarea omului primejdut su-
era. Fiarele pogorau, dar el avea să ajungă la puț, mai degrabă de-
cât ele la el.

În preajma fântânii alunecă. Era ghețuș, se vărsase apă pe
jos, cu adăpatul.

Dragomir puse mâna pe colac, privi năucit în fundul pu-
țului. Cum să se coboare acolo? Firește că acolo era un loc sigur,
câci dihăniile n'aveau cum să se arunce după el. Dar și el, cum
avea să se afunde? Să dea de apă? „Ori cum! ori cum!” își răs-
pundea tot el, întorcând capul către lupi, pe cari acum nu-i mai
vedea, din pricina unor crengi, dar par'că-i auzia găfâind.

Al-Săvastei trase de lanțul cumpenei, slobozind găleata la
fund. Măinile lui, în neștire, fără deslușita poruncă a minții, um-
blau pe lanț repede, așa de grăbite, că lemnul cumpenei îl lovi
peste mână și el auzi plescăitul apei, în adânc. Găleata ajunsese
la apă.

Omul se gândia: „Acum să cobor. Cât mai e vreme”. Intoarse
iarăș capul, auzi limpede de astădată, neîndoelnic, suflarea săl-
bătăciunilor.

Se prinse cu amândouă mâinile de lanț; își trase trupul greu,
și acesta i se desprinse de pe colacul de piatră al puțului. Omul
gemu tare, simțindu-se spânzurând în gol. Ca un ciorchine greu
se bălăbăni câțva timp. Picioarele, fricoase, întâi stărcite, căutară
să se strângă de trup, căutară să se prindă și ele de lanț. În ne-

siguranța clipei, nesfârșit de lungi, palmele se strânsă camplit
de tare de inelele jucăușe ale pârghiei.

„Nu pot să stau așa!” se tânguî cu graiu Al-Săvastei. Auzul
însă nu conținea să fie treaz. Găfăitul lupilor se apropia. Îi văzu;
erau la treizeci de pași.

Incolăcindu-și tot mai mult picioarele de clătina funie de
inele, se lăsă afund. Acum era în întunecime; jos, mai era mult
până jos, era poate moarte de om. Dacă se desprindea, cădea.
Sus erau lupii; moarte sigură. Privi în adânc, spăimântat. O lică-
reală neagră se uita par'că la el în batjocură.

Dragomir își puse iarăș toată nădejdea în mâni, ca să mai
coboare. Auzul îi chema privirea în sus. Acolo era sgomot. Și
omul văzu trei capete de lupi, aplecate spre el, dar destul de de-
parte. Șase ochi îl priviau încordat, aprins.

Dragomir se lăsă pe lanț și mai mult, repede, ca și cum ar fi
putut fi ajuns. Apa lumina puțin fundul puțului. Se deosebeau
muchile unor lespezi de piatră, cu care era ghizduită fântâna la
fund. Omul despleti un picior de pe lanț și-l puse, cercetător pe
colțul tare. Lespezea era bine prinsă la locul ei. Celălalt picior
veni dela sine să se razeze în alt colț de bolovan.

Al-Săvastei nu lăsă însă din mâni pârghia pe care coborâse.
Ridică ochii: lupii erau încă de-asupra lui; ridicaseră boturile;
urlau.

„Dacă-ar sări unul aici?... S'ar inneca, fiara blestemată! Dar

**Îmbătrânirea prematură,
depresiunile psihice,
frigiditatea, oboseala
desgustul de viață**

le previne sau combate

Preparatul mono-hormonic
FERTILINE, în tablete sau
fiole, al D-rului Richard Weiss
din Berlin. Singurul remediu ab-
solut inofensiv care reîntinerește
vizibil și reaprinde sfânta flacără
a drago-tei, cu bucuriile ei ne-
prețuite.

Se vând la farmacii și drogherii

Reprezentanța generală **VARIA** București 6, Str. Simonide 2 A
pentru România: Telefon 3-6148

CADOURI JUCĂRII RADIO ARTICOLE DE SPORT

**Asortimentul cel mai bogat
la prețuri extrem de avan-
tajoase**

la

CARTEA ROMÂNEASCĂ S. A.

B-dul Academiei No. 3-5

CEREȚI NOUL CATALOG DE SPORT

Toate școlile trimit delegați în
„Parlamentul Copiilor“

Crăciunul se apropie!

Sărbătoarea surprizelor pentru
mic și mare. Cel mai frumos dar
este astăzi un cadou practic. Pe
acesta i-l găsiți pentru toate sco-
urile, în cel mai bogat asortiment
și în calitățile cele mai superioare
la prețurile cele mai reduse:

La vulturul de mare cu peștele în ghiare

FONDATĂ 1878

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. MALESCU 21

mai bine să nu sară". Ducă-se pe pustii! Ar cădea peste mine, și am veni grămadă amândoi în apăraie... și, de spaimă, poate că m'as îneca și eu..."

Prin întunecimea pufului, poate că lupii nu-l vedeau pe om. Omul însă îi vedea, în lumina de-afară, a lunii.

Dragomir Al-Săvastei se așază bine, pentru așteptare îndelungată. Se rezemă cu spatele, stând răschiriat, cu picioarele furcă, într'un unghiu, ca să nu se despică prea tare. Nu lăsa însă din mâni pârghia, fără sprijinul căreia nu putea să se uite drept în sus, pe îngustimea de horn mare a pufului.

Lupii plecaseră dela gura fântânii. Dar se auzia ceva, ca din pământ, ca prin pământ, un sgomot de scormonire dârză. Sălbăticiunile turbate de neizbândă, scurtau cu ghiarele labelor de dinainte ghiața, pământul tare, din jurul pufului! Dragomir asculta încordat și urmarea cu gândul dihanile mănioase, cum dau târcoale, urlă, și se pornesc a săpa, a scurma. Ele își dădeau seama, așadar, că omul n'a pierit, că este acolo și îl adăstau inverșunate. Se ascuțiau parcă, fiarele, întru ospătarea cu carnea lui.

Dragomir auzi multă vreme sgomotul acela ciudat, fioros pentru el și care i se părea că străbate prin pământ, printre bolovanii ghizdurilor. Apoi se făcu tăcere.

Deprins cu liniștea, Al-Săvastei o ascultă cu încordare, fără să cugele deslușit. Apoi felurite gânduri se înfiripară în mintea omului răstignit fără picioare, silit să stea țeapăn, rezemat de pietre, dinainte-i cu o apă a cărei adâncime n'o cunoștea și-l înfricoșă, în fundul pământului. El nu mai coborise niciodată în vre-un puț.

"Până acum lupii sfârșiau de tot cu mine!" cugetă el. "Oare cum ar fi fost? Puteam eu să mă apăr? Cum aș fi putut? Mușeau din mine, mă rupeau, mă sfășiau, mă hărtăneau ciosvârte. În trei mă făceau, bucăți, bucăți!"

Ochii omului se așezară pe apa ca un solz întunecat. Zări o stea. Tresări, bucurat și simți totdeodată că-l imboldește, că-l îndurerează un colț de piatră în spate.

Neclintită, ca de când lumea, steaua licăria fără văpaie, așa ca un bănuț nou de aur, pierdut în fântână.

"Din ce înălțimi se uită ea până 'n străfundul ăsta!" cugetă la stea Al-Săvastei, cu înduioșare. "Ca să mi se arte mie, oropsitul lui îngropat aici! Drăguță!"

Și iarăși: "Steaua mântuirii!" scăpară în cugetul lui, și două lacrimi îi încălziră pleoapele. "O, Doamne! Maică Precistă!"

"Și cât am înjurat eu în viață! urmă el să se gândească, și se înfricoșă. Ca un frig îl pătrunse. Locul strâmt, apăraia de dinainte-i, îl siliu la neclintire. S'ar fi chircit, dar nu-i îngăduiau colțurile de piatră, abia ieșite cât o buză din ghizdurile pufului.

Remușcări începură să-l roadă. De ce înjurase și spurcase toată viața cele sfinte? Ce știa el, la urma urmelor? Se urcase în

cer? Știa ce este moartea, cum crește spicul grâului; cum se ridică din țărână cea mai netrebnică buruiană? Nu era oare taină de nimeni nedeslegată viața omului; a jivinei și lumina darnică a soarelui, și licăreala sfântă a stelei?

Se uită la stea Al-Săvastei, și i se închină în gând. „*Steaua sus răsare, cu o lăună mare!*” voi să murmure omul, ca și cum ast-trul ar fi putut auzi, dar nu izbuti să vorbească și nu se miră, nu se gândi de ce nu răuște, și rosti în gând mai departe stilurile auzite în toți anii, în sărbătorile Crăciunului, colindă pe care însuși o purtase din ușa în ușa, în copilăria sa:

„*Steaua luminează*

„*Și adevărează:*

„*Că astăzi Curata,*

„*Preanevinovatu*

„*Fecioara Maria*

„*Naște pe Mesia!*”

Și iarăși îl fulgeră spaima că el s'a purtat rău cu cele sfinte, că le-a hulit și batjocorit.

Picioarele îi înghețaseră bocnă; genunchii i se rezemau unul de altul; spinarea, îndurerată, și-o sprijinia când pe un omoplat, când pe altul, cu fereală, cât mai puțin. „*Vezi aici nu-i ger, că ar îngheța apa, dar mi-ar fi mai bine 'n vifor, să-l înfrunt mergând, decât așa: încremenit. Picioarele mele, săracele! oiu mai umbla eu pe ele?...*”

Simția frigul până și 'n măruntaie. Intunericul sporise dela un timp, dar steaua nu se clintia, privia mereu, ochiu neadormit.

— „*Doamne, doamne! se rugă el — sunt încă pe lume, iată steaua ta, din cerul tău. N'o stinge, până 'or veni careva la fântână, să mă scoată.*”

Ar fi voit să vorbească tare, dar nu izbutia. Își desprinse o mână de pe pârghia de fier: apa se cutremură, steaua se îndoi, se lăși și, mai apoi, cu așezarea apei, se întregi iar, rotundă, de aur. Al-Săvastei își duse o mână la gât și după ceafă. Vinele gâtului i se umflaseră cât lipitorile sătule. Un picior era să-i lunge de mucea de piatră lunecoasă, jilavă. Dragomir se prinse iar cu amândouă mâinile de lanț.

Își aduse aminte de călugărul întâlnit pe drum, până nu zărise lupii. Și călugărul îl binecuvântase: „*Cu domnul, taică!*” Poate că, fără blagoslovenia monahului, ar fi fost mâncat de fiare. Căci ce-l făcuse pe el, Dragomir, să întoarne la vreme capul către pădure, ca să vadă lupii venind?

Gânduri peste gânduri se perindau în mintea omului înțepenit de frig și de nemișcare silită. Icoane din viața lui treceau pe dinainte-i. Vedea biserica din Modâlga, lumea risipindu-se, ieșită dela slujbă, într'o zi de Duminică, privește păstrată în mintea lui cine știe de când. Văzu cimitirul satului, cu duioșie: acolo voia să fie îngropat; acolo era maică-sa și aveau să vină

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De Sărbătorilor
un **Super Inductance**

scrieți această repede pe listă, poate vede Moș Crăciun și b'aduce și De un aparat

PHILIPS

TIP 630 A
LEI 21.700

TIP 830
A 13.650 C. 14.650

TIP 930 A.C.
LEI 6900

Podoba cea mai frumoasă pt. Pomul de Crăciun sunt lămpile PHILIPS

rând pe rând, după ce vor fi trăit destul, copiii lui.

— „Doamne Isuse Cristoase! nevrednic am fost! Am să potes! Am să mă închin! Gura mea n'are să mai ia în deșert sfântul nume al tău!”

Își mai aduse aminte de Petre Dulgheru. Lui Petre îi murise feciorul în războiu și era ca nebun, când aflase. Apoi dase fuga la biserică și se întorsese de-acolo — Dragomir îl văzuse cu ochii lui — înșeninat, blând. Așa avea să facă și el, în toată Dumineca. În, rând cu înțelepții, cu cei cari au cunoscut răstăștile vieții.

Dragomir simți că i se smulge lanțul din mâni. Trăgea de el careva. Erau oameni la gura puțului. Veniseră să-și adape vitele.

Apucă pârghia cu și mai crâncenă tărie. Nu-i mai era frig, ca o flacăra îi impresura grumazul.

Trăgea vârtos cel de-afară, de pe pământul cu vii, dar nu izbția. Ah! de ce era el așa de greu? Voi să strige, Dragomir, dar nu avea graiu. Amuțise pe semne! Dar lască la asta se va gândi mai apoi. Își aduse aminte de steaua mântuirii lui. Privi la repezeală, scormonitor, în apă, dar n'o văzu. Apa se turburase, din pricină că găleata îi bătea și răscolia fundul.

Oare cum avea să facă, dacă cei de afară aveau să tragă din răspuțeri de lanț? Da! avea să pună picioarele de marginea găleții, cu călcăele apăsate înăuntrul ei. Dar dacă aceia vor trage greutatea numai până la mijlocul puțului, și-apoi îi vor da drumul? Dar de ce să-i dea drumul? De ce? Au să priceapă că nu aduc apă. N'au să creadă că trag vr'o buturugă, vr'un bolovan. Au să vrea să vadă ce anume îngreuiază găleata! O, Doamne, Dumnezeu! tu ești Mântuitorul! Tu îi soarele pe cer; Doamne, mântuiește-mă și pe mine!”

Erau într'adevăr oameni la gura puțului. Poposiseră trei care și cărăuși voiau să-și adape caii. Încease unul să scoată apă, mai pusese mâna altul de încercare și dovedise că e greu. Apoi se strânseseră toți trei și se întrebaseră ce să fie. Cunoșteau bine Fântâna Boului. Aici apa era bună și se lua ușor. Se uitară în fund. Era ziuă, dar în fundul fântânii se vedea prizărit. Parcă deosibiau ceva. Scoțând cailor zăbala din gură, ca să poată bea, dând ocol puțului, cărăușii văzură gropile proaspăt făcute de ghiarele fiarelor. Se chemară unul pe altul, ca să le cerceteze. Erau vr'o șase gropi. Urma unghiei tare a lupului o cunoșteau bine doi din cărăuși în pământul înghețat.

— „Cumplită furie îi apucase!” zise unul căci priceuseră cu toții că un hăitic de lupi dase ocoale zănatice fântânii. „Erau la vânatoare și le-a scăpat vânatul!” rosti cu temeiul cel mai bătrân. „Să știți că e'n fântână!” grăi tot bătrânul. „E un biet om!... El atârână, de nu putem trage lesne... găleata...”

Doi din cărăuși se plecară peste colacul de piatră și strigară tare: „Hei, omule! răspunde!” Nici un răspuns. „Acolo ești? Hei!” și tot ei ziseră, ștergându-și sudoarea depe frunte: „O fi amuțit sârmanul!”

Fără zăbavă, din toată inima, cei trei bărbați cu părul zburlit oleacă pe cap, la gândul suferințelor îndurate de un semen, se puseră cu toții să tragă vârtos de lanț.

Până să fie de tot aproape, îl zăriră pe Dragomir, îi văzură moțul căciulii.

— Ține-te bine! Ține-te bine, omule! Ai scăpat!

Când îl aduseră de-i venia gura puțului până la brâu, cel mai vârstnic dintre mântuitori, făcu semn celorlalți că are să-l ia în brațe pe cel scăpat, iar ei să fie cu luare aminte la găleată, să nu se cufunde cu om cu tot iarăș în fântână.

Pus pe pământ, Al-Săvastei se uită adânc și cu uimire la chipurile lor. Toți îl impresuraseră. El smuci din spate, scutură din umeri, voi să rostească ceva, o mulțumire, dar nu putu.

— A amuțit, măi! șopti unul din cărăuși!

Ce crezi? sârmanul! plecă fruntea tovarășul.

Dragomir coprinse dejurimpjur zările, mângâie coastele albe de omăt ale munților, își adună apoi privirea, plină de recunoștință, către oamenii cei buni, dădu capul pe spate, întinse bărbia în vânt, în silința de a grăi, dar nu fu chip! Pierduse graiul. Își trecu o mână peste obraz; apoi, repede, zorit, își făcu o droaie de cruci. Și iarăș se uită la oameni, cu aceeași uimire dela început, ca și cum se așteptase să fie ingeri mântuitorii lui; îl podidi plânsul și se rupse dela mijloc, se aplecă să-i pupe mâna celui mai bătrân.

* * *

Tocmai la o lună dela șederea lui în puț, într'o Duminecă, făcând dela biserică, de unde nu mai lipsia în niciuna din sărbători, Dragomir Al-Săvastei, rămas mut, dădu cu ochii de moșneagul căruia îi sărutase mâna și se porni a vorbi: îi revenise graiul!

V. DEMETRIUS

5 FLEURS FORVIL

PUDRA
CEA MAI FINA

„PURUM“
Prima Intreprindere Română pentru curățirea Vitrinelor
și Locuințelor
București — STRADA BLANARI No. 16 — Telefon 330/03

„PURUM“ curăță Vitrinele și geamurile caselor particulare, Oglinzile, Garniturile de alamă, Portalurile, Firmele, etc.

„PURUM“ curăță cu aparate speciale parchetele Dv.

„PURUM“ extrage praful din: Covoare, așternuturi, blănuri, canapele, fotolii etc.

EXPOZIȚIA DE **„Arta Modernă“**
MOBILE Calea Victoriei No. 70

BIJUTERII
CEASORNICE

SURSA CEA MAI EFTINA

CEASORNICĂRIA COLȚEI

31 MAGAZIN de INCREDERE 31

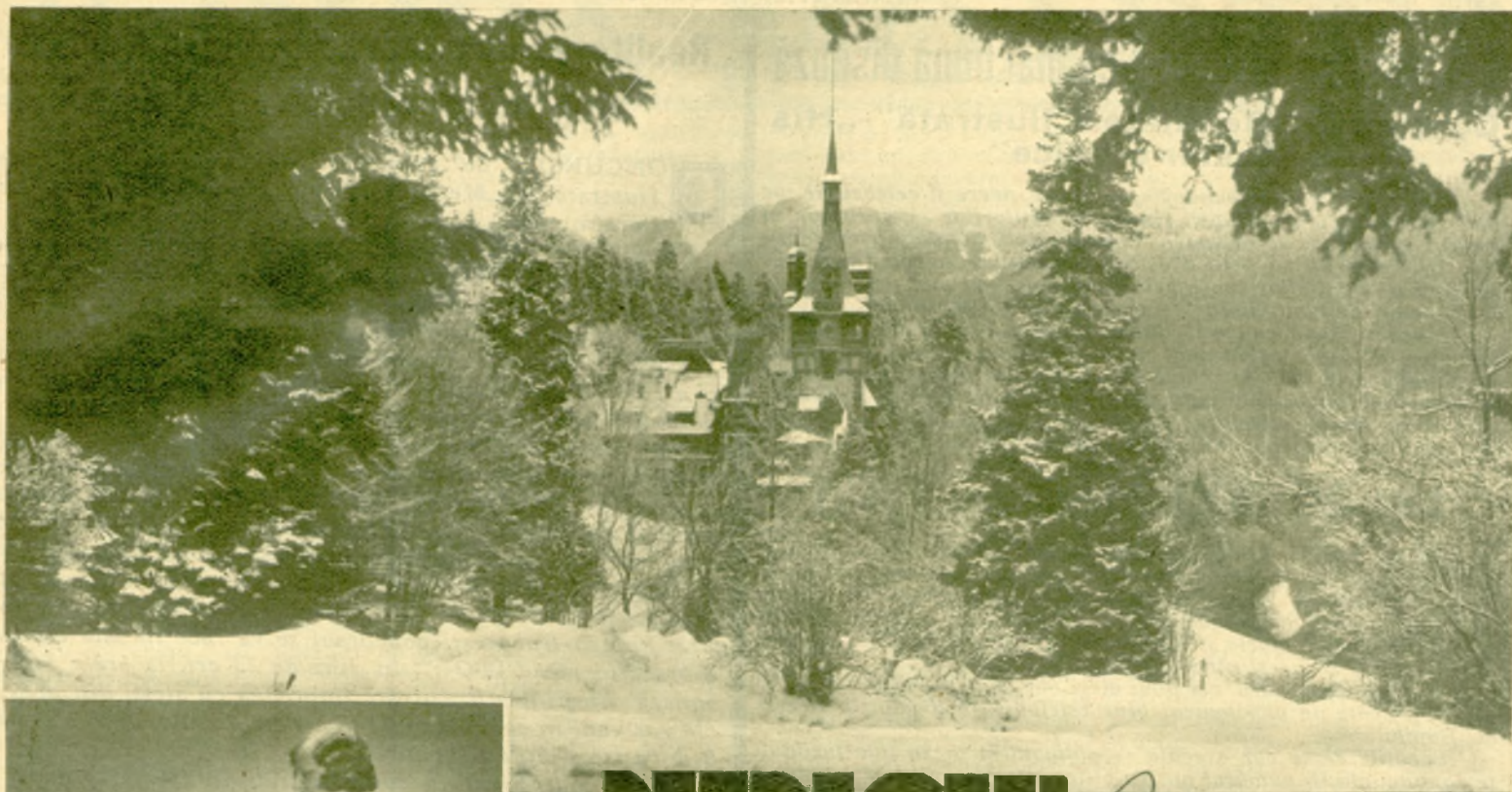
Bine și eftin de vroți să conduceți menajul citiți :

„CARTEA DE BUGATE“

a D-nei TAZLAUANU

apărută în Edit. CULTURA ROMÂNEASCĂ S.A.R.
fost H. Steinberg & Fiul **prețul Lei 80**

— și se află de vânzare la toate librăriile —

PETRECETI LA SINAIA CRĂCIUNUL SINAIA...

Sus: Byorg et Greta, cuplul care va debuta la Sinaia. Dr.: Elianne Jaqueline, care-și va da concursul.

BCU Cluj / Central Univ

Total pentru suma globală de 1450 lei.
Nici o cheltuială în afară de această sumă!
In cadrul poetic al munților cărunți și acoperiți de nea, veniți să vă desfățați trei zile!
Deoarece locurile sunt limitate, înscrieți-vă chiar azi la „Realitatea Ilustrată”, strada Const. Mille 7, București.

Jos: Cazinoul din Sinaia, unde vor avea loc festivitățile.

CU „REALITATEA ILUSTRATA”

Călătoria dus și întors cu trenul (bilete individuale, așa încât fiecare să se poată întoarce când dorește); pensiune completă trei zile, în hotelurile cele mai mari și mai luxoase; distracțiile cele mai variate; dans; cabaret cu artiști dela Follies Bergères; pom de Crăciun; intrări la Casino; orchestră specială din Viena; surprize; sport; concursul de asemănare „Realitatea Ilustrată” — Metro Goldwyn; teatru; etc., etc.

Fumători!

Vă lăsați de fumat în 3 zile, vă ameliorați sănătatea și vă prelungiți viața! Nu veți mai suferi de stomac și de inimă, vă veți îngrășa și căpăta obraji rumeni.

Recâștigați puterea și energia, vă reîmprospătați memoria și nervii, chiar dacă sunteți fumător pătimaș de țigarete sau de țigări de foi, aceasta nu are importanță.

Pentru a vedea metoda cereți chiar azi broșura **F.** pe care o trimitem **gratuit** măcar că valorează fericirea Dvs.

LABORATORUL VOREL
Piatra-Neamț

Cine folosește tabletele

Bromural
«Knoll»

va avea în viitor o
comoară de
nervi tari!

Este un preparat de valeriană complet inofensiv, cu efect mărît.
Se găsește în farmacii și drogherii în tuburi cu 10 și 20 tablete.

Cel mai bun diseur - Cea mai bună diseuză

Concursul „Realitatea Ilustrată”-„His Master's Voice”

Printre alte multe drumuri spre glorie, avere și celebritate, pe care le-a netezit „Realitatea Ilustrată” cititorilor ei, înscrîmăm și marele concurs vocal organizat împreună cu mondiala casă muzicală „HIS MASTER'S VOICE”, grație căruia vom alege din marea mulțime a anonimilor sau a celor mai mult sau mai puțin consacrați, pe cel mai bun diseur — cea mai bună diseuză ai României.

Concursul va avea loc în București, în a doua jumătate a lunii Ianuarie 1933, sub egida unui juriu din care vor face parte personalitățile cele mai de seamă ale vieții muzicale și intelectuale românești și în asistența publicului, într-o mare sală de spectacol, care se va anunța ulterior.

Cei doi aleși vor primi câte un premiu de

Lei 20.000 (douăzeci mii)

în numerar, cari le vor fi înmănați pe loc, câte un angajament în condițiuni strălucite, pe termen de un an, la cunoscuta casă muzicală „His Master's Voice”, unde li se va imprima vocea, câteva călătorii de primul rang la Viena, Berlin și Paris, speciale pentru aceste imprimări, gloria și averea mult visată, precum și drumul deschis către scenă și cinematograful.

În afară de acestea, cei doi aleși vor mai putea obține — la cerere — câte un angajament bine retribuit, în localurile selecte ale Capitalei.

Bucățile ce se vor executa — obligatoriu — în fața juriului, le vom anunța în numărul nostru viitor.

AVETI GUST MUZICAL?

Alegeți cea mai bună placă din seria pe care le-a scos „Realitatea Ilustrată” și „Columbia”, în concurs, plăci pe care le puteți asculta în orice magazin de muzică și la centrala și sucursalele „Columbia” din țară.

Strângeți cupoanele ce apar în „Realitatea Ilustrată” și trimiteți buletinul de vot completat cu alegerea făcută după terminarea concursului, redacției noastre, str. Const. Mille 7, și veți participa astfel la distribuirea premiilor de

LEI 100.000

Mergeți în pas cu progresul

În locul învechitelor felicitări pe cărți poștale ilustrate, cu ocazia Sărbătorilor, trimițând o placă de gramofon cu urările ce doriți să faceți rudelor și prietenilor dvs. va avea mai mult succes urarea fiind făcută prin graiu și nu prin scris.

Mare și plăcută va fi surpriza celor ce vă vor asculta vocea. Cu această ocazie puteți participa la marele concurs al revistei „Realitatea Ilustrată” și al casei de radio R. C. A. Amănunte asupra concursului le găsiți în ultimul număr al revistei „Realitatea Ilustrată”.

Aceste plăci se pot imprima la:

București: R. C. A., calea Victoriei 106, etaj I.

Brașov: „Electra”, str. Voevodul Mihai No. 22.

Cernăuți: „Automotorul”, str. Iancu Flondor 35.

Cluj: „Construcții” Piața Unirii 32.

Constanța: Limbidi, str. Carol 38.

Galați: „Auto-Turism”, str. Mare 2.

Craiova: „La Harpa”, Krasniansky, str. Unirii 80.

Ploiești: „Radio-Lumina”, Pașagiul Cooperativa.

Sibiu: „Radio-Lux” str. Regina Maria 49.

Timișoara: Keeskemety, str. Telbisz.

O cititoare din Basarabia

NU CERETI O LAMĂ DE RĂS
Cereți numai

FIIND APRECIATE DE TOATĂ LUMEA PRIN CALITATEA LOR SUPERIOARĂ

„Realitatea Ilustrată” și „Metro Goldwyn” aleg cinci vedete de cinema

CONCURSUL de asemănări organizat de „Realitatea Ilustrată” și „Metro-Goldwyn” a avut un mare răsunet în țară.

Filmul „GRAND HOTEL” în care cinci dintre primele stele ale ecranului au realizat cea mai grandioasă operă cinematografică, se va reprezenta cu începere dela 25 Decembrie, la cinematografele „ROXY” și „CAPITOL”.

Acest film a stârnit maximum de entuziasm în America, și a fost socotit drept cel mai reușit film al casei Metro-Goldwyn, de către toți criticii europeni.

Casa Metro-Goldwyn, cu prilejul acestui film, a hotărât să caute în Europa cinci inși cari să semene cu cele cinci vedete din „GRAND HOTEL”. Pentru România, sarcina alegerii ne-a fost încredințată nouă și concursul pe care l-am instituit a avut succes deplin. Am pimit la redacție sute de fotografii și după o minuțioasă selecțiune am ales în fiecare localitate pe acei cari aveau mai multe șanse de reușită. Pentru București concursul se va face în sala cinematografului „CAPITOL”, în ziua de 23 crt. la orele 3 după amiază. Aleșii din București, împreună cu aleșii din provincie vor veni în concurs final la Sinaia, în ziua de 27 Decembrie (a treia zi de Crăciun).

Călătoria la Sinaia a concurenților în finală, precum și tot timpul șederii acolo, se va face pe cheltuiala revistei noastre. Cu prilejul concursului vor fi la Sinaia festivități organizate de noi, spre a da un cadru mai sărbătoresc acestui concurs.

Aleșii dela Sinaia, vor pleca pe cheltuiala noastră la Paris, unde va fi concursul european, și au șansa să facă o călătorie minunată în Franța, Belgia și Spania, pe contul Soc. MARILOR HOTELURI EUROPENE. Bineînțeles că tuturor le e deschisă cariera cinematografică.

Un răspuns la telefon aduce o bogăție!

În ziua de 23 Decembrie Columbia Graphophone Company va chema la întâmplare din cartea de telefon câțiva abonați. Primul care va fi chemat și va răspunde în loc de numele, numărul sau firma sa, următoarele „ASCULTAȚI PLĂCILE LUI CRISTIAN PE COLUMBIA, SUNT CELE MAI BUNE” și participă la concursul muzical al „Realității Ilustrate”, va câștiga un premiu de Lei 5.000.— numerar. Al doilea care va răspunde va câștiga un gramofon Columbia în valoare de Lei 5.000.— Al treilea va câștiga plăci Columbia în valoare de Lei 3.000.— după alegere. Această serie de premii și pentru provincie.

„Ascultați plăcile lui Cristian pe Columbia, sunt cele mai bune”. Numele câștigătorului va fi anunțat în zărele „Adevărul” și „Dimineața”.

Citiți

Citiți

„BIBLIOTECA DIMINEAȚA”

Cea mai plăcută lectură
Cele mai frumoase scrieri
Cei mai reputați autori
români și străini

Apare regulat la 1 și 15
a fiecărei luni

Prețul Lei 5.—

FOTO-LUVRU

STUDIO MODERN PENTRU
ARTA FOTOGRAFICA

MUTAT ÎN STRADA EDGAR QUINET 7
în rând cu „Capșa”

FOTOGRAFII ARTISTICE-GENURI NOI

SI DUPĂ MOARTE?

UNIVERSUL fizic nu constă numai din materie. În cazul acesta ar fi absolut inert, ori noi vedem o constantă transformare, o constantă evoluție, și când analizăm, găsim întotdeauna izvorul acestei activități, în spațiul sau câmpul dintre atomi. Aci se află energia, aci este ea înmagazinată; și experimentând, s'a ajuns, în mod inevitabil la concluzia că prin acțiunea reciprocă dintre vid și particulele de materie se săvârșesc transformările și toate celelalte procese ale Universului. Câmpul unei forțe se află întotdeauna în ceea ce noi numim vid sau eter; el nu există niciodată în materie și cu toate acestea, forța nu devine perceptibilă decât prin materie. Energia e în sine constantă, dar ia diferite forme. Forma cea mai bine cunoscută nouă este mișcarea aceasta și este singura formă ce s'a asociat vreodată cu materia. Toate celelalte forme sunt imperceptibile și nu ne impresionează, decât când întâlnesc particule de materie ce le dau ocazia să se manifeste. Astfel, nimeni nu va putea descoperi existența unui câmp magnetic fără o bucată de fier, cu care să-l încerce; nimeni nu are idee de undele radiofonice, de care suntem înconjurați, dacă nu are un aparat de radio, și, ciudat, nu putem percepe lumina decât când se lovește de o bucată de materie, ce-o abate în ochii noștri. Când vedem un far, sau raza unui reflector, croindu-și drum în spațiu, nu observăm raza în sine, ci particulele de praf luminate de ea. Nu avem simțuri pentru radiația în sine, sau pentru un curent electric, percepem doar acțiunea lor, afectând diferitele forme ale materiei. Acestea sunt doar câteva exemple, ale unei legi generale.

Nu putem înțelege activitatea universului material, fără a ține seamă de energie. Materia e discontinuă, constând din particule izolate și legate doar prin spațiu. Dar cum acest spațiu e împregnat de energie, trebuie să fie ceva mai mult decât un simplu gol. Un câmp magnetic rezidă completamente în eter, iar pilitura de fier are doar darul de a-i dovedi existența și de a-l de marca. Un câmp electric sau un câmp de gravitație se află în aceeași situație. Deasemeni coeziunea și fiecare acțiune ce se petrece între particulele materiale ține tot de eter. Nu există altă modalitate ca o bucată de materie să se exercite asupra alteia. Fiecare acțiune fizică se propagă în fond prin spațiu — adică, prin eter — la fel, dar nu tot atât de vizibil, — cu electricitatea, atracția magnetică, gravitația și lumina. Atomii și părțile lor componente nu sunt niciodată în contact. Trebuie să facem apel la forțele eterului când încercăm să înțelegem cele mai obicinuie fenomene ale vieții de toate zilele. În eter se află toate variațiile energiei potențiale: materia nu are decât o energie kinetică și recent, o încercare de explicare etică chiar a acestui gen de energie pare să se tragă din teoria relativității.

Materia însuflețită nu diferă de cealaltă decât prin faptul că e supusă animației.

Astfel când spunem că viața nu există decât într'un organism material, ar trebui să spunem că viața nu se manifestă decât în asociație cu un astfel de organism, și că atunci când e disociată de materie nu-i mai percepem existența. N'avem dreptul să spunem că s'a stins. Tot ceea ce știm e că nu mai e manifestă, că a dispărut de pe orizontul nostru. Dar același lucru se poate spune despre oricare altă formă a energiei: nu ni se face cunoscut decât prin efectele sale asupra corpurilor materiali. Un corp sub acțiunea vieții poate realiza mult, poate determina mișcări spontane, poate construi un organism, poate opera asupra universului fizic și lăsa în urmă-i opere de interes și frumusețe, dar nu corpul material e cel care face toate aceste lucruri; ele se datoresc vieții sau animației corpului.

Acum, dacă am putea produce o dovadă că viața sau activitatea mintală există în spațiu, și se manifestă doar sporadic, prin acțiuni materiale, starea în care se află astăzi cunoștințele noastre asupra fizicii face acceptarea faptului, absolut posibilă. Nu ne violentăm cu nimic concepțiile noastre fizice, admițând supraviețuirea. Viața și spiritul n'au fost niciodată funcțiuni ale corpului material, ele s'au exercitat doar prin organismul material, iar acest organism nu e esența existenței lor, ci a desfășurării lor. De vor găsi mijlocul de a opera într'un mod, asupra unui organism fizic, ele vor continua să-și manifeste neîntreruptă existență și asta e chiar ceea ce fac. De ce am refuza deci să acceptăm o evidență?

Telepatia ne dovedește că un spirit se poate exercita asupra altui spirit fără intermediul unor organe fizice, de unde urmează că unii oameni pot avea facultatea de a percepe direct o lume spirituală, ce poate lua forma geniului și a inspirației.

Dacă simțiți existența unei lumi spirituale, puteți ține piept contestărilor aduse de materialisti cari nu și le pot baza decât pe lipsa oricărui stimul senzorial de această natură asupra organismului lor material. O astfel de lume poate exista peste tot în jurul nostru și să nu poată fi totuși discernată decât cu spiritul. Facultatea discernământului există în unii oameni și pozitivă lor evidență covârșește sălbateca negare a unor indivizi cu perceperea limitată la simțurile fizice.

Una din cele mai elementare forme ale discernământului e cea care se numește (în mod absurd) psychometrie. Un obiect pus în anumite mâini poate comunica mult mai multe informații decât pot da simțurile; un psihometrist poate spune ceva din povestea obiectului, ceva despre posesorul său.

Existența unei lumi spirituale în nemărginirea spațiului devine pentru mine un mare fundament, chiar o realitate fizică. Manifestarea acestei lumi, în legătură cu organismele materiale de pe planeta noastră sau de pe celelalte, e un episod relativ tem-

porar și de mică importanță, în istoria desfășurării evoluționare, dar reala noastră existență nu depinde de un organism material. Spirituala și adevărata noastră patrie se află în eterul spațiului.

Chimiștii și biochimiștii sunt fără voia lor siliți să se limiteze la aspectul pur material al lucrurilor. Meseria chimistului e să se ocupe cu materia, sub diferitele-i forme, aceasta-i câmpul său de activitate și nu trebuie să-i pretindem a-l depăși. În studiul fizicianului pe de altă parte, intră și eterul, deși preferă să-l numească spațiu. El nu se limitează la particulele de materie, ci studiază simultan și câmpurile de forță ce le leagă și le face active. Psihologul merge și mai departe și studiază acțiunile spiritului. Aș vrea să pot spune că biologul studiază viața, dar în momentul de față prezintă tendința de-a studia doar organismele însuflețite de felul lor de comportare, limitându-și atenția la procesele materiale determinate de viață, fără a se gândi că viața își are existența undeva, aparte de instrumentul manifestării sale. Nu vom înțelege niciodată universul observând numai materia și ignorând tot ceea ce o face activă și interesantă. Nu putem înțelege nici măcar curbarea unui arc de oțel sau căderea unei greutate ridicate fără a ține seamă implicit de eter.

O tratare suplimentară și semifizică a Supraviețuirii devine acum posibilă; e o teorie bine calculată, pentru a înlocui vechea vedere materialistă că omul n'ar fi decât trup și că atunci când trupul moare și se descompune, personalitatea, animația și individualitatea încetează a mai exista. E bună totuși ideea de a preconiza abandonarea popularei și idealiste noțiuni că spiritul care supraviețuiește descompunerii fizicului își păstrează integritatea și-i pierde relațiile cu universul fizic. Mulți presupun că el intră atunci într-o altă sferă de existență, sau, cum ar spune alții, de nonexistență — că pierde orice legătură cu Spațiul și Timpul și că a ieșit cu totul din ambianța noastră, astfel încât comunicația și interferențele cu el devin imposibile până într'o zi viitoare când trupul material va învia poate reluându-și vechile funcțiuni în așa fel încât spiritul să-și poată relua controlul.

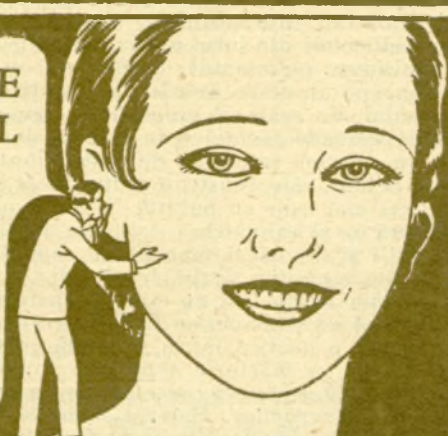
Această dezolantă noțiune a unei existențe viitoare nu e nici științifică și nici psihologică, ea a fost un punct de vedere religios sau cel puțin ecleziastic în Evul Mediu.

O teorie modernă ce tinde să prevadă spiritul emancipat, cu un gen de organism în legătură cu o lume fizică, e într'un sens o întoarcere la o formă modificată de materialism. Cu toate că, bine înțeleasă, ideea pe care o preconizez eu, ar trebui să ne emancipeze de greoiul materialism, și deși, condamnă ideea că sângele și carnea sau orice altă particulă de materie terestră ar putea reînvia și dobândi Viața Eternă — totuși, populara ignoranță a ceea ce înseamnă eterul, și a certului fapt că eterul e o patrie din Universul fizic, având proprietăți bine definite ce pot fi experimentate și certificate, poate sugera tot felul de dificultăți în înțelegerea ipotezei pe care încerc s'o expun. De unde rezultă că nu e exclus să fie găsită nesatisfăcătoare atât de savantul materialist cât și de teolog, ba poate chiar și de unii spiritualiști.

Necesitatea unui organ, instrument sau adăpost pentru un spirit emancipat a fost în mod intuitiv simțită de mulți scriitori inspirați.

**CARE ESTE
SECRETUL
FRUMUSEȚII
DINȚILOR Dv. ?**

**3 NUANȚE
DIN CE ÎN CF
MAI ALBE ÎN
3 ZILE!**

În trei zile dinții Dv. pot deveni de o albeală strălucitoare. Știți, într'adevăr, a descoperit metoda de a transforma dinții urâți, galbeni, în dinți de o albeală de fildeș. Această metodă se numește „KOLYNOS — PERIE USCATĂ”. Încercați-o! Este suficient un centimetru din această cremă științifică pe o perie de dinți uscată, de 2 ori pe zi, pentru ca dinții Dv. să dobândească chiar de azi pe mâine, o albeală neobișnuită.

KOLYNOS se transformă instantaneu într'o spumă răcoritoare, care su-

primă petele galbene și decolorările distrugând milioanele de bacterii bucale, cauza imediată a afecțiunilor dureroase ale dinților și gingiilor. Dece să vă faceți indezirabil? Redați acestor dinți spălăciți și îngălbeniți, albeața lor strălucitoare; conservați-i sănătoși și ferți-i de carie. Întrebuințați KOLYNOS!

Cel mai economic dentifric — Un centimetru e suficient

CREMA DE DINȚI
Antiseptică

KOLYNOS

Existența unui corp spiritual, este, într-o formă sau altă, o idee rămasă dela Sft. Paul. Ea a fost susținută de unii din părinții Greci ai bisericii și a planat vag în spiritul multora din investigatorii moderni; fenomene obscure și anormale parcă oferă un puternic sprijin. O versiune eterică a unui asemenea trup a fost recent aprobată și dacă nu s'a adoptat chiar ca ceva definitiv, ea a fost în orice caz privită ca un pas în direcția cea bună — de către câțiva din cei mai profunzi savanți și filosofi corespondenți cu „cealaltă lume” (spiritiștii).

Ceeace aceștia știu din experiență e că, deși descărnată personalitatea omenească nu dezintegrează și că nu se simte mai dezintegrată decât noi cei vii. Ni se spune astfel, că mai are încă substanțiale instrumente de manifestare ce îi servesc în relațiile cu ceilalți morți și că prin acest permanent instrument poate uneori, sub anumite condiții, opera direct prin organismele noastre asupra materiei de pe această planetă. O face cu mai multă dificultate decât pe vremea când avea o formă fizică, pentru că trebuie să facă uz de mecanismul altor oameni; dar, cu toate restricțiile, își exercită influența într'un mod oarecum similar, și poate astfel ocazional să știe ce facem; unii susțin chiar că aceste spirite reușesc uneori să ne stimuleze nu numai spiritualmente dar chiar fiziceste.

Deși cel plecat dintre cei vii nu poate înțelege complet din ce-i e compus actualul trup sau cum operează asupra lui pentru a produce rezultatele la care tinde, el are aceeași conștiință pe care o avea când era cum suntem noi acum. Pentru că nici noi nu știm cum să ne controlăm trupurile noastre materiale și nici care e natura legăturii dintre spirit și materie. Știm că avem mușchi și nervi și centre cerebrale. Putem diseca și descrie această parte a mecanismului. Dar ce anume face ca un organ fiziologic — sau un mecanism întreg — să poată gândi, simți, voi, aminti, spera și iubi, asta e ceva ce nu putem explica, și probabil că nu vom fi niciodată în stare s'o facem; pentru că ceeace se spune că se întâmplă, e doar imaginat că se întâmplă, datorită unei greșite înțelegeri. Adevărul e că noi înșine suntem acei cari facem toate acțiunile fizice; ne servim de trupurile noastre numai ca de niște instrumente pentru înregistrarea și transmiterea gândurilor noastre și pentru exercitarea acțiunilor mușchiulare asupra materiei. Trupul în sine, nu gândește, nu vrea, nu vede și nici nu simte. E un instrument un canal, un mediu.

Deși n'avem cunoștințe complete asupra metodelor noastre de a controla un trup — fie de aci fie de dincolo de moarte — toți cei „de pe cealaltă lume” sunt dispuși să accepte sugestia că trupurile lor, ce le par foarte substanțiale și întreaga ambianță în care trăesc, e legată de ceeace noi numim eter, foarte mult în felul în care erau legați de familiara substanță cunoscută ca „materie”.

Faptul că eterul e o entitate foarte substanțială, cu mult mai densă decât orice formă de materie, e acum bine cunoscut fizicienilor. La început, obicinuim a spune că trebuie să fie mai dens decât plumbul, aurul sau platina dar acum am văzut că trebuie să fie de o densitate ce întrece puterile noastre de măsurare. Am făcut o estimare a densității sale în lumina teoriei electromagnetice și rezultatele sunt colosale. Fiecare milimetru cubic conține atâta substanță încât dacă ar fi materie s'ar ridica la o mie de tone. Cum însă eterul nu e materie în sensul obicinuim al cuvântului, unitățile noastre de măsură sunt absolut improprii; dar considerat în comparație cu materia, el este de milioane și milioane de ori mai dens decât apa. Toate proprietățile sale sunt de o mărime supranormală. Vibrațiile sale, cu ajutorul cărora vedem obiectele din jurul nostru, se ridică la cinci sute de milioane de milioane pe secundă: o cifră atât de mare încât încercarea de a concepe un atare număr de vibrații pe secundă ne dă senzația haosului. Ea egalează numărul de secunde ce s'au scurs dela vechile perioade geologice de care ne despart douăzeci de milioane de ani. Facem totuși uz de ceste vibrații. Minunatul nostru organ, ochiul, este construit astfel încât să le poată suporta în modul cel mai ușor cu putință. Și mulți oameni ignorează în aceeași măsură ca și animalele — ciudata ambianță eterică în care trăim cu toții și ale cărei vibrații ne comunică atâtea, deșteptându-ne cu atâtea ascuțite simțuri frumosului.

Atâtea vreme cât nu suntem instruiți asupra adevărului, nu putem să nu considerăm materia ca densă și eterul ca gazos, dar aceasta e o poetică iluzie, asociată cu termenul „eterat”. E o iluzie bazată pe mărturia simțurilor noastre cari, cum prea adesea se întâmplă, trebuie corectate de un studiu mai profund în reala natură a lucrurilor. Materia se bucură de atâtea considerație în ochii noștri pentru că ceeace e vizibil din noi constă în ea și pentru că simțurile noastre animale special adaptate existentei în asociație cu materia, nu sunt capabile să ne informeze despre nimic altceva. Chiar lumina, care o știm, este o vibrație a eterului, nu ne spune nimic despre ea fără studiu; ea ne vorbește — nu despre ea — ci despre obiectele materiale care au emis-o, au difuzat-o ori au absorbit-o. Primim această informație prin experiențe personale, sau moștenite și prin instinct. Interpretăm indicațiile luminoase fără dificultate, și uităm ciudat de complexa natură a proceselor ce stau la baza isvoarelor noastre de informație; nu le găsim adevărata natură când fenomenele sunt fundamentale analizate. Și atunci când am urmărit această cale de cercetări ani de-a rândul, găsim că elementul esențial în universul fizic este eterul, iar materia e trivială în comparație. Admitem totuși că materia ia forme atât de frumoase și de magnifice încât e demnă de studiul oamenilor de știință și nu ne miră că se entuziasmează într'atât asupra proprietăților sale încât ajung s'o creadă singura realitate existentă. Ideia aceasta e însă greșită: materia constituie mecanisme puse în acțiune și conduse de o putere mintală și spirituală care e dominantă și supremă.

SIR OLIVER LODGE

Soir de Paris

BOURJOIS
PARFUMEUR - PARIS

CAFEA „CEYLON”

Furnizorul Ziariștilor

SPECIALITĂȚI DE :

**CAFEA
CEAI
CACAO
ȘI
RAHAT**

H. M. MACIGHIAN

Centrala :

STR. BREZOIANU No. 15

Sucursala :

STR. GEN. BERTHELOT, 3
■ BUCUREȘTI ■

Un remediu universal contra durerilor!

Vă pot înștiința, că cu Togal am avut rezultate foarte bune. Am întrebuințat Togal-ul la dureri reumatice, ce mă chinuiau și trebuie să recunosc, că aceste dureri mi-au trecut cu totul. Am încercat apoi Togal-ul și la migrenă, obținând și aici cele mai bune succese, așa că de atunci Togal-ul se găsește în casa mea ca un mijloc universal contra durerilor de tot felul și-i dau preferință pentru că niciodată n'am observat, spre deosebire de alte mijloace, acțiuni secundare neplăcute.

Else Duschenek, Timișoara.

Togal-ul este un medicament cu efect imediat și sigur la reumatism, nevralgii, lumbago, gută, junghiuuri, insomnie, gripă și toate bolile provenite din răceli. Togal-ul elimină acidul uric, este în mare grad bactericid, acționează deci direct suprimând, din rădăcini, cauza boalei.

Peste 6000 de atestate medicale! O încercare vă va convinge! La toate farmaciile. Lei 52.—

CADOURI
CEASORNIC
BIJUTERII
VERITABILE
IMITAȚIUNI FINE

„BIJUTERIA ELITEI”
VICTORIEI, 14 (VIS-A-VIS SOCEC)

Deslegarea problemei din pag. 12-a

In desenul pe care-l publicăm în pagina 12-a se află de fapt 31 de persoane.

Cum să ne

FARDAM

BCU Cluj / Central University Library

FIECARE dintre dv. va avea ocazia, în cursul sărbătorilor ce vin, să ia parte la cel puțin o reuniune cu caracter festiv, ce se traduce în această epocă printr'un dîneu urmat de dans până 'n zorii zilei; și cum femeile constituiesc podoaba acestor serate, veți face totul pentru a vă îndeplini menirea, într'o cât mai largă măsură.

Să recapitulăm deci procedeele prin care vă puteți evidenția calitățile, ascunzându-vă lipsurile: ele încep cu o baie caldă și o abundență săpunire, urmată de un duș rece, care va avea darul să accelereze circulația sîngelui, îmbunătățindu-vă obrajii și dînd ochilor o strălucire vie.

Apoi, dacă aveți un ten palid, gras, aspru sau cu pori mari, aplicarea unei măști dintr'o substanță stimulentă și astringentă, vă va da culoare și claritate. Pentru cazul însă că ați avea o piele uscată și fină, un strat de pastă gras și calmant, va lăsa în urmă un obraz catifelat.

O serată mai pretentioasă cu mare abundență de lumini, reclamă natural, un fard mai bun și aceasta înseamnă întrebuintarea unor preparate de bază cari să dea pielei netezimea porțelanului, și cari diferă mult de fardul natural și mai transparent, ce se întrebuintează în cursul zilei. Aceste preparate vin sub formă de cremă și pudră, în culori care să corespundă cu nuanța pielei dv. La c toaletă decoltată, veți întinde crema și pudra pe gât pe umeri, pe piept, pe spate și pe brațe, în așa fel încât fiecare centimetru din piele să pară tot atât de delicată ca și obrajii.

Cea mai bună metodă de a aplica fardul e următoarea:

Intindeți întâi crema pentru fixarea pudrei, apoi aplicați pe obraji rouge cremă sau rouge lichid, și pudrați. (Intrebuintați rouge compact după pudrare). Umbriți ușor ochii cu creionul și aplicați rimel, pe gene. Roșiți-vă buzele, pudrați-vă apoi fața din nou, ușor.

Acum, fardul trebuie ales în consecință cu tipul și coloritul pielei dv. În trecut se obișnuia a se alege nuanțele după culoarea părului. Astfel se recomanda blondelor un rouge deschis și o pudră chiar... Un rouge mijlociu și o pudră naturală, șatenelor... Cosmetice închise tuturor brunetelor.

Dar această metodă nu-și atingea întotdeauna scopul pentru că multe femei au părul blond și pielea închisă, foarte multe brunete sunt albe la piele, iar femeile cu părul castaniu pot fi sau foarte albe, sau foarte oacheșe.

Astăzi se știe că pentru a obține cele mai bune efecte, trebuie să vă lăsați călăuzite în alegerea nuanțelor de pudră și rouge, nu numai de păr ci și de coloritul pielei în sine.

Pudra trebuie să se asorteze perfect cu epiderma dv., întrucât dacă o comparați cu o coală de hârtie sau cu bucată de pânză, veți recunoaște imediat că ea nu e absolut albă și deci, nimeni nu trebuie să aplice pe obraji o pudră albă. Pielea dv. poate fi cremă sau ivory, în care caz veți face uz de un „rachel” foarte deschis. Dacă e trandafir, reclamă o pudră chair sau rose, dacă e gălbui sau ușor bronzată, veți întrebuinta o pudră ocre, sau pudra brunetelor.

Veți găsi poate că pudra ce v'ați ales nu se potrivește întotdeauna cu pielea dv. Astfel, puteți utiliza un ton mai cald, mai accentuat vara, când soarele vă bronzază pielea, dar veți întrebuinta o nuanță mai palidă pentru seară, când lumina artificială vă decolorează întrucâtva.

Alegându-vă rouge-ul de obraji și cel de buze, veți avea grija ca ambele să fie de acelaș ton. În cazul că aveți o piele gălbui, veți întrebuinta un rouge mandarin; dacă tenul vă e de o paloare luminosă, ivory sau cremă, puteți opta pentru nuanțele cele mai deschise ale unui roșu pur, iar dacă sunteți roșcovane, veți întrebuinta nuanțe trandafirii.

Dar fardul trebuie să mai concorde și cu toalete pe care o purtați. Verdele, gris-ul și albastrul par să absoarbă culoarea epidermei și reclamă deci cosmetice mai aprinse. Roșul, rose-ul și orange-ul proiectează o lumină roșcată și în acest caz, se vor utiliza tonuri de fard mai palide.

O serată, în stil mare, justifică fardarea ochilor, creionarea pleopei superioare, pentru a-i accentua umbra și rimel pe gene, pentru a le face să pară lungi, bogate și mătăsoase. Fardarea ochilor a fost multă vreme un secret al femeii franceze, dar acum am început și noi să ne dăm seama că utilizat rezonabil și cu îndemănare, rimelul mărește ochii dîndu-le o expresie de atîțitor mister. Ceionul de ochi va fi ales după coloritul pleoapelor sau după ochi și veți sorta rimelul cu părul sau veți opta pentru una din acele preparate ce bat în verde sau în bronz și care avantajează în mod uimitor.

Unghiile lăcuite cu o nuanță de rose mai viu, dau mâinilor aspectul unor bijuterii.

Și însfârșit, vine parfumul, pe care-l veți vaporiza pe păr și pe piele, astfel încât să se exale ca o emanație personală.

Trebuie să mai adaug ceva: Să nu cumva să pierdeți din vedere, când vă întoarceți acasă, — oricât de obosite și de somnoroase ați fi — a vă curăța obrajii de fard printr'o spălătură cu apă și săpun, mai înainte de a vă culca.

YVETTE

S. MAREȘ
DENTIST

Diplomat din Paris

Str. Bozianu No. 4

Telefon 3-71-29

Instalație electrică ultra modernă, specialist în lucrări dentare fără placă (Bridge Work) Plombe de platină, aur și email

Extracțiuni absolut nedureroase

Reduceri speciale pentru funcționari, pensionari și lucrători
Consultațiuni 8 dim.—8 seara

Petrole
Hahn

contra căderii
părului, contra
mătrecel și a
tuturor afecțiunilor
părului.

Prescris de către
corpul medical.

De Vansare la :

Farmacii, Droguerie,
Parfumerii, Saloanele de
Coafă, etc.

❖ Ce nu știe toată lumea ❖

Grell Meyer din Frankfurt, s'a născut cu două limbi dar n'a putut să vorbească niciodată. Credeți, sau nu?

Copilul Ciclop. Faimoasa Clemeșca s'a născut la Tourcoing, Franța (1793) cu un singur ochiu în centrul frunței, perfect normală din toate celelalte puncte de vedere și a trăit până la vârsta de 15 ani.

Madeline-Charlotte-Jacquette-Renaud, mamă la nouă ani.

HIROHITO, împăratul Japoniei, este al 124-lea suveran din aceeași dinastie. Familia regală japoneză este cea mai veche familie din lume, dând până azi fără întrerupere 124 de domnitori în imperiul nippon. Ea a fost fondată înainte cu 2588 ani, de Jimmu Tenno.

DECIALITĂȚI
Eau de Cologne
D'ARGY

al căror parfum incântă,
inviorează și fascinează!

TOUTES LES FLEURS
CHER AMOUR
Mijiko
Chérie Mar
Délire
MAJESTIC
TAIFUN

ADY CIORAPUL REGINELOR
ADY REGINA CIORAPILOR

HUMOR

CE-I LIPSEA!

August Strindberg se așază la masă, ca să-și înceapă lucrul. La câteva secunde după aceea, se ridică supărat și-și sună îngrijitoarea.

„Ce fel de gospodărie e asta!” strigă el. „De câte ori vreau să lucrez, lipsește regulat câte ceva de pe masă”.

„Ce lipsește?” întreabă speriată îngrijitoarea.

„Tirbușonul”, mormăi Strindberg.

„Domnule starter, vă rog ceva mai aproape de mine, căci sunt cam surd...”

SALVAREA.

Se știe că Teatrul Național din București, a încercat toate mijloacele propuse, pentru ca să poată asigura evacuarea tuturor spectatorilor, avitând panica, în caz de incendiu. Dar cea mai bună metodă nu s'a găsit totuș. Mai zilele trecute, sosește Popărlan la direcția generală a Teatrului.

„Domnule director general, vă aduc ceva atât de senzațional, încât în trei minute sala e goală, fără nici un incident”.

„Nu cumva ai vreo comedie originală?” răspunse directorul speriat.

„La un creion și o hârtie, și adună cât fac amândouă...”

FURNITURA

AMERLING și Bercovici au aprovizionat armata insurgenților chinezi, a generalului Hau-Tsu, cu toate elementele de care are nevoie o asemenea armată. Alimente, harnașamente, opium, ceai, orez, pielărie, stofe și așa mai departe. Una din aceste furnituri fu examinată personal de excelența sa generalul Hau-Tsu. Cu această ocazie se constată că întreaga cantitate de orez era alterată, și că dacă mai stătea o lună în magazie, pornea cu ziduri cu tot.

Mai departe se constată că în locul celor o sută de mii de cartușe pentru puști, comandate și plătite anticipat, firma Kamerling și Bercovici furnizase zece mii de dopuri de sticle de șampanie.

Extrem de enervat, generalul Hau-Tsu dădu ordin ca ambii furnizori să fie arestați și

traduși în fața unui tribunal marțial, care-i condamnă la moarte.

„Vă puteți alege moartea — spuse președintele tribunalului, — onorabilul Ching-Bum — e o concesie pe care vi-o fac în mod personal”.

„Și pentru care vă mulțumim foarte mult — răspunse Kamerling, în timp ce Bercovici, tăcut, ridica din umeri.

Ching-Bum urmă:

„Așadar aveți să alegeți între moartea prin gloanțe, prin înecare sau prin ștreang. Aveți timp de gândire o oră”.

După acestea, condamnații fură lăsați singuri.

„Mai există vreo alegere?” zise Bercovici. „Să ne impuște, și cu asta basta; cel puțin merge repede!”

Dar Kamerling dădu liniștit din cap și spuse:

„Prostii! Las'că afacerea asta o rezolv eu”.

După o oră, Kamerling comunică președintelui Ching-Bum că onorabilii își aleseseră moartea prin ștreang.

Ingrozit, Bercovici se repezi la Kamerling:

„Ce-ai făcut nenorocitul? Nu vreau să fiu spânzurat, înțelegi, nu vreau!”

Cu un surâs liniștit pe buze, Kamerling răspunse:

„Nu fi prost, Bercovici, n'am furnizat noi și funiile!”

„Domnule Salter, nu face pe gorila!”

MICUL DIPLOMAT

Lui Gigel i s'a spus că n'are voie să ceară încă odată, din felul de mâncare, din care i s'a dat. Dar de curând aveau tortă la masă. Porția lui și-o mâncase Gigel de mult, și se uita pofticios la farfuria din mijlocul mesei, care mai păstra câteva felii din minunata prăjitură.

Deodată șopti atât de încet, încât abia putea fi auzit:

„Mămico, cât timp îi trebuie unui copilăș, ca să moară de foame?”

— „Foarte bine, Murtha, de data asta te ier!”

El. — „Nu știu la ce dracu am făcut nodul ăsta în batistă...?”

Ea. — „Poate ca să-ți amintești că trebuie s'o dai la spălat...”

Dela primul dinte

... obișnuiești copiii cu Pasta de dinți BIANCO: vor avea astfel întotdeauna un apărător energic în fața boalelor.

Spuma Pastei de dinți BIANCO dezvoltă cantități mari de oxigen care pătrund și în cele mai mici goluri dintre dinți urmând acțiunea lor de distrugere a microbilor.

Pe lângă aceasta, Pasta de dinți BIANCO întreține culoarea albă sănătoasă a dinților, întărește gingiile și lasă în gură o senzație răcoritoare perzistentă.

BIANCO

PREPARAT ÎN
LABORATOARELE UZINELOR

LEGRAIN

Shete de patinaj

La Mociornita

Atomic-hust

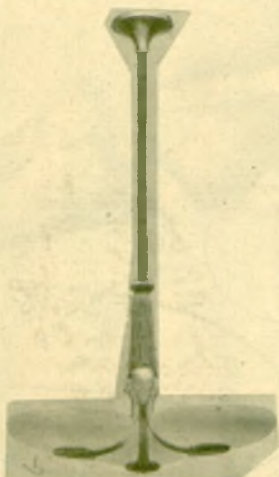
Roman de senzatie. de H. Sidney

CAP. I. ZECELE DE PICA

— „Crezi că va veni?”
— „Cu siguranță. E pasionat de joc...”
In adevăr, în acel moment se auzi o ușoară bătaie în ușe, și un om tânăr încă, deși puțin cărunt pe la tâmpile, suplu, cu o eleganță naturală, care-l lăsa libere toate mișcările, apărui în cadrul ușii.
Cei doi dinăuntru se ridicară dela masă în același timp, înaintând cordia spre noul sosit:
— „Bună seara Buskin.”
Inginerul Buskin, dela cunoscutele uzine Maxwell-Siderurgic-Comp., un tip aproape celebru în lumea industrială, prin invențiunile sale tehnice, strânse mâna celorlalți doi și întrebă:
— „Dar Miss n'a venit?”
— „Nu încă, dar va veni în câteva clipe.”
Unul din cei doi tovarăși, care salutaseră pe Buskin, era un tip brun, cu o mustață tunsă, ce avea un aspect rigid, țepos. Celălalt, era o figură congestionată, cu părul de un blond aproape alb și cu pupile decolorate. Acesta din urmă propuse:
— „Hai să facem un poker în trei, până când va veni.”
— „Să facem”, incuviință Buskin.
Partida începu și urmă în mod normal. Dintr-o sală vecină se auzia din când în când în surdină, un jazz-band, iar din sala ruletei pătrundea până aci, în momentele de liniște, invitația crupierului:
— Domnilor, faceți jocurile!
Partida aceasta de poker în trei, avea loc într-una din camerele de joc ale clubului „Eldorado”, unul dintre cele mai elegante din Londra.
Buskin câștiga. Din când în când, el se opri din joc ca să întrebe:
— El bine, nu mai vine?”
Cei doi îl asigurau că dintr-un moment în altul, persoana care trebuia să fie al patrulea jucător la pokerul lor, va sosi.
In fine, un ușor sgomot se auzi la ușe. Omul brun se ridică și cu ochii țintă la ușe, spuse:
— „A sosit!”
In aceeași clipă, ușa se dădu cu putere de perete și un sgomot surd se auzi; pe podele căzuse pe spate trupul unei femei de o frumusețe uluitoare. Cei trei parteneri de joc se repeziră. Văzură însă un amănunt, care-i îngrozii.
Un pumnal era înfipt în sânul stâng al femeii și sângele se prelingea din rană, făcând o dără roșie și subțire pe decolteul de mar-

mură al minunatei femei. Cel care părea mai emoționat de această scenă era inginerul Buskin. Cu vocea tremurândă, el șopti către individul cel brun:

— „Jackson, e moartă?”
Jackson ridică mâna femeii, care căzu încrețită la loc:
— „E lovită drept în inimă. Cred c'a murit.”
In acest timp, depe coridorul în care da ușa acestei camere separate, lumea începuse să se strângă. Murmurele deveniseră mai intense, cu-coanele țipau, iar chelnerii și crupierii încercau să stăvilească valul de clienți, ca să nu intre în odaie.
Individul cu ochi spălăciți părea cel mai puțin afectat de această scenă îngrozitoare. El trase cadavrul în cameră, închise ușa, pipăi apoi pulsul femeii și declară, calm:
— „E moartă.”
— „Ce e de făcut?” șopti palid inginerul Buskin.
In același timp ușa se deschise și unul din controlorii de joc intră în camera tragică și întrebă:
— „Ce s'a întâmplat?”
Jackson, fără să-i răspundă la întrebare, îi porunci:
— „Cheamă pe director!”
Iar individul cel blond adăugă:
— „Și împrăștiati lumea de pe coridor. Spuneți-le că unei doamne i s'a făcut rău, dar că și-a revenit.”
— „Robert, trebuie să-i scoatem pumnalul din rană”, zise Jackson.
— „Mi se pare că ție ție frică să faci asta”, și aplecându-se, trase încet lama de oțel din pieptul femeii, din care o gâlgăire de sânge țâșni umplându-i decolteul.
— „Frumos pumnal” zise Robert privind cu ochii lui inexpressivi și alburii mânerul cu incrustații al pumnalului.
Atunci inginerul Buskin se aplecă și el deasupra cadavrului și ridică din dreptul rânii o carte de joc plină de sânge, care fusese ascunsă în rână și pe care pumnalul o străpunsese.
— „Un zece de pică!” zise el. „Avea o carte de joc în sân!”
Jackson și Robert își aruncară o privire pe furis, o injurătură scăpă de pe buzele omului brun, care adăugă:
— „Afurisită întâmplare!”
Buskin privia ca fascinat, trupul frumoasei moarte, îmbrăcat în rochie de bal cu panofii de aur, cu mâna stângă fin înmănușată.
Atunci intră directorul clubului, d. Alfons, rigid în fracul său ca un cărăbuș negru, în carapacea sa lucioasă. D. Alfons, gras, perfect impenetrabil, aruncă o privire rece cadavrului și întrebă:
— Ce-i asta? Care din voi a ucis-o?”
— „N'am ucis-o noi, răspunse Robert.

AMPER

LAMP LUSTRE NOPTIERE

MAȘINI DE CALCAT

RECHAUDURI ELECTRICE

EFTIN CUMPARAȚI
DE
SF. SARBATORI
LA
MARELE MAGAZIN

AMPER

SMARDAN No. 23
TELEFON 334/C9

PENTRU
INFLAMAȚIILE
GĂTULUI
HIGIENA
GURII
CONSERVAREA
DINTILOR

CEL MAI EFICACE ȘI
MAI PLACUT DINTRE
ANTISEPTICE PENTRU
GARGARISME ȘI PASTRA
REA DINTILOR PRINTRU
INTERVENȚARE ZILNICĂ
IOD SOLUBIL
ATOMIC-NĂSCÂND

Iodosan

CONSULTAȚI MEDICUL DUMNEAVOASTRĂ!
De vânzare în farmacii și drogerii. Reprezentanți pentru România:
NELLO TASSELLI, Calea Rahovei 62, București VI. Tel. 372-08

CITIȚI „LECTURA”

— „Dar cine e femeia asta?” întrebă directorul. „O așteptați?”
 — „Nu, răspunse repede Robert, în timp ce dela spatele d-lui Alfons Jackson făcea un semn inginerului Buskin.
 — „Parcă cunosc eu pe femeia asta...” zise d. Alfons.
 — „Trebuie să anunțăm poliția”, propuse Buskin.
 Cei doi tovarăși își aruncară din nou o privire pe furis, iar directorul se încruntă:
 — Nu e nevoie de poliție! și ești.
 Inginerul Buskin întrebă atunci pe ceilalți doi tovarăși ai săi de joc.
 — „De ce ați spus că n-o așteptam? Voiți să mințim și poliția?”
 — „Nici noi n-o cunoșteam mai mult decât dumneata”, răspunse Jackson. „Și-apoi, de ce să avem pe urmă încurcături cu poliția? Mai bine să spunem că nu știm cine este și că n-o așteptam”.
 — „Da: era prietena dv.” replică inginerul.
 — „O cunoștință întâmplătoare cum se fac ades la club...”
 — „Dar nici nu e femeia pe care o așteptam!...” zise blondul, făcând cu ochiul lui Jackson. Și d-ta, se adresă el lui Buskin, al face mai bine să nu informezi poliția, fiindcă, dacă ar afla patronul d-tale, Sir Maxwell, că frecvenți tripouri, în 24 de ore te-ar concedia!...

În țaloanele lui Sir Maxwell, proprietarul Uzinelor Maxwell-Siderurgic Camp., era bal.

Pe scena improvizată, reprezentația se terminase și amfitrionul servia acum invitaților săi, ca pe o supremă curiozitate, o sedință de televiziune, prin aparatul perfecționat de șeful laboratoarelor sale, profesorul Upton Dax. Postul de radio al companiei britanice, emise un program special de televiziune, pentru serata lui Sir Maxwell.

Însuși profesorul Dax conducea experiența.

— „Ca mâine, spunea el, vom considera ca foarte depărtate, timpurile, când oamenii aveau numai muzica la domiciliu, prin acele mici și ridicule aparate de radio, cu „5 sau 7 lămpi!” ca mâine, pe o singură scenă centrală pentru întreg continentul, se vor juca reprezentațiile teatrale, de operă sau de cinema, pe care le vor recepționa abonații acasă, prin televiziune și cinematograf vorbitor.

Urmă emisiunea concertului special, cu muzică de dans.

În sala vastă în care se dansa, Miss Edith Maxwell, fata marelui metalurgist, refuză invitația câtorva tineri, și reuși să se strecoare în seră.

Profesorul Upton Dax o aștepta. Îndată ce o zări, aruncă țigara și figura lui de o aspră energie, se destinsă:

— Îți mulțumesc, Edith, că ai găsit o clipă și pentru bătrânul tău profesor...

Upton Dax nu era bătrân. Dar în fața chipului său matur, cu trăsături severe, frăgezimea blondă a Edith ei sporea. Fata surâse, îi întinse mâna, și reflexe de aur șerpuiă dealungul rochiei sale de bal.

— Upton, zise Edith, eu trebuie să-ți mulțumesc că ai venit la serbarea noastră: timpul d-tale e mult mai prețios decât al meu. Uneori mi-e rușine, când mă gândesc că nu sun, în stare să fac nimic folositor, și sunt geloasă pe asistentul d-tale, care are fericirea să colaboreze cu d-ta.

— Pe Buskin?...

Nu putură vorbi mult. Miss Edith trebuia să se reîntoarcă la invitați. Dar în țaria lângă Upton Dax, de care o lega un sentiment puternic, nelămurit însă, de prietenie, de recunoștință și admirație. Negăsind lângă tatăl ei o iubire mai caldă mai mângăitoare, Edith Maxwell, pe care Upton Dax o învățase primele noțiuni de știință modernă, simțea o afecțiune deosebită, față de profesorul ei, care, în adevăr, o răsfăța. Eleva crescuse, devenise o minunată fecioară cultă și sportivă, având toată libertatea din partea lui Maxwell, dar găsind o înțeleaptă și plină de dragoste îndrumare prin viață, din partea lui Upton Dax.

— Mi-ai promis, zise Edith, că ai să-mi arăți și mie laboratorul.

— Vino mâine, te voi aștepta. Dar nu trebuie să știe nimeni, căci tatăl tău ține ca secretul invențiunii să fie absolut...

Maxwell se apropie de ei. Edith trecu în sala de dans, ca să se ocupe de invitați.

— A fost necesară reprezentația de televiziune de azi, zise Maxwell lui Dax. Lumea va crede astfel, că invenția ta se reduce la o perfecționare a aparatelor de televiziune. Dacă ar ști ziarele despre ce e vorba...

Profesorul Dax răspunse:

— Construcția este aproape pusă la punct. Și începu o adevărată prelegere mecanică...

— Dax, zise Sir Maxwell după ce ascultă explicațiile profesorului, am primit un raport al Secției mele de informațiuni, prin care sunt avisat că uzinele germane, Almayr, perfecționează un avion, care să transporte un grup de piloți și savanți în spațiul interplanetar.

— Vechea utopie! răspunse Upton Dax. Oamenii trebuie să înțeleagă odată, că în Marte sunt alte condițiuni de viață, care nu permit omului terestru să trăiască acolo.

— Dar se pare, zise Maxwell, că uzinele Almayr au experimentat un aparat, un fel de îmbrăcăminte de scafandru, care produce oxigenul necesar, și face posibilă viața omului în orice mediu, — în apă, în foc, în spațiul interplanetar, și chiar în atmosfera altei planete.

— Omul nu este atât de rezistent, ca să poată suporta o călătorie în eter, în care ar trece prin mari diferențe de temperatură, de presiuni atmosferice, de viteze și radiațiuni necunoscute, ucigătoare. Eu am să substituiesc omului, un călător metalic spre Marte! Nu am nevoie să trimit acolo un om viu, câtă vreme și televiziunea, îmi dau posibilitatea să trimit un bolid fără pilot în Univers, să văd de aci, prin el, tot ce se petrece în jurul bolidului și să acționez acest aparat în consecință, de pe pământ...

Era oare nebun acest Upton Dax?...

Uneori, însuși Maxwell își punea această întrebare. Totuși, până acum, profesorului Upton Dax Uzinele Maxwell îi datorau cele mai de seamă perfecționări.

— Văd, urmă Sir Maxwell, să te rog de asemeni, să supraveghezi pe inginerul Buskin.

— Dece?... E un om perfect.

— Știi, dar serviciul nostru de informații mi-a adus la cunoștință, că unii indivizi ar încerca să atragă pe Buskin în cluburile lui „Satanic-Trust”.

— Satanic-Trust? zise profesorul zămbind. Și tu crezi în poveștile astea ale gazetelor?... Am auzit și eu vorbindu-se de așa ceva, dar îți spun drept, nici nu știu bine ce este acest trust diabolic...

Sir Maxwell îi explică ce se știa despre acest Satanic-Trust.

În adevăr, așa numea poliția londoneză o mare asociație ocultă care se formase în ultimul timp în Anglia, cu ramificații în tot occidentul și chiar peste ocean, asociație ale cărei scopuri nu erau bine definite. Se părea că există un trust diabolic, care ținea să acapareze tot ce era patimă omenească: tripouri, mari varietăți și în general toată industria de noapte a marilor metropole. Se credea că acest trust este condus de un personaj necunoscut, dar foarte puternic, un miliardar desigur, căruia publicul îi zicea „Regele Noptii”, pentru că el conducea

Succesul lui Chat Noir

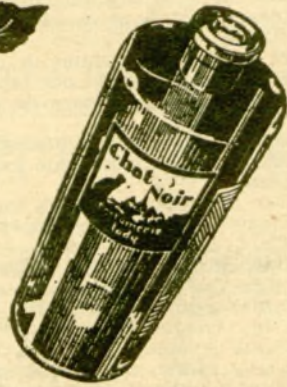
e pe zi ce trece
mai pronunțat...

Eau de Cologne

JOCKEY CLUB — PERLE DE PARIS
ROUGE ET NOIR — PARISIENNE
CHAT NOIR

distillées
par lady

Frizeria I. BEER

Moșilor, 53

Tel. 3-15-72

suprimat bacșiișul menținând
același serviciu select.

toată această asociație de exploatare a vieții nocturne. Poliția nu putu să ajungă până la el, pentru că lucra prin antreprenori și subalterni, oameni de mare încredere ai săi, care nu-l divulgau, orice s-ar fi întâmplat.

— Dar, dragul meu, replică Dax, noi nu avem nici tripou, nici varieteu: ce să aibă Satanic-Trust cu noi? Noi avem o uzină metalurgică...

— Dar cine poate ști, unde se va opri nesațul acestui trust diabolic? Dax, ferește-te de Buskin. Când „Regele Noptii” vrea să piardă pe cineva, îl introduce în localurile lui de pierzare... Buskin e atras în astfel de localuri... Poate că Satanic-Trust e patronat de Almayer sau poate că chiar Almayer este Regele Noptii...

— O, zâmbi Dax, ești ca totdeauna predispus să vezi în Almayer un demon...

Dar te asigur că e un burghez, un capitalist oarecare... ca și tine...

— Ce vrei să spui? întrebă Jugham Maxwell, pândind... Și tu crezi că sunt amestecat în Satanic-Trust?.. E o calomnie!...

— Dar n'am vrut cătuș de puțin să spun asta. De altfel, cred că Satanic-Trust e mai mult o legendă...

CAP. II

CLUBUL „ELDORADO”

Sir Thomas Barnett, șeful poliției londoneze, primise dosarul cu rapoartele posturilor din metropolă. Ele nu conțineau decât faptele diverse obicinuie, patru sinucideri, câteva înjunghieri, scandaluri, accidente și altele. Un singur raport atrase atenția acestui distins și popular polițist, care ajunsese foarte iubit de locuitorii Londrei, deoarece patrona cu o vădită energie instituțiile de binefacere, pentru șmeuri și nevoiași. Aceste instituții căpătaseră, sub conducerea sa, un avânt nou și de aci vasta popularitate de care se bucura sir Thomas Barnett în toate straturile sociale.

Răsfoind dosarul de rapoarte, Sir Barnett opri o filă, care vorbea despre găsirea unui cadavru de femeie în Tamisa. Șeful unuia din posturile de poliție din Londra, raporta că acest cadavru fusese probabil aruncat de curând în apă, deoarece nu intrase în descompunere. Fapt ciudat este că acel cadavru prezenta o rană de cuțit deasupra sânelui stâng și că desigur femeea fusese asasinată și apoi cadavru ei aruncat în apă.

Sir Thomas Barnett sună și spuse ușierului care intrase:

— „Că vină inspectorul Russel!”

Peste câteva clipe inspectorul Russel, un adevărat atlet, cu o ținută foarte distinsă și o eleganță innăscută, se înclină în fața șefului său. Sir Barnett îi dădu fila de hârtie, spunându-i:

— „Russel, afacerea asta e bună pentru tine”.

Inspectorul citi raportul și nu răspunse decât un laconic:

— „Bine”.

El se înclină din nou și eși.

Trecu printr'una din camerele agenților, strigând:

— „Edward!”.

Și, însoțit de acest Edward, un agent lung și slab, care pufăla neîncrețit dintr-o pipă neagră, eși în curtea lui Scotland Yard și apoi în strada plină de soare. Un taxi îl duse până la postul din Chelsea, care raportase despre pescuirea cadavruului. Acolo, un comisar îi introduse într'un fel de cămară de ciment, unde, pe jos, se afla cadavru femeii, învelit cu o pătură. După cererea inspectorului, agenții desveliră cadavru și-l ridicară pe o masă. Se începu apoi obicinuita percheziție corporală.

Era o femeie înaltă, blondă, în toaletă de seară. Cărnurile moi erau umflate de apă, totuși se vedea bine că femeea fusese de o frumusețe deosebită. În decolteul său, deasupra sânelui, se observa, clară, rana făcută de un stilet. Inspectorul Russel, mormăi printre dinți:

— „Iar o afacere incurcată!”.

În adevăr, femeea nu avea cu ea nici o poșetă, iar rochia de seară nu prezenta nici un buzunar, în care să se poată găsi vreun act de identitate sau vreun indiciu. Se procedă la desbrăcarea cadavruului. Inspectorul pipăi toate cusăturile rochiei, cu o expresie vădită însă de scepticism, fiind sigur dinainte că nu va găsi nimic. În ciorapi, în pantofi, nimic. Mâna stângă a femeii, purta o mânășă lungă. Când i se scoase însă mânășă, un mic carton rotund căzu pe ciment.

— „Ce să fie asta?” zise inspectorul Russel, ridicând de jos cartonașul.

Pe roata de carton se afla înscris în cifre mari, numărul 143.

— „As'a e un număr de garderobă dela teatru”, zise printre dinți, fără să deschidă gura, Edward, care continuase tot timpul să pufăie din oribila lui pipă.

— „Telefonează repede la Scotland Yard” porunci inspectorul lui Edward să plece agenți la fiecare teatru din oraș și să cerceteze la vestiare din ce colecție de numere lipsește numărul 143. Apoi, la ce vestiar se află o haină sau o pălărie, uitate acolo de o doamnă.

Edward nu se prea grăbia însă să execute ordinul inspectorului, deși era totdeauna „prompt la datorie”, cum obicinuia să se laude față de toți șefii săi.

— „El, ce stai, nu e vreme de pierdut!” se răsti Russel.

— „Foarte bine”, pufăi din pipă, alene, agentul. Dar nu numai teatrele au vestiare cu numere de garderobă, mai sunt și sălile de concert, varieteu-ile...

— „Circurile, cluburile” adăugă comisarul.

— „Să plece agenți la toate localurile care au vestiare, cu garderoba numerotată”.

— „Dar ar trebui o armată întreagă de agenți” mormăi Edward.

— „Deșteptule! Să plece câțiva agenți și să controleze pe rând vestiarele!”.

Este adevărat că agentul Edward nu prea avea o perspicacitate extraordinară și că ades Sir Barnett voise să-l scoată la pensie, din cauza insuficienței sale de spirit. Totuși, inspectorul Russel intervenise totdeauna în favoarea subalternului său, deoarece știa din dese cercetări pe care le făcuse împreună că Edward, că acesta, deși cam greoi la trup și la minte, era un prețios auxiliar de câte ori era vorba să se execute cu minuțiozitate o cercetare. Edward, când primia o însărcinare, uita de masă, nu mai dormia cu noptile, și făcea cercetarea atât de amănunțit, încât era imposibil ca șefii săi să nu găsească în rapcarțile lui, destul de prolix de altfel, dar foarte bogate și documentate, un cât de mic indiciu, care să pună poliția pe urmele cele adevărate. Împreună cu Russel, care avea experiența și inteligența necesară, acest conștiincios agent lucra, dând maxima de randament de care era capabil.

Inspectorul Russel se adresă apoi comisarului, rugându-l să telefoneze la Institutul Medico-Legal, pentru ridicarea cadavruului.

Aprinse o țigare și eși în stradă, gândindu-se ce aventură bizaă a avut desigur această femeie frumoasă, care a eșit dela teatru lăsându-și haina la garderobă, și apoi a fost asasinată, în mod atât de misterios...

BOLNAVI DE PLĂMĂNI

Mii de persoane vindecate

Cereți imediat cartea mea despre

Noua metodă de nutriție

care a salvat mulți oameni. Aceasta se poate adapta oricărui fel de viață și ajută a învinge mai repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă și prin calificarea treptată, oprește suferințele.

Oameni serioși

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele și sunt de acord cu întrebuintarea ei. Cu cât se începe mai repede această metodă, cu atât e mai bine.

Gratis și franco

primiți cartea mea, din care veți afla ceva demn de știut. Editorul meu trimite în total numai

10.000 bucăți gratis

Scrieți imediat

Este suficient și o carte poștală la adresa:

GEORG FULGNER, BERLIN — NEUKÖLN
Ringbahnstrasse 24 Abt. 596.

RADIO-ORION
VĂ DISTREAZĂ
VĂ INFORMEAZĂ
VĂ INSTRUEȘTE

RADIO

ORION

Cela mai superioare

Vițe Altoite

din cele mai bune soluri de vin și de masă
se găsesc la

PEPINIERELE STIRBEY-BUFTEA

Cu ocazia Sf. Sărbători, vizitați vechiul magazin
„Cafea ROYAL”

Suren D. Pelenghian

Calea Văcărești No. 26

Telefon 309/33

Vinde la prețuri de concurență cele mai bune calități de Cafele, Ceaiuri și Cacao.

peurile realității

CONCURSUL NOSTRU PE LUNA DECEMBRIE

Intr'o noapte de Crăciun

S ENSERASE. Afară fulgii se ntețiau de zor. Străzile orașului păreau pustii. Doar câte un trecător întârziat, mai da de lucru pufușorului de zăpadă care trebuia să-l acopere imediat urmele.

În noaptea aceea, natura obicinuia să se repete, de aproape 2000 de ani, presăsând din înălțimile ei nepătrunse, fluturași argintii imaculați și pace în căminurile încălzite.

...Cu o sigură excepție! Și excepția aceasta, care avea să confirme o regulă arhistabilită de noianul veacurilor, avea ca eroină pe Lilly, iar ca victimă (una implică pe cealaltă!) pe d. Stupescu care — în această noapte sfântă — se plimba agitat dela o margine la alta a camerei, căutând într'un întreg calendar de sfinți pe vinovat...

Și vinovatul era numai și numai Lilly! Un drăcușor care n'avea nici în clin nici în mănecă, cu vreunul din personagiile acelea calendaristice, invocate cu atâta disperare de neconsolatul ei soț...

Căci Lilly își pierduse urma (de pantofiori micuți, piele de șearpe!) și asta nu pentru că fusese acoperită de fulgușori, pe covorul mătăsos al străzii, ci fiindcă plecase de dimineață de acasă, uitând, pentru o zi întreagă, de *on revient toujours*...

De aceea părea atât de stupefiat d. Stupescu. Și avea motive destul de serioase. Trecuse chiar de ora 9 și jumătate...

După ce consumase toate ipotezele imaginabile, presupunând că soția neconsolatului ei soț, ar fi alunecat cumva, căzând la un colț de stradă mai obscură și că, poate, se află într'un pat calduros la un spital oarecare, d. Stupescu avu parcă o străfulgerare a minții...

Dacă... — și n'avu curaj să mai continue, fiindcă nu mai erau nici timp, deoarece se îndreptase hotărât spre masa de scris a soției. Își adusese aminte, că Lilly stătuse ceasuri întregi în fața unor hârtii, în noaptea care precedase ziua aceea buclucășă...

Și el nu se înșelase, poate, căci iată ce scria pe hârtia ciudată, pe care o găsi ascunsă, sub mapa de pe birou:

1	2	3	4	5	6
2	7	4	8	9	6
7	8	6	5		
5	6	11	4	5	6
4	8	12	11	2	13
8	14	13	5	6	11
11	6	2	15	4	2
4	11	3	17	2	7

= nume bărbătesc
= cinstit
= împărat roman
= bun vorbitor
= operă de V. Eftimiu
= țară imaginară descoperită de Pizar
= filozof grec
= cicălit

Inițialele și finalele pot fi extrase...

"1 orizontal"

După o oră de muncă, d. Stupescu începu să priceapă... când, deodată, dădu peste o altă hârtie...

(Va urma)
p. conf. REBUS

Nou le noastre premii Soluțiile întrebărilor din pag. 24

Deslegătorilor din numerele 305, 306, 307 și 308. li se vor oferi, prin tragere la sorți, următoarele premii:

PREMIUL I-lea: 1500 lei în numerar.

PREMIUL II-lea: Două sticle cu șampanie.

PREMIUL III-lea: Un litru de apă de Colonia.

PREMIUL IV-lea: O pereche de ciorapi „Ady”.

PREMIUL V-lea: O cravată elegantă.

Vom mai acorda, de asemenea, și cinci volume literare din Editura „Adevărul”.

- corect
- fals
- fals
- fals
- corect
- corect
- corect
- fals
- fals
- corect

Deslegarea problemei din plicul „Realității lustrate”

E	P	I	D	E	R	M	A
	A				M	A	S
S	L	A	V	I	Z	A	T
T	E	R	O	R	I	S	M
O		A	C			I	
L	A	B	I	R	I	N	T

Însfârșit, iată și deslegarea problemei lansate de revista noastră „într'un plic”, pentru care s'au oferit două mari voiaje: unul la Paris și altul la Viena.

Recunoaștem că problema a fost extrem de dificilă. Am putea spune chiar exasperantă, pentru cei mai bun deslegători din țară. De aceea au fost răspunsuri prea puține (n'au trecut de 20!).

Din lipsă de timp, rezultatul a fost comunicat fiecărui deslegător în parte, în cazul când a trimis o soluție bună. Asta, pentru ca să le rămână timp suficient, pentru pregătiri, în vederea voiajelor.

Amănunte complete în nr. viitor.

N. B. Cei cari au trimis o soluție cu alte cuvinte, dar au respectat normele concursului, au drepturi egale cu ceilalți, la tragerea premiilor.

UN CADOU DRAGUȚ

PERDELE, CUVERTURI, LUCRURI DE MÂNĂ, LĂNURI PENTRU PULLOWERE

WEISZ & Co. S. A.

STR. DOAMNEI 4 BIS
(PALATUL MARMOROSCH)

A apărut în Biblioteca Dimineată
No. 156 emoționantul roman

SPOVEDANIA MARIEI WENEWEWA
de VLADIMIR LIDIN

CUPON DE JOCURI
No. 308

Numele și prenumele .....

Adresa .....

BON Nr. 10

de participare la concursul muzical

„Realitatea Ilustrată”
„Columbia”

Păstrați aceste bonuri și trimiteți-le împreună, la sfârșitul concursului

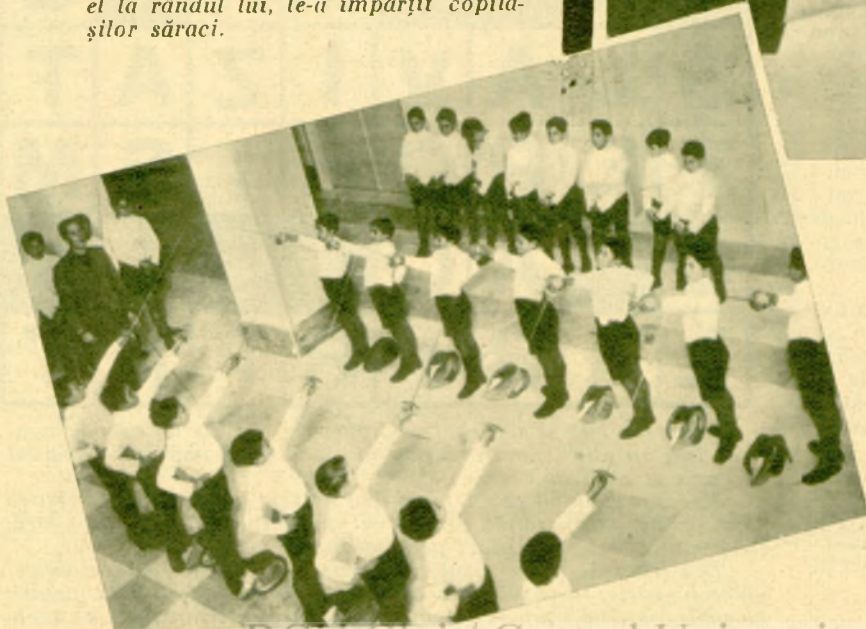
„REALITATEA ILUSTRATĂ. — Director Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul” S. A.

Copii...

In fotografia din dreapta vedem trei copii, cari — nu ştim prin ce miracol, — au descoperit o farfurie cu prăjituri, preparate de mămica lor, pentru sărbători.

In schimb vedem jos un grup de copii fascişti, cari sub conducerea unui profesor învaţă scrima, într-o mare sală de gimnastică din Roma.

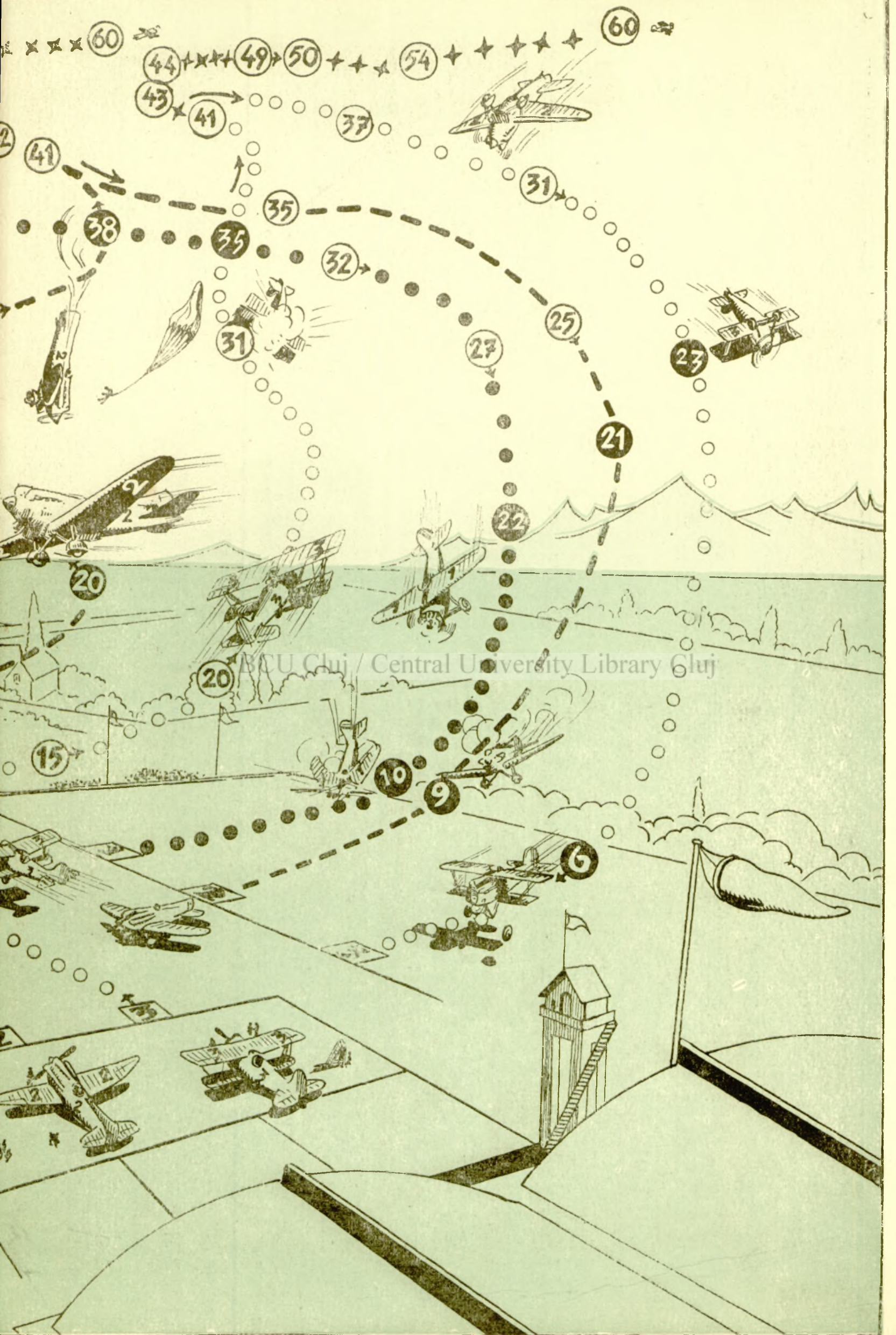
Iar în dreapta paginei mijloc, vedem una din ocupaţiile cele mai plăcute ale copiilor, acum, în preajma Crăciunului. La apelul unui preot, toţi copilaşii bogaţi din parohia lui i-au adus tot felul de jucării, pe care el la rândul lui, le-a împărţit copilaşilor săraci.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Abonaţi-vă la „Realitatea Ilustrată” BUCUREȘTI • LIPSCANI 38 (COLȚ ȘELARI)

CEL MAI MARE MAGAZIN DIN ȚARA

AUX
GALERIES LAFAYETTE
în Palatul Librăriei Socec & Co. S.A.

VINDE CEL MAI EFTIN DIN TOATA ȚARA

PESTE **70** RAIOANE CU **MII** DE ARTICOLE

ULTIMELE CREEȚIUNI PARIZIENE — CELE MAI FRUMOASE CADOURI
LA TOATE PREȚURILE